

תשורה

משמחת הנישואין של
לוי יצחק ומנוחה שי' ברוין
י"א מרחשון תשפ"ה

שנת השבעים וחמש לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

אובערוויליע צרפת - פרצת (770)

לוי יצחק ומנוחה שיחיו בריון

י"א מרחשון ה'תשפ"ה

פתח דבר

לזכרון טוב, ליום כלולת צאצאינו החתן התמים הרב **לוי יצחק** שי' עם ב"ג הכלה המהוללה מ' **מנוחה** תי',

- מיוסד על ההנהגה בחתונת **כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח** ו - יבחל"ח - **הרבנית הצדקנית נ"ע** -

הננו בזה לכבד את כל הנוטלים חלק בשמחת לבבנו, מקרוב ומרחוק, בתשורה המוסגרת בזה.

*

תשורה זו כוללת: (א) **שער המשפחה** – מכתבים לחתונת זקני החתן וחתונת הורי הכלה, ומכתבים לזקנו של הכלה השליח הרב שלום מענדל ע"ה קאלמענסאן. (ב) **שער שיחות קודש** - רשימות פרטיות משיחות שונות שלא נדפסו ב"שיחות קודש". (ג) **שער אגרות קודש** – צילומי מכתבים עם הגהות והוספות בגוכת"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א, (שחלקם) נדפסו באגרות קודש, וכן כמה מכתבים באנגלית. (ד) **שער מענות קודש** - תשובות ומענות שונות, חלקם בגוכת"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א. (ה) **שער כתבי יד קודש** - הערה ורשימת תיקונים למחזור השלם, הגהות על הסדר סליחות לצום גדלי', הגהות על לקו"א תניא מהדורא קמא, ספר המאמרים ה'ש"ת, והגהות על "בטאון חב"ד" ועוד. (ו) **שער יומנים מבית חיינו** - יומן א' התמימים מחנוכה ושלהי שבט תש"נ ומכתב מאבי החתן הגה"ח הרב יוסף ישעי' שליט"א - ימי החנוכה תשנ"ב. (ז) **שונות**.

יצויין שרוב החומר בתשורה זו מתפרסם בזה לראשונה.

*

תודתנו נתונה לאלו שנהגו בנו יד נדיבה ומסרו מאוצרותיהם היקרים להרות צמאון אנ"ש והתמימים: משפחת החתן, משפחת הכלה, ארכיון הועד להפצת שיחות, הת' מנחם מענדל שי' מונדשיין, מערכת "Rebbe Responsa" ועוד. וזכות הרבים תלוי' בהם, ומהם יראו וכן יעשו.

כל הנ"ל נערך ע"י אחי החתן שי', ותודתנו נתונה לכל אלו אשר עזרו בעריכה וכו': הת' יוסף יצחק שי' איזאגווי, הת' מנחם מענדל שי' לוינסון, הת' יוסף יצחק הלוי שי' וויינפעלד, והת' דובער שי' סירולניק..

ויהי רצון שירחם השי"ת עלינו וישמע לקול שועתנו **"רצוננו לראות את מלכנו"**!! ונזכה זעהן זיך מיט'ן רבי'ן בפועל ממש, מלך ביפיו תחזינה עינינו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו הק' - "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד גו' וחרב לא תעבור בארצכם וגו'" - בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו נשיא דורנו, בהתגלותו והתפשטות מלכותו על כל באי עולם, ויקויים היעוד "מהרה ה' אלקינו ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול

כלה", ועוד והוא העיקר תיכף ומיד ממש, יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח
לעולם ועד!

בשמחה ובברכה

משפחת ברוין ומשפחת קאלמענסאן

י"א מרחשון תשפ"ה
- חמש חודשים לפני יום הבהיר י"א ניסן -
אובערוויליע. צרפת

התשורה שחולקה בחתונת כ"ק אדמו"ר שליט"א

כ"ד ה'ת

אלו זכרונות

אשר נכתבו על ידי קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה
 והנחת השורה הזאת. ונראה שיש בהם
 גם כאלה אשר לא היו באותה החתונה. והנה
 המעשה הזה נעשה בשנת ה'תש"ח. והוא
 נעשה על ידי קצת מהחברים אשר נהנו
 מן הברכה. והנה המעשה הזה נעשה
 בשנת ה'תש"ח. והוא נעשה על ידי
 קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה.

קשתה וקדמה

ישיבה - תושבי תל אביב וירושלים
א"י - כלל תל אביב וירושלים

הברכה הזאת נכתבה על ידי קצת מהחברים אשר
 נהנו מן הברכה. והנה המעשה הזה נעשה
 בשנת ה'תש"ח. והוא נעשה על ידי
 קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה.
 והנה המעשה הזה נעשה בשנת ה'תש"ח.
 והוא נעשה על ידי קצת מהחברים אשר
 נהנו מן הברכה. והנה המעשה הזה נעשה
 בשנת ה'תש"ח. והוא נעשה על ידי
 קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה.

אשר נכתבו על ידי קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה
 והנחת השורה הזאת. ונראה שיש בהם גם כאלה אשר לא
 היו באותה החתונה. והנה המעשה הזה נעשה בשנת
 ה'תש"ח. והוא נעשה על ידי קצת מהחברים אשר נהנו
 מן הברכה. והנה המעשה הזה נעשה בשנת ה'תש"ח.
 והוא נעשה על ידי קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה.

אשר נכתבו על ידי קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה
 והנחת השורה הזאת. ונראה שיש בהם גם כאלה אשר לא
 היו באותה החתונה. והנה המעשה הזה נעשה בשנת
 ה'תש"ח. והוא נעשה על ידי קצת מהחברים אשר נהנו
 מן הברכה. והנה המעשה הזה נעשה בשנת ה'תש"ח.
 והוא נעשה על ידי קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה.

אשר נכתבו על ידי קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה
 והנחת השורה הזאת. ונראה שיש בהם גם כאלה אשר לא
 היו באותה החתונה. והנה המעשה הזה נעשה בשנת
 ה'תש"ח. והוא נעשה על ידי קצת מהחברים אשר נהנו
 מן הברכה. והנה המעשה הזה נעשה בשנת ה'תש"ח.
 והוא נעשה על ידי קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה.

אשר נכתבו על ידי קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה
 והנחת השורה הזאת. ונראה שיש בהם גם כאלה אשר לא
 היו באותה החתונה. והנה המעשה הזה נעשה בשנת
 ה'תש"ח. והוא נעשה על ידי קצת מהחברים אשר נהנו
 מן הברכה. והנה המעשה הזה נעשה בשנת ה'תש"ח.
 והוא נעשה על ידי קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה.

התושבה הזאת נכתבה על ידי קצת מהחברים אשר נהנו מן הברכה

והנחת השורה הזאת. ונראה שיש בהם גם כאלה אשר לא היו באותה החתונה

מכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א לחתונת זקני החתן

ליפסקר-ברוקלין

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקווי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, בדר"ה חמוז השכ"ז
ברוקלין, נ. י.

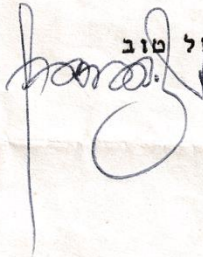
האברך הו"ח אי"א נו"נ וכו'
מוה"היים שלום דובער שי'
וב"ג תי'

שלום וברכה!

במענה על ההודעה מקביעות זמן
החונתם ליום יא' חמוז הבע"ל,

הנני בזה להביע ברכתי ברכה
מזל טוב מזל טוב ושתי' בשעה טובה
ומוצלחה ויבנו בית בישראל בנין עדי
עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם
מוארים במאור שבתורה זוהי הורה
החסידות.

בברכה מזל טוב
מזל טוב

מכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א לחתונת הורי הכלה

קלמנסון - גרינברג -

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מחזם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסמערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, ו' עבת תשמ"ח
ברוקלין, נ. י.

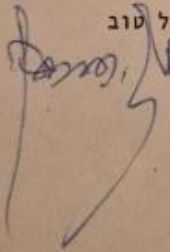
האברך הווי"ח אי"א נוי"נ זכו'
מוה' מאיר שמחה שי'
וב"ג תי'

שלום וברכהו

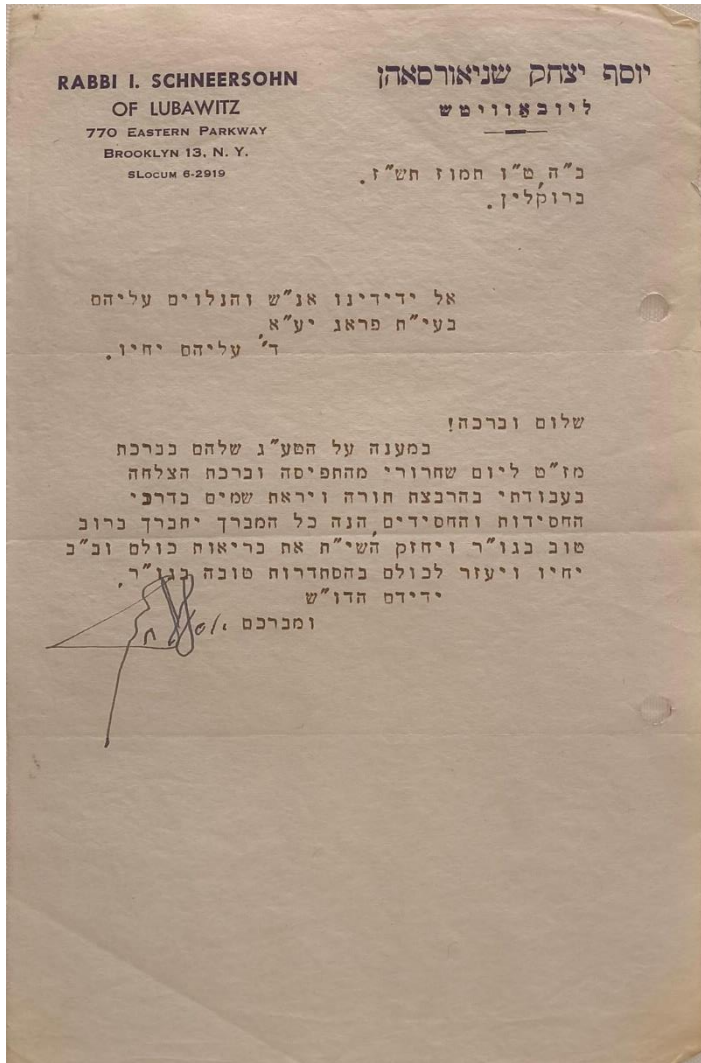
במענה על ההודעה מקביעות זמן חתונתם
ליום יג' שבט הבע"ל,

הנני בזה להביע ברכתי ברכת מזל טוב מזל
טוב ושתיי בשעה טובה ומוצלחת ויבנו בית
בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת
החסידות.

בברכת מזל טוב
מזל טוב

מכתבי כ"ק אדמו"ר שליט"א וכ"ק אדמו"ר
מהוריי"צ לסב הכלה הרה"ח ר' שלום מענדל
קאלמאנסאן ע"ה

RABBI J. SCHNEERSOHN
OF LUBAWITZ
770 EASTERN PARKWAY
BROOKLYN 13, N. Y.
SLOCUM 6-2919

יוסף יצחק שניאורסאהן
ליובאוויטש

כ"ה. י"ז סיון חש"ה.
ברוקלין.

אל התלמיד החשוב מר שלום מענדיל שי' קלמנסן

שלום וברכה!

כמענה על מכחבו אודות הצעה
השידוך בודאי תלמידי ידידי הר' עוזיאל שי'
שו"ב ח'נדך בתו תחי' כראוי וכמה קיבלה
חינוך הטוב בפנימיותה וההצעה נכונה היא
והשי"ת יצליחכם בנו"ר.
בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א
מזכיר. מ. מ. ג. ג. ג.

קלמנסון-פאריז

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
Hyacinth 3-8250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

כ"ה, יו"ד סיון תש"כ
ברוקלין

הו"ח אי"א נו"נ וכו'
מוה' שלום מענדל שי' שו"ב

שלום וכרעה!
במענה למכתבו מ"ח סיון.

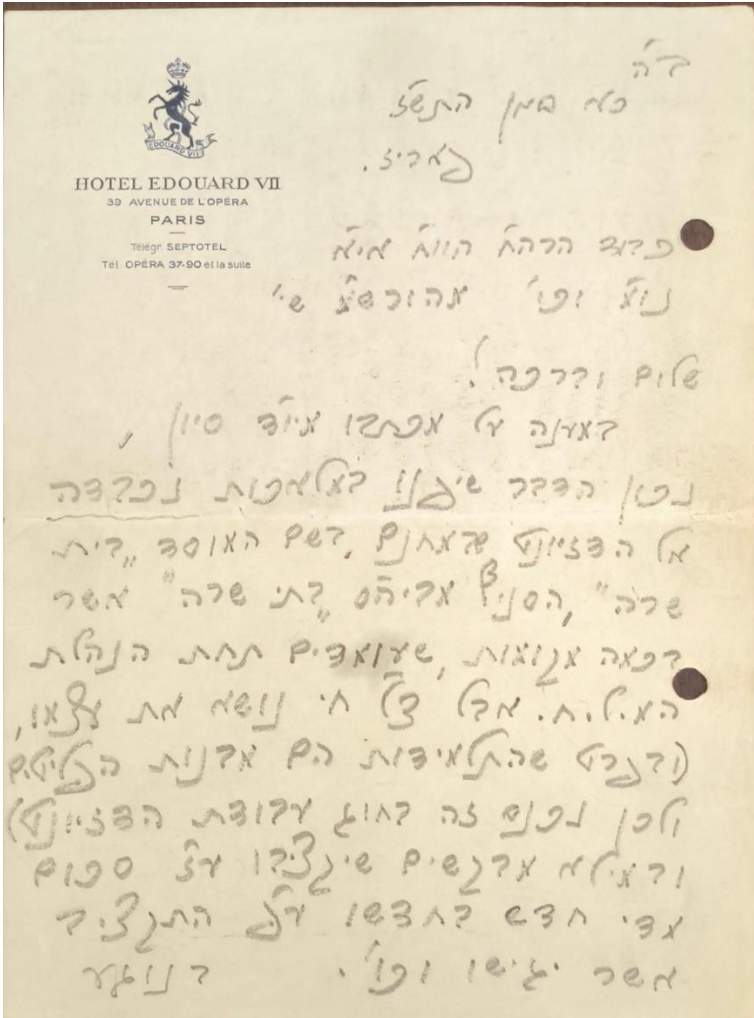
הנה מבלי להכנס בכל הטעמים שכותב, ונניח שצודק כל אחד מהם במאה אחוז, הרי מה הועלה מזה? הרי ידועהוראה רבותינו נשיאנו לכאו"א מהשייכים ומקושרים, אכן פעלא דיממא און להאר העולם כנר מצוה תורה אור ומאור שבתורה זוסי תורת החסידות, והרי אין הקב"ה נא כסרוניט עם כרוחיו, ובמילא גם רבותינו נשיאנו שצדיקים דומים לכוראס, וכיון שדורשים עבודה האמורה, שלכן הרי תיכחרו אח כ"א מהם כשם נרות להאר, הרי כודאי שאפשרית העבודה, ומה תעולה ככתיבה עד' ו' וביאור, שהרי ממנ"פ-באס הכל כדכעי גם מלוח אחדות מספיקון ובאס וכו'.

מזו"פ העתק מכתבי כללי להח"ש, שגם ממנו מוכן הכרח הנ"ל, וכיחוד שהרי נמצאים אנו בשנת המאתים להסתלקת הלולא של הכבש"ט שנתה סגולה להפצת המעינות שהיא היא תורת החסידות, ושהיא גם תוספת נחינה כח בעבודה האמורה.

כברכה לבשר"ט בכל האמור

מסיבה נתעכב המשלוח, ובנתיים נחבלון מכתביו דכ"ב תמוז והמכ' והמברק שקדמהו. ויהי' ר' שחכה"י יב"ע ש בטוב הנראה והנגלה.

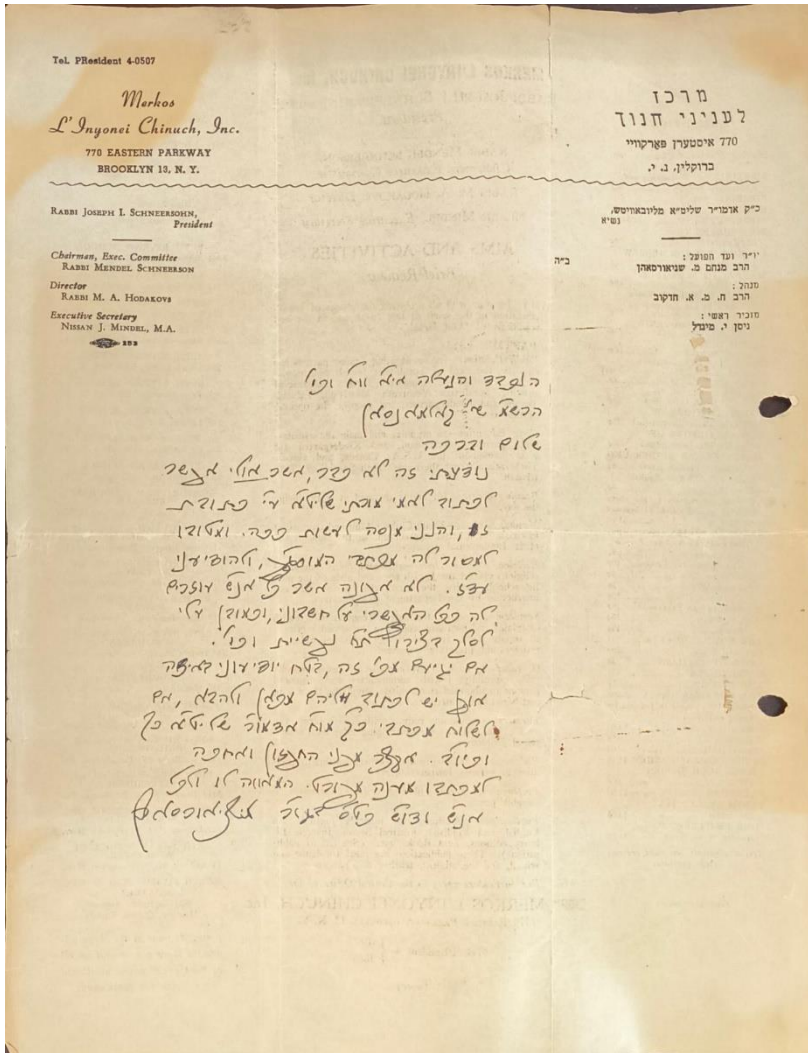

ב"ה
 כ"א סיון התש"ז
 פאריז.
 כבוד הרה"ח הו"ח אי"א נוי"מ וכ"ו מהורש"יז שי
 שלום וברכה!
 במענה על מכתבו מיו"ד סיון, נכון הדבר שיפנו במלאכות
 נכבדה אל הדזוינט שבמחנם, בשם המוסד "בית שרה",
 הסניף מביה"ס "בתי שרה" אשר בכמה מקומות, שעומדים
 תחת הנהלת המ.ל.ח. אבל צ"ל חי נושא את עצמו, (ובפרט

שהתלמידות הם מבנות הפליטים ולכן נכנס זה בחוג עבודת הדזיונט) ובמילא מבקשים שיקציבו ע"ז סכום מדי חודש בחדשו ע"פ התקציב אשר יגישו וכו'.

בנוגע

שלום וברכה

נודעתי זה לא כבר, אשר אולי אפשר לכתוב לאמי מורתי שליט"א ע"י כתובת זה, והנני מנסה לעשות ככה. ומטובו למסור לה מכתב המוסג"פ, ולהודיעני עדי"ז. לא אפונה אשר כל אני"ש עוזרים לה ככל האפשרי על חשבונך, וכמובן עלי

לסלק בצירוף ת"ח נפשיית וכו'.
 אם יגיעם מכי זה, בטח יודיעני באיזה אופן יש לכתוב עליהם
 מכאן ולהבא, אם לשלוח מכתבי כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א
 כך וכיו"ב. אעצר מפני החפזון ואחכה למכתבו מענה מפורט.
 המאווה לו ולכל אני"ש ודו"ש כט"ס בגו"ר

[חיי"ק]

זמנית האופים כפי כבוד
 זב"ל יאכז, ופא"ש דא"פ הינו
 אופ"ש הד"ר אה"ש היזק כ
 ג"ל א"מ א"מ דא"פ הינו שכה
 והאסדות שבת, אשר דא"פ
 א"מ דא"פ.
 דב"ת א"מ א"מ א"מ א"מ
 ז"ל א"מ א"מ א"מ א"מ
 היסודות א"מ א"מ א"מ א"מ
 הסיבה.
 היות דא"פ א"מ א"מ
 ואוה פ"ס א"מ א"מ א"מ
 ז"ל א"מ א"מ א"מ א"מ
 א"מ א"מ א"מ א"מ א"מ

לתכנית הלימודים כבר כתבתי עד"ז לניו יארק, וכמ"ש במכ' הקודם. מוסג"פ הר"ד מחה"ש העבר כן גליון – אנקעטע בשביל הבית שרה והמסבות שבת, אשר בטח ג"ז מתנהל על ידם.

בדעתי לנסוע מחר לארה"ב צלחה ולכן אעצר. וזהו ג"כ אחת הסיבות לכתיבה בעפרון, ואתו הסליחה. החותם בפ"ש כל הדו"ש ומאוה כט"ס

[חיי"ק]

ע"ד משלוח ספרים להרב ניימאן אראה בבואי לני.

שיחות קודש

בס"ד : ר"ד מה שדיבר לנערות מקעמפ [מחנה אמונה], ליל ד', ו' תמוז,
תשכ"א¹.

הנחה פרטית בלתי מוגה

ס'שטייט אז די וואסער האבן די אידן געהאט פון בארה של מרים²
(נישט פון משה ואהרן). אויף וואסער שטייט אז ס'איז ניט משביע,
ס'פאראן מאכלים וואס זיינען משביע³ און די וואסער צופירט דאס אין
אלע איברים, ווי ער זאגט אין רמב"ם⁴, אזוי אויך תומ"צ איז דער מזון
און דאס דארף אנקומען צו אלע אידן וואס דאס איז [דורך] מים. און
בעיקר פרויען קענען דאס פאנאנדער פירן צו אלע אידן וויילע זיי גייען
צו יענעמ'ס הארץ.

אין מדבר איז אלץ געווען בדוגמה דלעתיד איז דערפאר אויך בגלוי
געווען דער מן פון משה ואהרן. און די מים פון מרים. וסיים שיתעסקו
בכהנ"ל.

1. בהבא לקמן ראה בארוכה שיחת י"ב תמוז ס"ט [בהוצאה חדשה ס"מ] השתא.
2. ראה פרש"י במדבר כ, ב.
3. ולכן אין מערבין בו. ראה המצוין לקמן.
4. בפירוש המשניות, עירובין רפ"ג, הובא בתו"א משפטים עח, ג.

בס"ד. חלק משיחת ש"פ בשלח תשכ"ג.⁵

הנחה פרטית בלתי מוגה

(חסר) ... ניט קיין ענין פון ביטול, ער גייט ניט ארויס פון זיין מציאות, ביז אז עס הייסט גאר "לא עבדך", וויילע ער איז פארבליבן אין זיין טבע. (ב) בחי' מרכבה ומס"נ, וואס דאס איז אן ענין פון ביטול במציאות, ס'איז א דרגא אין עבודה, וואס איז נוגע ניט בנוגע לקיום התומ"צ בפועל (וכנ"ל אז עס קען זיין קיום התומ"צ אויך אן מס"נ) נאר א דרגא אין עבודה. ועפ"ז וועט מען פארשטיין די שייכות פון דעט חילוק הטעמים בענין פ' העקידת צום חילוק הטעמים בענין פ' המן: דארטן וואו בענין אמירת פ' העקדה שטעלט אוועק דער אלטער רבי מערניט ווי דעם טעם לזכור זכות אבות, וואס דאס איז ניט קיין ענין ביטול דמס"נ ער פארבלייבט במציאותו מער ניט וואס ער האט די אהבה מוסתרת המסייעת לקיום התומ"צ, איז בשעת ער רעדט בענין פ' המן זאגט ער דעם טעם "לבטוח בה נותן לחם דבר יום ביומו", וואס ענין הבטחון נעמט אים ניט ארויס פון זיין מציאות, ס'איז אן ענין וואס איז נוגע צו אים, ער פארלאזט זיך אויפ'ן אויבערשטן אז ער וועט אים געבן את לחמו, וואס דאס איז דאך פאראן אפילו בא לא עבדו, ביז אז אפילו ביי א רשע וואס איז עובר עבירות איז דאס אויך פאראן, כמאמר רז"ל גנבא אפום מחתרתא רחמנא קריא, אויך ער בעט און פארלאזט זיך אויפ'ן אויבערשטן אז ער וועט אים העלפן. דארטן אבער וואו בענין אמירת פ' העקידה שטעלט אוועק דער אלטער רבי אויך דעם ענין אהמ"ס ופירוש לזכור זכות אבות איז ניט נאר סתם ענין מס"נ נאר אויך בחי' המרכבה דאבות וואס דאס איז דאך ניט נאר אן ענין שנוגע לפועל, נאר מדריגת הביטול, איז אויך בענין אמירת פ' המן שטעלט ער אוועק דעם טעם כדי שיאמין שכל מזונותיו באין לו בהשגחה, ער פועלט ביי זיך דעם הרגש הביטול אז אלץ וואס ער האט איז עס דעם אויבערשטנס. ס'איז ניט קיין ענין וואס איז פארבונדן מיט זיין מציאות, ער פארלאזט זיך אז דער אויבערשטער וועט אים געבן את לחמו, אדרבה, ער האט את צרכיו, און ער הערט אז דאס וואס ער האט איז ניט זיינע, נאר אלקות.

וואס דאס איז אויך וואס דער אלטער רבי שטעלט אוועק די טעמים בענין שמירת פ' המן ופ' העקידה, וואס בכלל, איז דער אלטער רבי בריינגט טעמים נאר דארטן וואו די טעמים זיינען נוגע לדינא. איז דאס וואס ער בריינגט דא די טעמים איז וויילע די אמירת הפרשיות דארף דאך עפעס אויפטאן ביי דעם אדם האומרם, וואס דאס קומט ניט נאר דורכן זאגן אליין נאר דורך די התבוננות, דעריבער שטעלט ער אוועק די טעמים, מ'זאל וויסן אין וואס צו מתבונן זיך זיין.

5. הנחה מהתוועדות זו נדפס בשיחות קודש בקיצור נמרץ ובלשון הקודש וכאן הבאנו מה שתחת ידינו. ס'ו – ח, נדפס בלקוטי שיחות ח"ד ע' 1035, (בשילוב עם שיחת יו"ד שבט תשי"ז) וכאן הבאנו הבלתי מוגה.

ובענין המן געפינט מען ב' דרגות הנ"ל. ווארום דער מן איז דאן געגיינגען צו אלע אידן, סיי צו צדיקים ביז אפילו צו די וואס דכו במדוכה. איז דער מן ווי ס'איז געווען ביי אידן וואס האבן געהאלטן בא נידעריקע מדריגות, איז בא זיי געווען דער מן בבחי' בטחון און אין דעם גופא איז דא צוויי ענינים, צי בקשת צרכיו צי בחי' המיחלים לחסדו, וואס דעם מן האט מען דאך געגעסן אלע טאג, סיי בחול סיי בשבת, און אלע מאל פלעגט מאכן א ברכה פארן עסן המוציא לחם מן השמים (כדאי' בכ"י פון ספר חסידים), איז די ברכה על המן בחול איז געווען א דרגא פון בקשת צרכיו און די ברבה בשבה איז געווען בחי' המיחלים לחסדו דוגמה התפלה של רב ייסא - און ביי צדיקים איז געווען דער מן אין א העכערע דרגא, בחי' אמונה וביטול דמרכבה.

וואס די צוויי דרגות - בטחון און אמונה, אדער ווי דאס איז בענין העקידה, אהבה מוסתרת און מס"נ זיינען דוגמת די צוויי ענינים וואס גערעדט פריער, יציאת מצרים און קריעת ים סוף, אהבה מוסתרת היא בחי' יציאת מצרים, וואס ער גייט ארויס פון מצרים דלעו"ז, וכנ"ל אז אויך מצד אהמו"ס קען דיין קיום התומ"צ. און מס"נ, אז ער גייט ארויס פון זיין מציאות הוא דוגמת קי"ס, אז ער גייט ארויס אויך פון מצרים דקדושה.

ז. עפ"ז וועט מען אויך פארשטיין וואס עס שטייט אין ספר העיתים בשם הרס"ג, אז בשעת מען ווייס ניט שבת וועלכע פרשה דאס איז, זאל מען לייענען פרשת המן. וויילע פרשת המן נאמרת בשבת. ולכאורה אינו מובן, וואס עפעס פונקט פרשת המן, ס'איז דא כמה פרשיות שנאמרו בשבת, וכ"ע מודו שתורה ניתנה בשבת זאל מען לייענען די עשה"ד? מוז מען דאך זאגן, אז ס'איז ניט נאר אן ענין וואס נאמרה בשבת, נאר פ' המן איז ענין השבת.

ענין השבת איז ויכולו השמים והארץ וכל צבאם, ויכולו מלשון כליון. איז אבער ניט דער פשט אז עס ווערט אויס וועלט, וועלט בלייבט במציאותה, און ניט נאר עולמות העליונים נאר אויך עוה"ז הגשמי, ואדרבה, ס'איז נאך מיט מערער תוקף, עוה"ז אליין, כמו שהיא במציאותה, האט אן עלי'. דלכן מצוה לענגו בבשר שמן ויין ישן, און דער בשר ויין איז ממשיך בחיי העונג דשבת. ואעפ"י אז דער אלטער רבי זאגט אז די עלי' איז נאר בפנימיות העולמות ניט בחיצוניות, אעפ"כ איז דאך דאס אבער אין דעם גשמי עצמו, אז דער גשמי עצמו ווערט נתעלה בפנימיותו און דאס איז אן ענין וואס טוט זיך אויף אומעטום, ביז אין די נידעריקסטע דרגות, אפילו ביי רשעים גמורים, ווארום שבת איז מקדשא וקיימא ס'איז ניט תלוי אין עבודה אזוי ווי יו"ט דישראל אינהו מקדשי לזמנים, נאר מיקדשא וקיימא, ובמילא רירט עס אן אלעמען, ביז הנמוכים ביותר, און די המשכה וואס עס ווערט נמשך בשבת איז בחי' העונג, שלמעלה מבחי' שמחה שנמשך ביו"ט.

וואס דערפאר איז דאך אפילו א רשע גמור אינו משקר בשבת. איז ניט דער פשט אז שבת האט ער תשובה געטאן. ער איז געבליבן אזוי ווי נעכטן און אזוי ווי מארגן, ואעפ"כ איז אויך ער אינו משקר. ווארום דער ענין פון שבת איז אז דאס נעמט דורך אויך את התחתון ביותר. און דאס איז אויך ענין המן. דער מן איז טלא דנטיף מעתיקא, און אעפ"כ איז עס נמשך געווארן אין א דבר גשמי. ביז אז דאס איז נמשך

געווארן אויך צו רשעים גמורים, ביז אפילו צו די וואס האבן מיטגענומען מיט זיך דעם פסל מיכה וואס דאס איז דער היפך לגמרי מון אנכי און לא יהי לך. און אעפ"כ איז אויך צו זיי נמשך געווארן דער מן, טלא דעתיקא. און דאס איז דאך א דבר מבהיל: אפילו די וואס האבן גענומען דעם טלא דעתיקא און דכו במדוכה, איז אויך ווען דער מן איז געקומען צו זיי ונעשה דם ובשר כבשרם, מ"מ איז ער געבליבן במהותו ובמעלתו לא היו בו פסולת.

ונמצא, אז שבת מיט מן איז דער זעלבער ענין. עס ווערט נמשך דער העכסטער אור ביז צום תחתון ביותר, און ער נעמט אים דורך, און אויך קומענדיק גאר למטה, בלייבט דער רוחני במהותו. און דעריבער איז בשעת מ'ווייס ניט וואס צו ליינען, לייענט מען פרשת המן, ווארום אלע המשכוח זיינען ע"י התורה, איז דורך דעם וואס מען לייענט אין תורה פ' המן טוט זיך אויף דער ענין. אז מ'זאל ליינען די עשה"ד איז כאטש טאקע ס'איז אן ענין נעלה, מ'ווייס נאך אבער ניט וואס עס טוט זיך מיטן מטה. ענין פ' המן אבער איז אז דאס נעמט דורך אויך דעם מטה.

ח. אלע המשכוחות זיינען ע"י התורה, איז אויך אין תורה גופא פראן דער ענין פון לחם מן השמים און לחם מן הארץ. וכמבואר בכ"מ ובארוכה בהמשך תרס"ו והמשך תער"ב אז גליא דתורה איז לחם מן הארץ און פנימיות התורה איז לחם מן השמים. איז פראן א הוראה מענין המן, לחם מן השמים, אז מען דארף מפיץ זיין די מעינות פון פנימיות התורה ביז צו חוצה, ביז אפילו צו די וואס דכו במדוכה, בין אפילו בו אזוינע וואס האבן צוטאן מיט פסל מיכה, און ניט נאר וואס עס וועט ניט שאטן, מן לא הי' בו פסולת, נאר עס וועט אויפטאן אויך אין זיי, ווארום סוכ"ס איז דאך המאור שבו מחזירו למוטב, עס וועט זיי בורען ביז אז סוכ"ס וועט עס פועלן אין זיי אז ניט נאר וואס אינו משקר, ער וועט ניט אפלייקענען דעם ואמת הוי' לעולם נאר עס וועט זיי ארויסנעמען פון אלע מצרים והגבלות, ניט נאר פון מצרים דלעו"ז נאר אויך פון מצרים דקדושה, שזהו"ע ק"ס כנ"ל, און דאס וועט נתגלה ווערן ביז למטה מטה, אז ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר, אז אויך דער בשר הגשמי וועט זעהן אלקות.

ט. (אמר מאמר של כ"ק רבינו הזקן. וז"ל המאמר⁶):

וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים כו' הנה תחלה יש להבין שרש ענין מצרים מהו, בהיות ידוע פי' פרעה מלך מצרים בב' אופנים הא' מלמעלה בבחי' כתר בבחי' עורף דא"א כו'. והב' בבחי' מל' מלשון פריעה והתגלות כל נהורין כו'. כמו ופרע ראש האשה כו'. ולפי פי' הב' מצרים עם פרעה הוא בחי' כלים החיצונים דקליפת נוגה דבי"ע מקבלים מהם יניקה לפי שהן בתכלית המיצר וגבול מים סופא דכל דרגין כו' ולכן נק' מצרים מיצר ים העליון וגם המה בחי' מצרים וגבולים המגבילים האור האלקי דקדושה לבלתי הגלות נגלות ממנו רק בצמצומים גדולים מאד כו'. ולפי פי' הא' בפרעה יקרא מצרים בחי' כלים החיצונים שבאצי' דנוגה דאצי' יקבלו מהם כו' וכללות עינים הוא רק

⁶ נדפס עם הגהות הצ"צ באור התורה לפ' ע' תנא.

בחי' המיצר והגבול המגביל האור והשפע האלקי' כו' בין בבחי' האצי' עצמה או מאצי' לבריאה כו' וד"ל. והנה ידוע דהמצות מעשיות כולם הם בבחי' דצח"מ דנוגה הגשמי כמו ציצית דצמר וקלף דעור בהמה לתפלין וכדומה, וכאשר ע"י המצות מעשיים נתעורר ונתגלה ביתר שאת בחי' פנימיות מדת מלכות דאצי' הנ"ל ע"י בחי' הביטול שבהם שמפני זה נקראים מצות המלך כו' זהו ענין אשר עשה ה' במצרים. פ' ע"י מה נעשה ונמשך ש' הוי' במל' דאצי' וגם למעלה בז"א ואו"א כנ"ל הכל הוא מפני העלאת בירורי נוגה דמצרים ע"י המצות מעשיות ע"י דאתכפיא סט"א דוקא כו', ועד"ז יתפרש וירא ישראל כו' דהיינו מה שנעשה גם זאת גופא שיוכלו מצרים (להכפ'?) ולעשות שם הוי' הוא ע"י שראו את היד הגדולה, פ' היד הגדולה הוא בחי' אין דכתר עליון כידוע, שח"ג שבא"א נק' יד הגדולה ויד החזקה כמ"ש במ"א מפני שהתפשטות בלתי מיצר וצמצום כלל בשכל כו' עד דג' פרקים דא"א מלבישים לג' פרצופי האצי' פרק הא' מלביש לאבא וב' לז"א והג' לנוקבא עד רגלי י"ס דעשי' כו' וכמ"ש ומתחת זרועות עולם כו' וד"ל. וכמ"ש במ"א הטעם של ענין ימין פשוטה לקבל שבים כל שירידת היד הגדולה הזאת עד למטה מטה מפני הגבוה והרוממות כו', ולכך ביכולת היד הגדולה לאכפייא לנו"ן שערי טומאה לנוגה דעשי' כו'. עד שנעשה ע"ז למעלה ש' הוי' בכל הפרצופים דאצי' לפי שאין הוא מחסור כנ"ל וד"ל.

י. אין מאמר רעדט זיך דאך דא אז ס'איז פאראן צוויי ענינים אין בחי' פרעה, עורף דאריך און בחי' מל' דאצי', וואס די יניקה לנוגה דבי"ע איז דאך פון די נידעריקערע דרגא פון פרעה, בחי' מל' דאצי', אבער אעפ"כ איז בכדי בו באוורענען דאס דארף מען אראפנעמען אויך די יניקה פון נוגה דאצי' שיונקת מבחי' עורף דאריך (די העכערע מדריגה אין פרעה), ווארום בריבוי השתל' קען דערפון ארויסקומען נוגה דבי"ע. ואדרבה, די יניקה דפרעה שלמטה איז פון בחי' עורף דאריך דוקא כמבואר בכ"מ שזה"ע לעוברי רצונו אז זיי זיינען יונק פון אן ארט וואס איז נאך העכער פון דעם רצון העליון כביכול, אשר מזה מובן, אז מען דארף באווארענען אויך די העכערע מדריגה דפרעה, און בשבת אז עס פעלט דארטן קען דערפון ארויסקומען יניקה עד לקליפות תחתונות ביותר.

וואס דאס איז דאך ווי גערעדט פריער, אז בכדי צו באווארענען עס זאל ניט זיין קיין מצרים דלעו"ז דארף זיין די יציאה אויך פון מצרים דקדושה, בכל העולמות, אפילו אין די עולמות וואס לא יגורך רע. און די פראגע אז מ'איז ארויס פון מצרים דקדושה איז בשעת אז די עבודה איז אין ב' קוין דוקא מימינם ומשמאלם, וואס דאס איז דאך וואס דער אלטער רבי איז מבאר אז עבודתו של רחב"ת שהקהיל קהלות ברבים ללמוד תורה, איז כל זמן אז מ'האט ניט געוואוסט אז ער האט געטאן אויך בקו הצדקה - משמלם, איז מען ניט געווען זיכער וואס איז מיט זיין תורה, ווארום דאס איז נאר אין קו הימין עצמו, אעפ"י אז עבודתו איז געווען במס"נ כפשוטו.

בשעת די עבודה איז אין קו הימין עצמו, מערניט ווי אין איין קו, קען דאך אין דעם גופא אויך זיין כמה אופנים ומדריגות. עס קען זיין אז דאס איז אין אן אופן פון מס"נ אזוי ווי ביי רחב"ת וואס עד"ז איז אויך געווען דער לימוד והפצת התורה במדינתנו לפנינו אז ס'איז געווען פארבונדן מיט סכנת נפשות, און עס קען זיין אן עבודה בקו ימין עצמו - לימוד

והפצת התורה, ע"ד ווי ס'איז איצטער, אז ניט נאר וואס ס'איז ניט קיין מס"נ, נאר אדרבה, מען צאלט אים גאר געלט פארן לערנען, מען גיט אים כבוד, מען פאטשט אים אין פלייצע און מען ניט אים א ישר כח. איז אויב אויף די עבודה פון הקהיל קהלות ברבים כו' זאגט מען אז ס'איז ניט מספיק, עס מוז זיין די יציאה פון מצרים וגבולים, איז דאך עאכ"ו בנוגע לימוד והפצת התורה במדינות חפשיות, או עס קען זיין אז דאס איז מצד הטבע, און עס מוז זיין די יציאה פון מצרים והגבלות.

וואס דאס איז וואס די משנה זאגט והעמידו תלמידים הרבה. וואס איז דער לשון הרבה, עס האט געקענט שטיין והעמידו תלמידים, וואס עפעס הרבה? נאר הרבה מיינט אז ס'איז ניט לויט זיינת הגבלות, וע"ד המבואר בפירוש בכל מאדך, מאוד שלך, אז די אהבה ווערט ניט נתיישב אצלו, וויילע ס'איז למעלה מהכלים שלו. און דאס מיינט והעמידו תלמידים הרבה, אז עס דארף זיין אין אן אופן פון הרבה ער זאל ניט קענען מכיל זיין.

ער קען דאך טענה'ן, אמת טאקע ס'איז דא א ציווי ושננתם לבניך אלו התלמידים, און תלמידים לשון רבים, איז דאך אבער מיעוט רבים שנים, ובפרט אז ער האט נאך מוסיף געווען א דריטן תלמיד איז ער דאך מקיים די מצוה בהידור, הידור מצוה עד שלישי, שלישי מלבר, האט ער דאך שוין יוצא געווען? זאגט מען אים, ניין, והעמידו תלמידים הרבה, עס דארף זיין א ריבוי, און וואס הייסט א ריבוי אז ער קען ניס מכיל זיין, ס'איז ניט לויט זיינע כלים. כל זמן ס'איז דא אן ארט אויף דעם בטבעו צי בשכלו וכו', געפינט ער זיך דאך נאך אלץ אין מצרים והגבלות, זאל זיין הגבלות דקדושה אבער הגבלות, איז עס ניט דער ענין פון "הרבה".

און דאס איז אן ענין פון א משנה מפורשת. אין שו"ע ווערט טאקע ניט געבראכט דער לשון והעמידו תלמידים הרבה, ס'איז דאך אבער א דין אין שלחן ערוך אז טעה בדבר משנה חוזר. דאס איז אויף אזוי פיל פשוט, אז עס איז גאר ניטא קיין ארט אויף א טעות.

און דאס איז געווען די דרישה פון דעם רבי'ן בעל ההילולא, והעמידו תלמידים הרבה, אז יעדער איינער דארף טאן אין הפצת התורה, גליא דתורה און פנימיות התורה, אן קיינע הגבלות, און ווי ס'איז געווען בא רחב"ת שה' מקהיל קהלות ברבים דוקא, וואס עפעס ברבים דוקא? ווארום עס קען זיין עס זאל זיין אן איד וואס אויב מ'וועט לערנען תורה אין א קעלער וועט ער ניט וויסן דערפון. איז צוליב דעם עס זאל צוקומען נאך אן איד לערנען תורה, איז כדאי איינשטעלן זיך ביז צו מס"נ ממש.

וואס אזוי איז דאך אויך געווען די דרישה פון רבי'ן בעל ההילולא במדינתנו לפנינו, וואס ווי געזאגט פריער, אז דארטן איז געווען דער לערנען פארבונדן מיט סכנת א נפשות, און פונדעסטוועגן האט ער זיך דערפון ניט אפגעשטעלט, און געשיקט שלוחים מען זאל מעמיד זיין תלמידים און לערנען תורה.

און ניט אז ער האט מבטיח געווען הבטחות אי עס וועט ניט שאטן, ניין. ער האט גארניט צוגעזאגט, און ווי מ'זעט דאך בפועל אז ס'איז געווען אזוינע וואס ס'האט זיי פארשיקט וכו', און אעפ"כ האט זיך דער רבי ניט אפגעשטעלט און געשיקט באלד אויף זייער ארט אנדערע שלוחים.

נאר די דרישת פון רבי'ן איז געווען ניט מען זאל זוכן מס"נ, מען זאל זוכן דוקא א מקום סכנה, נאר מען זאל זוכן הפצת התורה, נאר אויך אז ס'איז פארבונדן מיט מס"נ, מהיכי תיתי, שטעלט מען זיך דערפון אויך ניט אפ. אבער ער זוכט ניט קיין מקום סכנה דווקא, אדרבה, אויב ער קען זיך אויסבאהאלטן במדה ידועה איז דאך נאך בעסער, וועט ער דאך קענען לערנען מיט די תלמידים נאך א טאג, נאך א חודש צי נאך א יאר.

וואס דאס איז דאך דער חילוק פון מס"נ דר"ע צו מס"נ דאברהם אבינו. ר"ע האט געזוכט מס"נ, מתי יבוא לידי ואקיימנו. אברהם אבינו אבער האט ניט געזוכט קיין מס"נ. זיין עבודה איז געווען ויקרא שם בשם הוי' א-ל עולם, א"ת ויקרא אלא ויקריא, אז אויך דער ערבי זאל שרייען א-ל עולם, ניט נאר א-ל העולם נאר א-ל עולם, דאס איז געווען זיין עבודה, און די עבודה האט ער געטאן בכל התוקף, און ניט אפגעשטעלט זיך אויך בשעת עס האט זיך געפאדערט צו דעם מס"נ.

און אויב דאס האט מען געמאנט אין א מקום סכנה, איז דאך עאכ"ו במדינות החפשות, אז די דרישה פון רבי'ן איז והעמידו תלמידים הרבה, אן קיין חשבונות און הגבלות. אויב דאס איז אין אן אופן וואס האט נאך אן ארט אין זיינע כלים, איז פארבלייבט ער דאך אין זיין מציאות, מצרים. מה דאך אז אן אופן פון הקהיל קהילות ברבים כו' זאגט מען אז עס קען זיין אויך מצד הטבע, ד.ה. אז אפילו מצד הטבע האט אן ארט להקהיל קהלות ברבים כו' איז דאך מכ"ש די וועמען דער רבי האט געמאכט פאר זיינע שלוחים, אדער ער מאכט זיי איצטער אדער ער וועט זיי מאכן מארגן, איז דאך א וודאי אז ביי זיי דארף זיין די עבודה פון והעמידו תלמידים הרבה, ארויסגיין פון אלע חשבונות און הגבלות, וואס דווקא דורך דעם פירט מען אויס דעם רצון פון רבי'ן.

וואס פאר א שייכות האסט דו צום רבין, וואס קומט דו צום רבי'ן, אטא דאס איז דען געווען זיין רצון, מען זאל ליגן אין חשבונות וכו' ער לערנט מיט דריי תלמידים, מיט דריי חלמידים האט מען דאך געמעגט לערנען אפילו אין סאוועטסקע רוסלאנד. איי ער לערנט תורה, ער איז מקיים מצות, ער איז מאריך בתפלה, איז וועט ער האבן פאר דעם ש"י עולמות, תר"ך עולמות, אבער קיין שייכות צום רבי'ן האט ער ניט. א ודאי איז אפילו הפושעים ומורדים האבן אויך א שייכות, וועגן דעם רעדט מען דאך אבער ניט, מען רעדט דאך וועגן א שייכות פון רצון, פנימיות הרצון ביז חפץ. און דאס איז גאר בשעת מען גייט ארויס פון מצרים והגבלות.

ער קען האבן אהו"ר, אמילו אהו"ר שכלים, אפילו עבודה דבחי' מרכבה, אבער קיין מקושר צום רבי'ן איז ער ניט, ענין ההתקשרות פון א חסיד צו א רבי' איז אז ער גייט ארויס פון זיין מציאות און פאלגט אויס די הוראות פון רבי'ן . . . (חסר המשך).

בס"ד. ר"פ מכמה שיחות מש"פ שמיני, ש"מ אייר, תשכ"ד.

הנחה פרטית בלתי מוגה

(צוה-לנגן ממצרים גאלתנו, הוא אלקינו)

א. כימי צאתך מארמ"צ, ידוע הקושיא בזה למה אומר כימי לשון רבים. הול"ל ע"ד למען תזכור את יום צאתך מארמ"צ, והביאור בזה הוא שמיני אז מהיום ההוא של ט"ו ניסן, שאז הותחל היציאה ממצרים, כסדר הוא יציאה ממצרים.

וביאר את זה בהמשך להמבואר בהשיחות דאחש"פ בענין שיצ"מ הוא פעולה נמשכת ולא פעולה חד פעמית, והביא דוגמא לזה כמו שמצינו בקדושי אשה שזהו ג"כ פעולה נמשכת, ושכ"ז אפ"ל רק מצד זה שהמחדש בטובו בכ"א מע"ב. ובא בהמשך לזה גם הביאור של נשמה עיקר וגוף טפל, היינו שהענין הזה שלעולם הוא יוצא ממצרים אפ"ל אצלו רק כשהוא נמצא במעמד ומצב כזה של נשמה עיקר, משא"כ כשנמצא במעמד ומצב של להיפך.

ובהמשך לזה ביאר, שמצינו שלשה חילוקים בענין הזכרת, יצ"מ, א) ליל פסח ב) חדש ניסן ג) כל השנה כולה, דכל השנה כולה סגי רק בהזכרה בעלמא, בדיבור, או שישנו דעה דסגי אפילו רק במחשבה, משא"כ בליל פסח, וכל החדש ניסן הוא ע"ד כמו הממוצע בין שני הענינים האלו, דזהו שמצינו הלשון בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל, הרי שקאי על החדש שמיקרי חודש של גאולה, (וסיים - שהעתידין להגאל אפ"ל אפילו בכ"ח או בכ"ט או בל' ניסן).

* * *

ב. בערב ר"ח מצינו שני הענינים, א) שזהו בנוגע לאחרי חצות שאין אומרים תחנון במנחה. ב) שזהו בנוגע לא רק אחרי חצות אלא אפילו גם בבוקר, בעה קרה"ת (כשחל ער"ח בשבת) שקוראין ההפטרה דמחר חודש, שזהו הוכחה שגם כשחל ער"ח בחול הרי כבר בבוקר יש בו ענין ששייך לר"ח. משא"כ הענין הראשון הרי כמ"ש אדמוה"ז בסידור שישנו כמה ימים שא"א תחנון ביום שלפניהם במנחה.

ולכאורה צ"ל שייכות ער"ח עם ההפטרה דויאמר לו יהונתן, שלכאורה שייך רק הפסוק הראשון, (שמזכיר שמה מחר חודש). ועוד יותר שכל הסיפור הלזה אודות זה שנפקד דוד בעת הסעודה, הרי אינו נוגע להסיפור אם זה ה' זה סעודת ר"ח או סעודת שבת וי"ט או סעודה אחרת ביום אחר, ואפילו אם נאמר שקשור אם ענין ר"ח מאיזו טעם שיהי', מה זה נוגע לנו, ועוד, שהעיקר מה אודות מה שמסופר בההפטרה זה קרה ביום השני (ולא בער"ח),

וא"כ מה נוגע שארי הפסוקים, ואם נאמר שזהו בכדי להשלים מספר הפסוקים שצ"ל להפטרה, כמבואר בפוסקים שסכום הפסוקים שצ"ל להפטרה, הרי מצד טעם זה לא הי' צריך להאריך בכל הפסוקים האלו, כי יש כבר בההפטרה יותר מהמספר שצ"ל, ועוד א"מ מהו תוקפו של ההפטרה הלזו כ"כ עד שדוחה את ההפטרה שישנו על סדרא זו, שההפטרות נתקנו שיהיו מעין הקריאה בתורה, כגון שהי' גזירה על תורה ואז תיקנו לקרות ההפטרה, ושתוכנה יהי' מעין הפרשה, וגם אח"כ כשנתבטלה הגזירה הרי נשאר הענין הזה של קריאת ההפטרה, וא"כ למה דחו את ההפטרה של הפרשה ותקנו את ההפטרה של מחר חודש. וכמו שמצינו בחנוכה שעשו השתדלות כדי שלא לבטל את ההפטרה הקושרה עם הפרשה.

והביאור בזה יובן בהקדם החילוק שבין שאל ודוד, דאיתא בגמרא, יומא, עה"פ שאל בן שנה, שהי' כמו בן שנה בלי חטא, ומשו"ז לא עלתה לו מלכותו, ואיתא בגמרא הטעם ע"ז מפני שלא הי' בו דופי, ופריך הגמרא מהו החסרון בזה, וע"ז מתרצת הגמרא דאין מעמידין פרנס על הציבור אא"כ קופה של שרצים תולה לו מאחוריו שמא תזוח דעתו ויאמרו לו עד"ז, ולכן שאל לא עלתה מלכותו משא"כ דוד שעלתה לו מלכותו, כדפירשו הטעם בזה משום שיצא מרות שהיתה גיורת.

ואינו מובן האיך אפ"ל שיזכירו לו ע"ד מעשיו הראשונים, הרי דין מפורש שאסור להזכיר לגר זכור מעשיך הקודמים, וא"כ אפילו להגר עצמו אסור להזכיר, וכ"ש לדוד שיצא ממנה ובפרט כדאיתא במדרש שעשה כסא לאם המלך. שזהו רות, שהיא עוד היתה בחיים. ועוד מה זה נוגע לו, כיון שבו אין חטא, הלא לא יתפעל מזה שיאמרו לו ע"ד משפחתו.

והביאור בזה הוא, הגם שגר שנתגייר כקטן שנולד, אבל רצה הקב"ה שישאר בו מטבעו הקודם. ועד"ז הוא גם בבע"ת, שגם להם אסור להזכיר מעשיהם הראשונים אבל כפתגם המגיד שאל תאמר אי אפשרי בבשר חזיר אלא אפשרי ומה אעשה שאבי שבשמים גזר עלי, זהו רק בנוגע לצדיק, משא"כ בע"ת צריך לעמוד בתנועה של אי אפשרי, שצריך זהירות יתירה בעבודתו,

וכן הוא בנוגע לדוד ושאל, שזהו תיווך שני הפירושים, שהגמרא אומרת שאין בן דופי, ומפרש רש"י שאין דופי במשפחתו. אבל עפ"י הנ"ל מובן דכשיש דופי במשפחות אז הטבע הלזו ישנו גם בו, וזהו החילוק שבין שאל ודוד, ששאל זהו"ע עבודת הצדיקים, שאינו צריך לזהירות יתירה, משא"כ דוד.

וכמו"כ הוא בנוגע למלכות, מכיון שצ"ל פרנס על הציבור, הרי צ"ל בו דופי, שזהו ע"ד הסיפור מאדמו"ר האמצעי, שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שבא אחד אליו לבקש ממנו תיקון על איזה דבר, והענין הזה לא בעצמו אפילו בדקות דדקות, ומשו"ז לא הי' ביכולתו לענות לו, עד אחרי הפסק איזה זמן, שאז מצא הענין הזה בעצמו בדקות דדקות, ורק אז הי' אפשר לענות לו. (כמדומה - כיון שצ"ל איזה שייכות בינו ובין מי שבקש את התיקון).

ולכן מלכות שאול לא עלתה, כיון שלא הי' בו דופי, שענין הדופי היינו שיהי' שיהי' לו בזה שייכות אל העם, שיהיו נמצאים אצלו הענינים עכ"פ בדקות, הגם שהי' במדריגה גבוהה, שלכן מלחמת עמלק הי' צ"ל דוקא על ידו, ולכן יש דיעה שהוא נמנה הראשון למלכים, ולא דוד, אבל לגבי להיות פרנס על הציבור, צריך להיות מתאים לפי הדור, וכמו מרע"ה שהי' צריך לישא טרחכם ומשאכם הדור שא"ל הקב"ה משא"כ דוד שהי' בו דופי, שצ"ל בו פרנס לפי הדור.

וזהו דיוק הלשון קופה של שרצים תלוין לו מאחריו, דזהו רץ מאוחריו, כנ"ל שיש בו הענינים האלו בדקות דדקות, משא"כ אם היתה הקופה של שרצים לפניו, אז היו אומרים לו לילך ולעשות תשובה, היינו שצריך לעשות עם עצמו. וגם שזה נמצא בקופה, היינו בקופה בפ"ע, רק שהוא יודע ומרגיש מציאות כזה.

ובדוגמא כזו ישנו בעבודת כאו"א, שצ"ל בו עבודת הצדיקים ועבודת בע"ת, שעבודת הצדיקים הוא בתנועה בהתרחבות, (ואתהלכה ברחבה), שאין לו ממה לירא, ולא יכשל, וכדיתא בירושלמי שעתיד ליתן דין על שהיו כמה דברים בעוה"ז שהוא לא נמנה מהם, שלכאורה זהו מותרות, אלא שזהו עבודת הצדיקים.

ויש תנועה של עבודת בע"ת שזהו הזהירות בכל דבר, וכדאיתא בחובת הלבבות, שצ"ל זהירות במאה שערים של היתר שלא יכשל בשער אחד של איסור. הרי שצ"ל שני אופני העבודה, העבודה דאל תביאנו לידי נסיון, אבל כמבואר בקונטרס ומעיין שבזמן לפני משיח צריך לעשות כל אופני עבודה, כל הבירורים, צריך להיות גם עבודת הצדיקים, העבודה דואתהלכה ברחבה, וגם צ"ל העבודה שבע"ת, גבורה וצמצום.

וזהו הביאור במה שנאמר לדוד דם לרוב שפכת, הגם שלכאורה ה"ז הי' מלחמת מצוה. אלא זה גופא שהי' בתנועה דגבורה, דוד הי' אדמוני, זהו מפני הדופי שהי' בו.

וכמו"כ אצל כאו"א צ"ל שני העבודות, העבודה דצדיקים, אך קיום יש להעבודה דתשובה, שעבודת הצדיקים זהו"ע גבולי, בכל לבבך, ובכל נפשך, משא"כ עבודת בע"ת שזהו"ע בל"ג, שזהו בכל מאדך. ולכן יש לזה קיום. וזהו ענין דוד ויוהנתן, שיונתן הוא הי' בנו של שאול ממשפחה שאין בו דופי, - עבודת הצדיקים - ודוד הו"ע עבודת התשובה, ואומרים וישק איש לרעהו היינו שני הענינים (דצדיקים ובע"ת) ועד שמסיים עד דוד הגדיל, שזהו המעלה בעבודת התשובה על העבודה דצדיקא.

וזהו שישנו זמן של העלם והסתר, לפני ביאת המשיח, שזהו ער"ח, שישראל מונין ללבנה, ועד שלא נשאר שום נקודה, משא"כ השמש זורחת בתקפה, בלי שום שינוי (היינו אוה"ע שמונים לשמש), וע"ז אומרים שהם עתידים להתחדש כמותה, שהו"ע הגאולה, וע"ז נעשה ונפקדת הנה"א... ומברכים ע"ז בשם ומלכות, מפני שזהו בלי ספק וספק ספיקא שכן יהי' (כדאיתא באגה"ק). והכח ע"ז ניתן לדוד מיהונתן, שהוא אומר לו ונפקדת היינו שצריך ל??ח מצדיק. וע"ד מעלת התשובה, שזה גופא כתוב בתורה, אבל אחרי זה ישנו ויבכו איש לרעהו וישק איש לרעהו שהם בשוה, עד

לדוד הגדיל מעלת הבע"ת על צדיקים, וזהו עד דוד הגדיל, מעלת דוד על שאל, שזהו שהגאולה העתידה דוקא ע"י עבודת התשובה שמשיח אתא לאתאבא צדיקיא בתיובתא, כשמשיח אתא לא בשביל צדיקיא אלא בשביל תיובתא, ושזהו תשובה לא רק על חטא, אלא גם לדור שכולו זכאי כשמשיח יבוא להם גם יהי' ע"י עבודת התשובה דוקא עי"ז יהי' הנגאלין ... עד ולא עד בכל ... ומכיון שהגאולה היא ע"י דוד, בירור מלטלמ"ע, ולכן יהי' וראו כל בשר, שתשובה מזכך את הגשם, וזה יהי' ע"י דוד מלכי.

וזהו שקוראים בהפטרה מחר חדש, ע"ד המבואר מכ"ק מו"ח אדמו"ר הטעם שצריך בשבת לפני חופתו לעלות לתורה, מפני שהנתינת כח של כל הדברים הוא מתורה, כמו"כ הו"ע ההפטרה של מחר חודש, שאומרים לו שאין לו ממה להתיימש, בעת מיעוט הלבנה, ואומרים לו שמחר חודש, שהם עתידים להתחדש כמותה .. ושע"י התשובה נעשה ודוד עבדי נשיא עליהם לעולם. . .

* * *

ג. מאמר ד"ה ויאמר לו יהונתן מחר חודש.

* * *

ד. דיבר בענין יום השמיני למילואים. ביאור על התוס' דיומא בענין מעלתו של יום השמיני שנטל עשר עטרות. (לא הגיע לדינו הנחה בלתי מוגה) הוגה בלקו"ש ח"ב ע' 57.

* * *

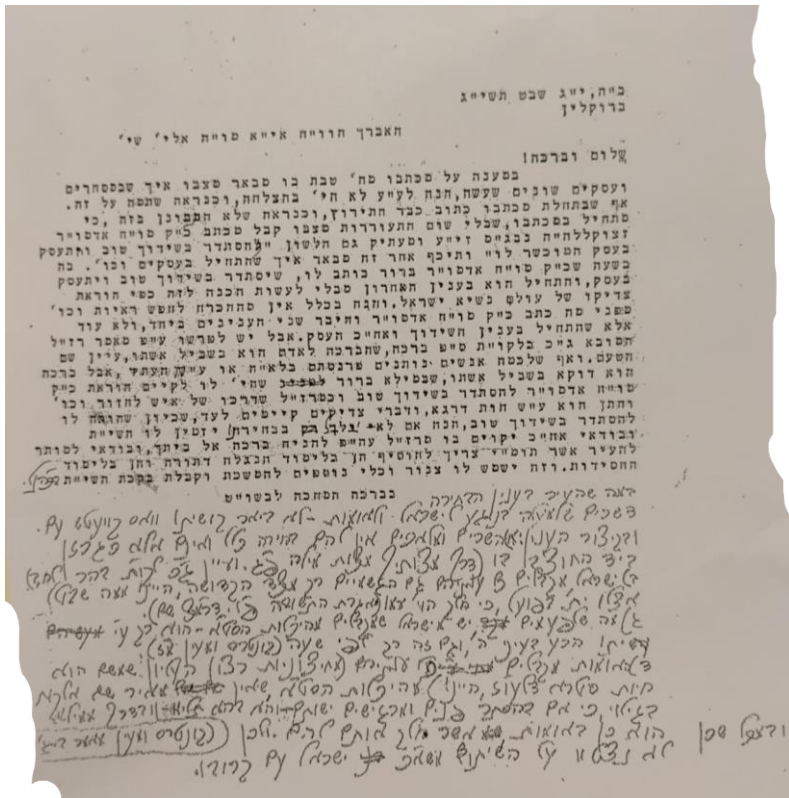
ה. על פרקי אבות, משנה ר"ג אומר עשה לך רב והסתלק מן הספק ואל תעשר מן האומדות. וואס איז דער ענין אז מדארפן האבן א רב און אז מיר וועלן זיין פסק, ??? און נאכמער אז מיר וויסן וואס דארף מען האבן ספיקוס.

נאר דאס רעט אז דער מענטש איז א למדין ותלמיד חכם און ער דארף האבן א רבי און דער רבי וועט לערנען מיט אים און ער וועט נישט האבן א ספק.

אגרות קודש

מכתבים - עם הוספות בגוכתי"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א
לאנשים שונים.
חלקם נדפסו באגרות קודש

א.

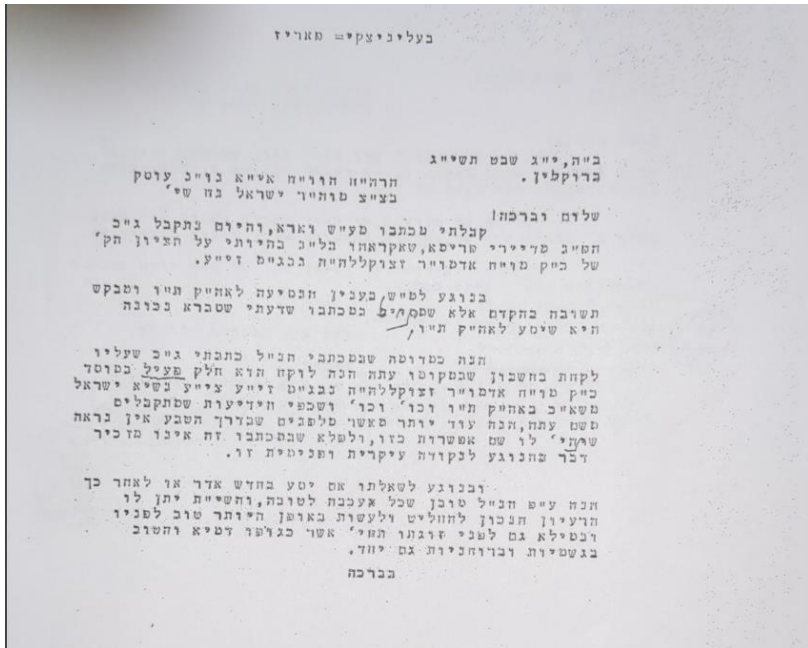

במה שהעיר בענין הבחירה, דשרים שלמעלה בנוגע לישראל ולאומות - לא ביאר קושייתו וואס קוועטשט עס.

ובקיצור הענין: א) השרים ומלאכים אין להם בחירה כלל ואינם אלא כגרון ביד החוצב בו (דרך מצותיך מצות מילה פ"ג. ועיין ג"כ לקו"ת בהר"ח, ב),

- (ב) ישראל מקבלים כל עניניהם גם הגשמיים רק מצד הקדושה, היינו ממה שבטל אצלו ית' לפועל כי חלק הוי' עמו (אגה"ת פ"ה, דרמ"צ שם),
- (ג) מה שלפעמים מקב יש מישראל שמקבלים מהיכלות הסט"א – הוא רק ע"י מעשיהם עשיתו הרע בעיני ה', וגם זה רק לפי שעה (קונטרס ומעין מ"ז),
- (ד) האומות מקבלים מהי-בע כל עניניהם (מחיצוניות רצון העליון שמשם הוא חיות סטרא דלעו"ז, היינו), מהיכלות הסט"א, שאין שום מאיר שם אלקות בגילוי, כי אם בהסתר פנים ומרגישים ישותם – והא בהא תליא (קונטרס ומעין מאמר ב] ג-], ובדרך ממילא ובמכל שכן הוא כן באומות ?? אשר חלק אותם להם. ולכן לא נצטוו על השיתוף משא"כ בני ישראל עם קרובו.
- (נדפס באגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ז ע' ק"נ)

ב.

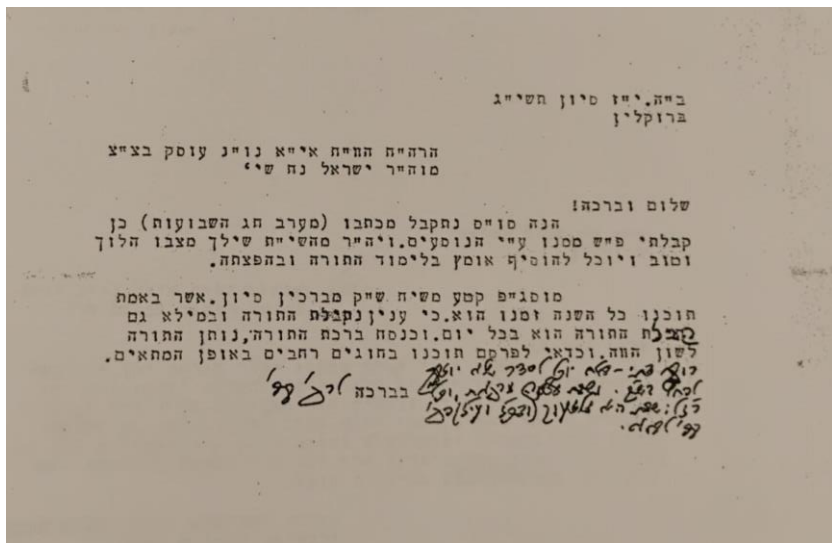
.. בהקדם אלא שמתחיל במכתבו ..

.. לוקח הוא חלק פעיל במוסד כ"ק ..

.. אין נראה שתהי' לו ..

(מוה"ר ישראל נח שי': בליניצקי. זקנו של החתן. נדפס באגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א חכ"א ע' 208 ואילך).

ג.

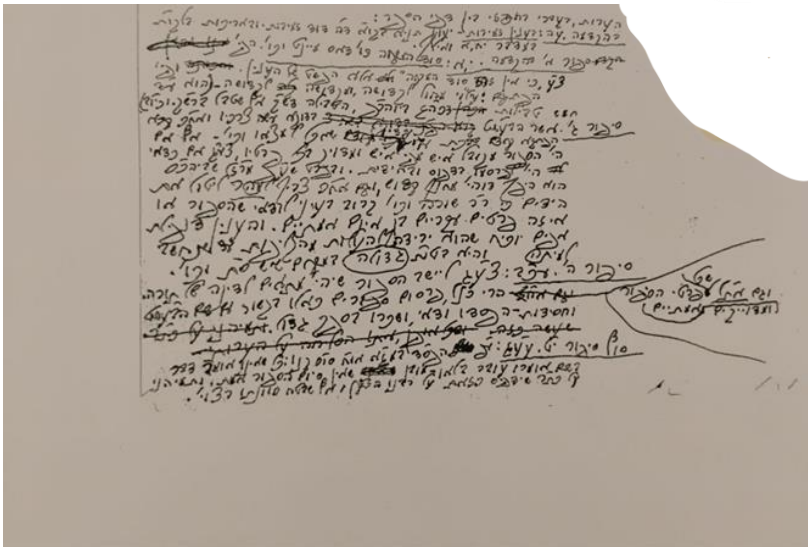
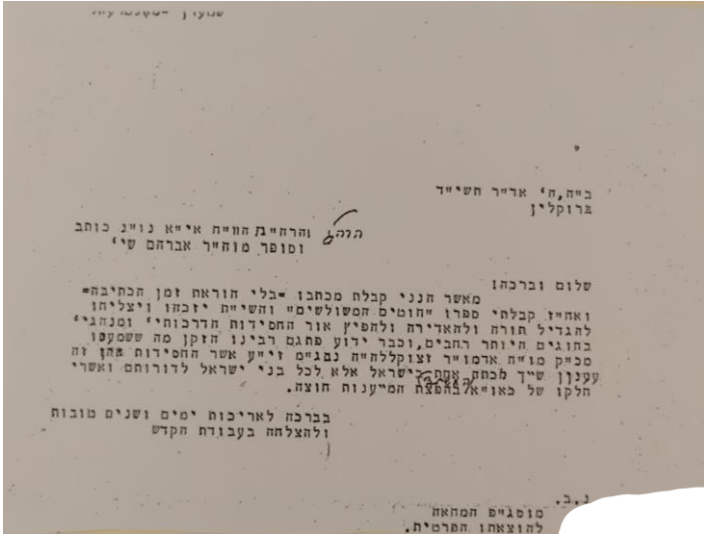

קבלת התורה

רופ' דתי - בטח יוכל לסדר שלא יוזקק לרחץ בש"ק. ושבת עצמה מרפאת,
וכל רז"ל: שבת היא מלזעוק (ובכ"ז ועי"ז) רפ' קר' לבוא
בברכה לר"פ קר'

(מוה"ר ישראל נח שי': בליניצקי. זקנו של החתן).

ד.

הרה"ג ורה"ת
כאו"א המשתדל בהפצת

הערות, בעברי בחפזי בין דפי הספר:

בהקדמה, ע"ה: ובענין זמירות - יעוין תניא בקו"א ד"ה דוד זמירות. ובאריכות בלקו"ת במדבר יח, א ואילך.

הקדמ ספור א' בהקדמה . . . , א: סוד המקוה כו' דאס מיינט וכו'. הפי' אינו צפון צ"ע, כי אין זה "סוד המקוה" ולא אלא הפשט של הענין. והפוננה ופי' הפתגם: עילוי מחול לקדושה, ומקדושה קלה לקדושה - (הוא ע"ד חמש טבילות הכהן דכה"ג ביוהכ"פ, הטבילה דש"ק אף שטבל ב[ע]רש"ק. וכיו"ב).

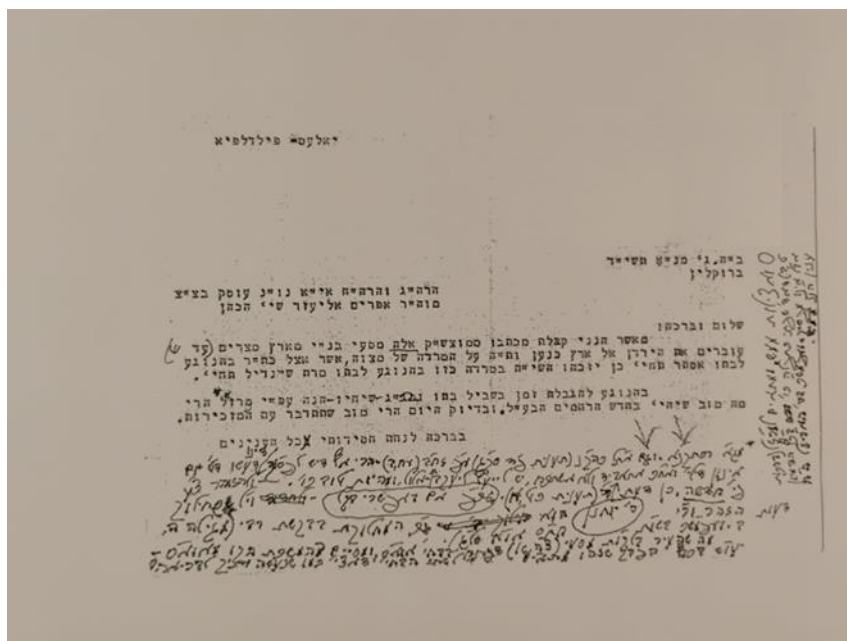
סיפור ג. אשר הבעש"ט קרא הפ"נ בדוקא דשה"צ[?] בדוקא עשה צרכיו ואח"כ קרא הפתקא קודם ברכת א"י כדי ?? קודם שיוכל למצאו וכו' - אף אם ה' הספור מקובל איש מפי איש ומדויק בכל פרטיו, צע"ג אם כדאי לה' לפרסמו בדפוס ובאידית. ובפרט שע"פ מרז"ל שביהכ"ס הוא היפך דוהי' מחנך קדוש, וגם אח"כ צריך למהר ליטול את הידים כי ר"ר שורה וכו' קרוב בעיני לודאי שהספור או איזה פרטים עקריים בו אינם אמתיים. והענין דנפילת אפים יוכיח שהוא ירידה גדולה להעלות מהקליפות עד שנחשב למיתה והיא בטו"ת במקום שיש ס"ת וכו'.

סיפור ה', עכ"ב: צע"ג ליישב הספור שיהי' מתאים לדינה של תורה. וגם אה"ז וגם את"ל שכל פרטי הסיפור אמתיים ומדויקים הרי כנ"ל, פרסום ספורים כאלו דקשור עם שם הבעש"ט וחסידות - הפסדו ודאי, ושכרו בספק גדול. ותמיהני על כת"ר שעשה כזה. ובכל אופן, אתו הסליחה על הערותי.

סוף סיפור יט. עע"ג : ע"פ הפס"ד במג"א או"ח סו"ס קנו: כל שאינו אומר דבר בשם אומרו עובר בלאו - מובן שאינו שאין סיום הספור אמת, ותמיהני על כת"ר שידפיס כזאת על רבנו הזקן, אף שבטח כוונתו רצוי'.

(מוה"ר אברהם: שטרן. נדפס באגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ח ע' רי"א ואילך).

ה.

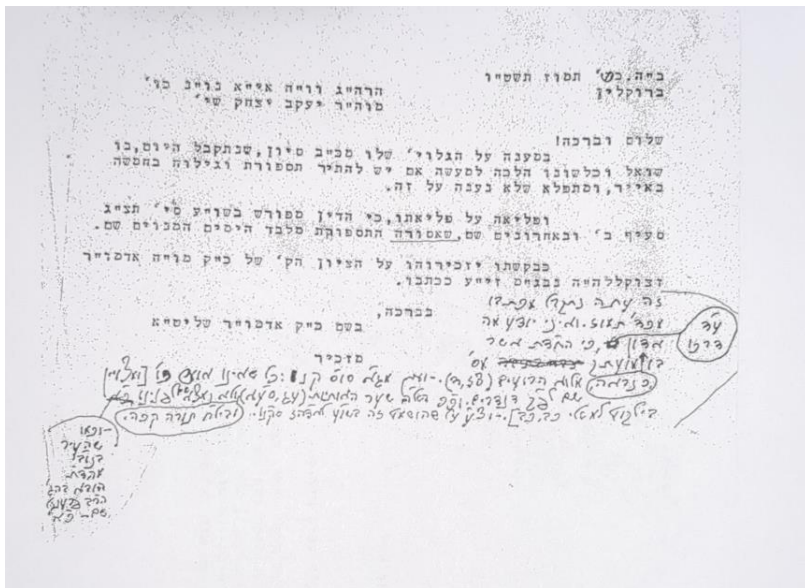

*מג"א רסתקנ"א. וגם אתל כהק"נ (תענית פ"ד סק"ג) ע"פ זה"ב (ע"ה, ב) – הרי אף דיש לפסוק דינו דעשו דט' יום אינון דילי' ואח"כ מתאביד ולא אשתכח, יש ליעיץ ליעקב, עכ"פ אם באפשרי בקל – אלול, ומהיות טוב כו'. ולהזהר צ"ע פ' **חדשה**. כן דעת ר' יוחנן (תענית כט, א). ולחדודג וי"ל שחילוק דעות הזהר ור"י הוא חילוק ב'?? ג"כ המחלוקת בבקשת רבי (מגילה ה, ב. ועפמ"ש בשו"ת חת"ס או"ח סל"ג).

מה שהעיר בלקו"ת מסעי (צה, א) דפתח בבחי' או"ס, ומסיים בהמשכת הקו מאו"ס – יעו"ש בסוף הפרק שזהו מתאים לשתי הבחי' דאצי' כמו שנעשה עתיק לבריאה ואצילות ממש ומתאים למרז"ל (ברכות ט, ב) דאד' שפתי כתפלה כו' **בפ** בכ"ף הדמיון אבל אינו מפסיק, וע"פ מש"כ בסי' האריז"ל ה"ה ענין הנ"ל ממש.

(מוהר"ר אפרים אליעזר שי' הכהן: יאלעס. נדפס באגרות קודש ח"ט ע' רכה)

1.

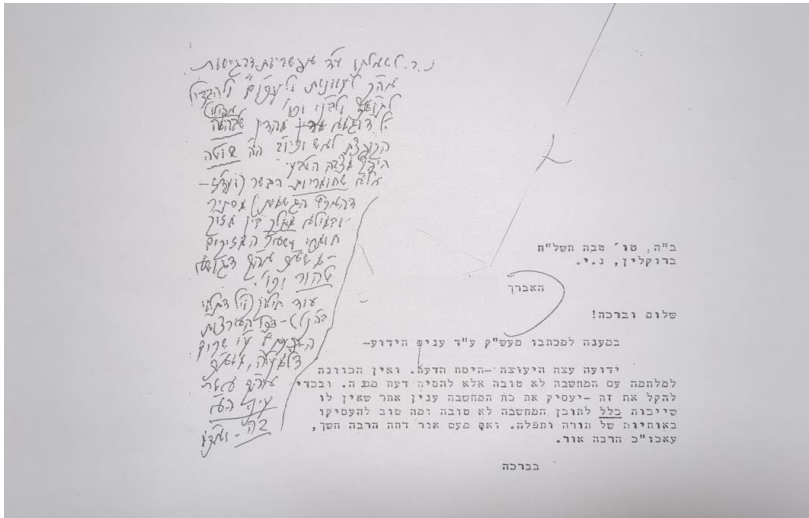

ב"ה י"ט' תמוז תשט"ו . .

שאסורה

זה עתה נתקבל מכתבו מכד' תמוז. ואיני יודע מה אדון ע"ד דרכו, כי החד"ת אשר בו כנראה, מועתק [??] מס' מלוא הרועים (צז, ד). – ועיין מג"א סו"ס קנ: כל שאינו מועד [?] כו' [ומציין שם לפ"ק דנדרים. וכ"כ בשל"ה שער האותיות (עג, סע"א) וביל"ח תורה קכ"ה. ולא נמצא שם לפנינו כ"א וכמו שהעיר בנו"ב מהד"ת הובא בהג' הר"ב פרענקל שם – כ"א בילקוט למשלי כ"ב. כ"ב]. – וצ"ע על שהושמט זה בשו"ע לאדה"ז סקנ"ו.

ז.

כלל

נב. לשאלתו ע"ד אפשריות דרגישות אה"ק לעוונות ולעכו"ם "ולהבדיל לתומ"צ ולבנ"י וכו' י"ל דוגמא שדגן מהדין שאפילו בהמה הקופצת לאש וכיו"ב ה"ה שוטה היפך מצבה הטבעי. אלא שחומריות הבשר (ועד"ז – דהארץ הגשמית) מסתיר ובמילא מחלק בין מזיק חומרי ושאר המזיקים – משא"כ אה"ק דגושא טהור וכו'. עוד חילוק (וי"ל דתלוי בהנ"ל) – דכל הארצות השפעתם ע"י שרים דלמעלה, משא"כ אה"ק אשר עיני ה"א בה. ואכ"מ

By the Grace of G-d
8th Day of Chanukah, 5730
Brooklyn, N. Y.

Brandeis University
Waltham, Mass. 02154

Greeting and Blessing:

I duly received your letter of the 29th of Kislev,
in which you write about your forthcoming birthday.

First of all, I want to wish you a year of Hatzlocho
in every respect, especially in the essential aspect of
receiving aid from On High to fulfill your good resolution
to go from strength to strength in Torah and Mitzvoth.
This is also one of the main messages of the Chanukah
lights, which we kindled in growing numbers from day to
day, indicating the need to spread the light of Torah and
light.

May G-d grant that you should have good news to re-
port in all above.

With blessing,

P.S. With regard to the matter of making a visit here, I
would suggest that you should communicate with Tzeirei
Agudas Chabad, with a view to participating in the forth-
coming "Encounter with Chabad" during the weekend of the
26th - 29th of December. I am confident that you will gain
a great deal from this experience, and may find an answer
to many questions.

By the Grace of G-d
8th Day of Chanukah, 5730
Brooklyn, N. Y.

Blessing and Greeting:

No doubt Rabbi [redacted] has conveyed to you the
content of our conversation and my reply to your letter.
I want to reiterate my reply also in writing, for the
record, namely that in my opinion, it would be advisable for
you to continue your studies in a Seminary in the Holy Land.

I take this opportunity to express my confident hope
that your daily conduct is not only in full accord with the
Torah and Mitzvoth, but that it also emphasizes the Mitzvo
of V'Chayta L'Beacra Kevacha, namely, doing everything pos-
sible to serve as a good influence in the surroundings,
both by example and precept.

May G-d grant that you should have good news to report
in all above.

With blessing,

RABBI MENACHEM M. SCHINDLERSON
Lubovitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-4234

ברוך שם כבוד מלכותו
לעולם ועד
הרב מנחם מ. שניידרסון
בית דין
מרחשון א. א.

By the Grace of G-d
Chanukah, 5735
Brooklyn, N.Y.

Greeting and Blessings:

I was pleased to receive your regards
and letter through our esteemed friend

I will remember you in prayer when
visiting the holy resting place of my
father-in-law of saintly memory, and
may G-d grant the fulfilment of your
heart's desires for good.

Especially as your letter was received,
and is acknowledged, in these auspicious
and bright days of Chanukah.

Hoping to hear good news from you,

With blessing *M. Schindler*

P.S. In answer to your question whether you
should go to a Yeshiva -
In general it would be advisable; however,
you should consult with or simi-
lar authority, since the decision would depend
on various factors relating to your surrounding
etc., which are not detailed in your letter.

מענות קודש

כ"ק אדמו"ר שליט"א

מע

א

אנשים שיש להם ידיעה בזה
[י"ז אדר, תשכ"ד]

מענה לאי מאני"ש שכתב:

"בהבנין החדש שקניתי יש מקום להתרחב בעה"י. והנה ע"ד פראצעדירן הסחורה שלי, צריכים מכוונות כאלו שמגיעים יו"ד או ט"ו אלפים כל אחד, וצריכים לערך ה' מכוונות. ולפי חשבונני – זה שלא לפי כחי ואין משתלם להכנס בהוצאות כאלו.

אבל בהיות שגם אחי ישראל ש"י בהעסק, וגם יש מקום, חשבתי ע"ד הצעה שבאה לידי להתחיל פראצודירון ווינעל בעגס, שזה אחד מהסחורות שהנני מוכר. וע"ז הנני יכול לקנות מכוונה ישנה וגם לא ביקר כ"כ (כי במכוונה כזו משתמשים גם לעניינים אחרים). וכעת מזדמן לידי לקנות מאשין כזו בשביל ח' מאות שקלים, לשלם ק"כ שקלים לחדש. וזה הנני יכול לקחת על אפשוני לגי' חדשים, שבאם ארצה הנה לאחר הזמן של ג' חדשים אחזיר את המכוונה.

דברתי עם אנשים שיש להם ידיעה בזה, ואומרים אז עס איז ווערט אויסצופרוואון.

והנני שואל ע"י כ"ק שליט"א וברכתו הק' בהנ"ל.

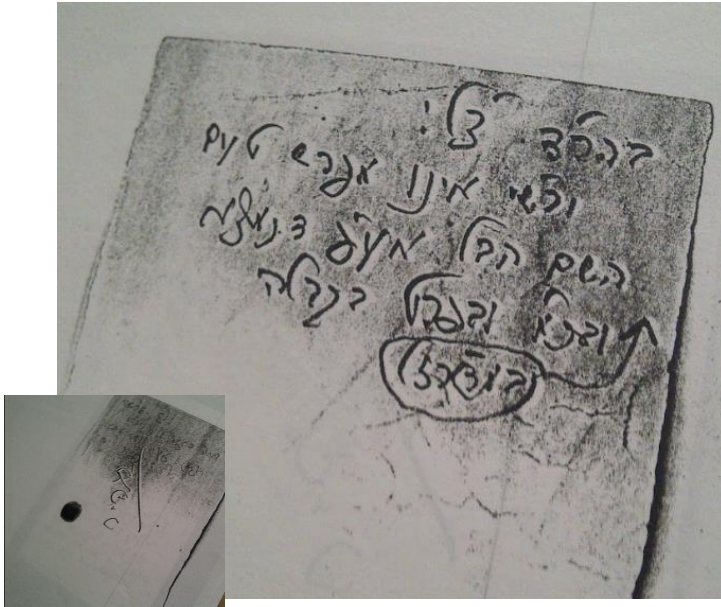
מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א (מהעתיקה. המענה מתפרסם בזה לראשונה באדיבות אי' מאני"ש ש"י וזכות הרבים תלוי' בו):

סימן קו תחת התיבות "דברתי עם אנשים שיש להם ידיעה בזה, ואומרים אז עס איז ווערט אויסצופרוואון", וכתב:

**אי"כ יעשה כנ"ל בשטומ"צ
אזכיר על הציון**

ב

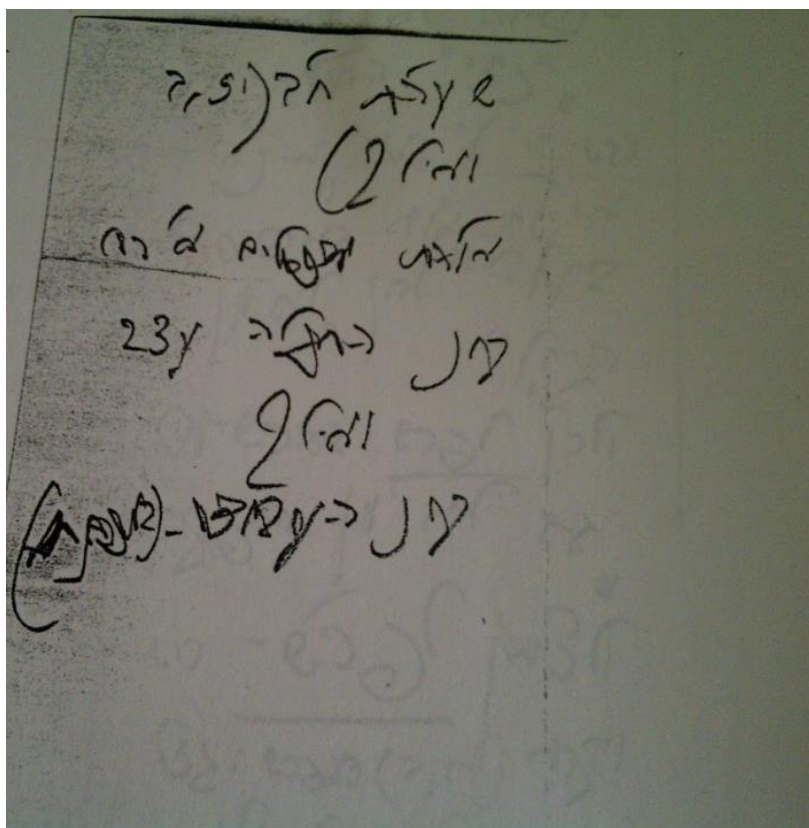
שיחת ש"פ בראשית תשכ"ט

[לאחר ש"פ בראשית, כ"ז תשרי, תשכ"ט]
 "צעטל" בכת"ק שכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א להמניחים –
 בקשר להתועדות ש"פ בראשית (מצילום כתי"ק):
בהר"ד צ"ל:
ורש"י אינו מפרש טעם השם הבל אע"פ דנמצא במדרז"ל
ובכ"מ ובפרט בקבלה
מהיר

ג

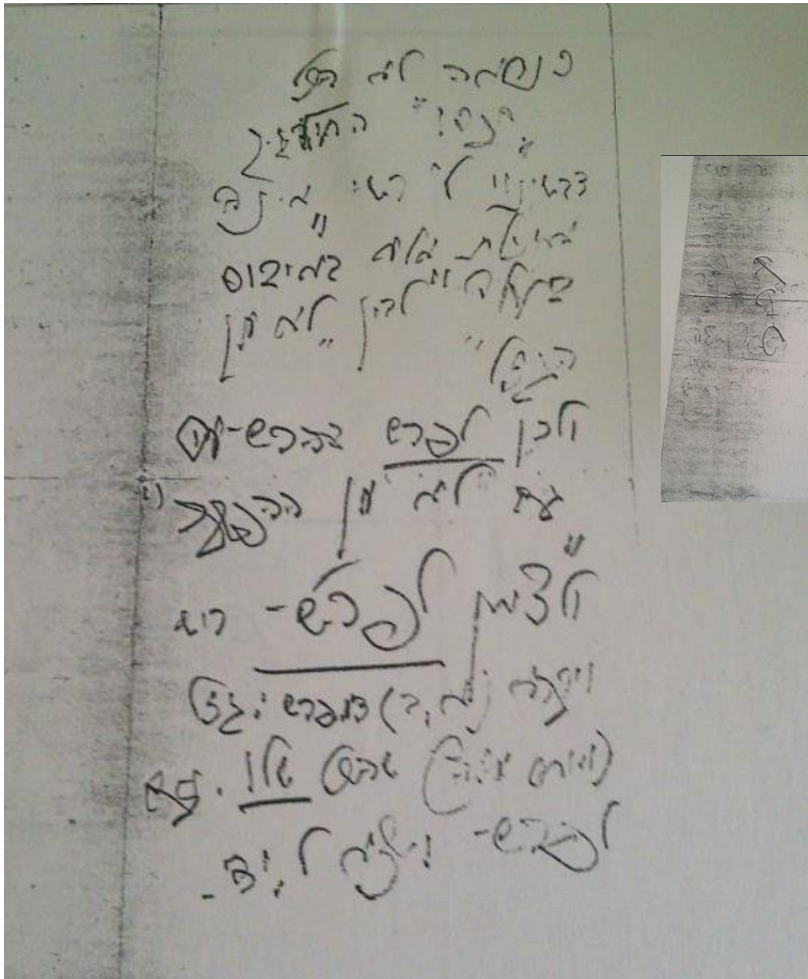
באתי לגני תש"ל

[לאחר יום הבהיר יו"ד שבת, תש"ל]
"צעטל" בכתי"ק שכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א להמניחים – בו
ציין מראי-מקומות למאמרי ד"ה באתי לגני דהתועדויות ש"ק
ומוצש"ק יו"ד שבת (מצילום כתי"ק):
שעה"ת ח"ב (יז, ב ואילך)
אוה"ת משפטים א'רח
קונ התפלה ע 23 ואילך
קונ העבודה (במפתח)

ד

שיחת ש"פ ויקרא תשל"א

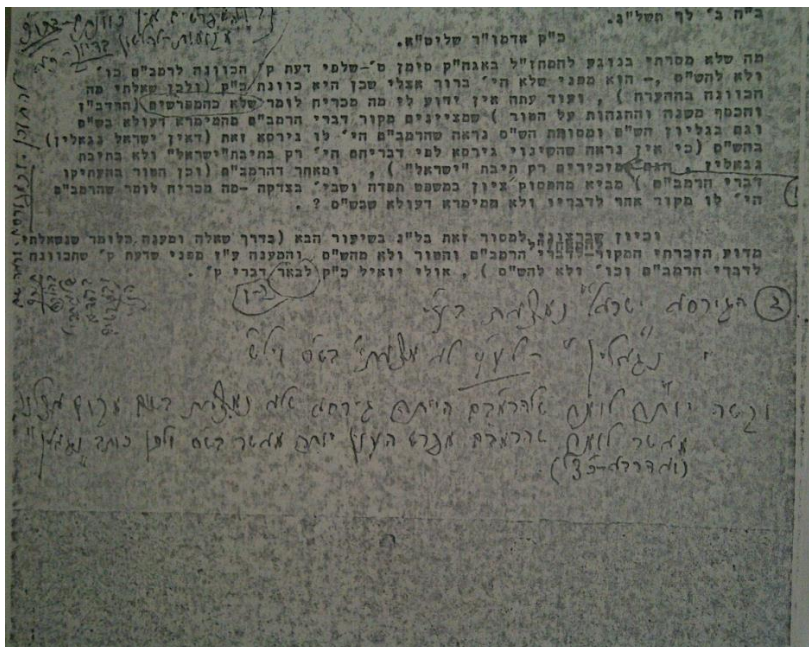
[לאחר ש"פ ויקרא, ר"ח ניסן, תשל"א]

"צעטל" בכת"ק שכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א להמניחים –
 בקשר להתועדות ש"פ ויקרא (מצילום כתי"ק):
 כנראה לא הכל "תפסו" החילוק דבשינוי ל' רשי "אינה
 אוכלת אלא באיבוס בעלי" לבין "לא מן הגזל"
 ולכן לפרש בהרשימה "גם לא מן ההפקר"

ולציין לפרש"י ריש ויקרא (א, ב) דמפרש: גזל (ויותר מזה) שהכל שלו. וגם לפרשי ויצא ל, יד. מהיר

ה

שיעורים בספר התניא

[ח' מרחשון, תשליג]

מענה לר' יוסף הלוי וויינברג שכתב – בקשר לשיעור בתניא אגה"ק סימן ט, במסגרת השיעורים בס' התניא שמוסר מדי מוצש"ק ברדיו:

"מה שלא מסרתי בנוגע להמחז"ל באגה"ק סימן ט' – שלפי דעת ק' הכוונה לרמב"ם כו' ולא להש"ס, – הוא מפני שלא הי' ברור אצלי שכן היא כוונת כ"ק (ולכן שאלתי מה הכוונה בהערה).

ועוד עתה אין ידוע לי מה מכריח לומר שלא כהמפרשים (הרדב"ז והכסף משנה וההגהות על הטור) שמציינים מקור דברי הרמב"ם מהמימרא דעולא בש"ס, וגם בגליון הש"ס ומסורת הש"ס נראה שהרמב"ם הי' לו גירסא זאת (דאין ישראל נגאלין) בהש"ס (כי אין נראה שהשינוי גירסא לפי

דבריהם הי' רק בתיבת "ישראל" ולא בתיבת נגאלין, הגם שמזכירים רק תיבת "ישראל", ומאחר דהרמב"ם (וכן הטור בהעתיקו דברי הרמב"ם) מביא מהפסוק "ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה" – מה מכריח לומר שהרמב"ם הי' לו מקור אחר לדבריו ולא המימרא דעולא שבש"ס?

וכיון שברצוני למסור זאת בל"ג בשיעור הבא (בדרך שאלה ומענה, כלומר שנשאלתי מדוע הזכרתי המקור להמאחז"ל – לדברי הרמב"ם והטור ולא מהש"ס, והמענה ע"ז מפני שדעת ק' שהכוונה לדברי הרמב"ם וכו' ולא להש"ס), אולי יואיל כ"ק לבאר דברי ק"י.

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א (מצילום כתי"ק):

[1] סימן בעיגול את התיבות "שלא כהמפרשים", וכתב:

!!! המפרשים אין כוונתם – בכו"כ מקומות – להלשון בדיוק – כ"א להתוכן. וכמפורסם. וראה שם תיכף בהלכה שלאחרי' ברמב"ם ובמפרשים הנ"ל.

[2] על מה שכתב: "הגם שמזכירים רק תיבת "ישראל" – מחק את התיבות "הגם ש", וסימן בחץ את התיבות "מזכירים רק תיבת "ישראל"; וציין: (1)

[3] על כללות המכתב, כתב:

(2) הגירסא "ישראל" נמצאת בע"י

[הגירסא] "נגאלין" – לע"ע לא מצאתי בש"ס ויל"ש

וקשה יותר לומר שלהרמב"ם הייתה גירסא שלא נמצאת בשום מקום אצלנו, מאשר לומר שהרמב"ם מפרש הענין יותר מאשר בש"ס ולכן כותב "נגאלין" (ואדרבא – כצ"ל).

[4] על מה שכתב: "אולי יואיל כ"ק לבאר דברי ק"י – סימן בעיגול תיבת "לבאר", וכתב:

1-2

י

מקום הלימודים

[[בדר"ח אלול, (?)]

מענה לבת הרב בנימין זאב הלוי סגל – על מכתבה בקשר למקום לימודה (מהעתקת המזכיר):

ותמשיך בסמינר החסידי בבני ברק גם בשנה הבע"ל וה' צליחה. אזכיר עה"צ.

ז

יש כאן טופס אחר

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א (מהעתקה):
ות"ח ת"ח.

כיון שיש כאן טופס אחר – כדאי שיפרסם שלו במקומות
המתאימים ולכן מצו"ב.

ח

רפואה שלימה וקרובה

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א (מהעתקת המזכיר):

ותהא רפוש"ק

אזכיר עה"צ

ט

הנמצאים בבית הרפואה

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א (מהעתקה):

לימוד משניות ותניא והשפעה בתומ"צ על הנמצאים בביה"ר

אזכיר עה"צ

י

כל המעונינים בטובתה

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א (מהעתקת המזכיר):

הנהגה יומית ע"פ שו"ע – דהנ"ל ודכל המעונינים בטובתה.

אזכיר עה"צ

יא

בשורות טובות

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א (מהעתקה):

ת"ח על הבשו"ט

אזכיר עה"צ לכהנ"ל

יב

עסקני אנ"ש על אתר

מענה להרב לוי ביסטריצקי על שאלה מסויימת בקשר לראש

הממשלה (מהעתקה):

לעשות בכיוון איך לפעול הנ"ל באופן שיחליטו רוב עסקני

אנ"ש על אתר

יג

ברכה לחבר-כנסת

מענה לר' שלום דובער וואלף שכתב: "ח"כ . . . מש"ס מבקש את ברכת כ"ק אד"ש שיהי' לו מנוחת הנפש ושלא יסבול עגמ"נ ושכל הענינים הבלתי רצויים יעלמו כהרף עין ושהכל יעבור בשלום..." (מהעתקה):
אזכיר עה"צ

יז

שלום בית

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א (מהעתקה):
כיון שאמתז"ל שאיש ואשה (נשואים כדמ"י) שכונה שרוי' ביניהם – הרי המשך חייהם ביחד בשלום, נוגע כביכול להשכינה – ומובנות ההשתדלות הגדולה שצ"ל בזה מצד כאו"א מהם, ועד לויתורים (שאינם נוגעים ביר"ש ותומ"צ, כפשוט)

טו

להמצטרך בגו"ר

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א (מהעתקה):
ת"ח על הבשו"ט אזכיר הנ"ל עה"צ וב"ב שי' להמצטרך בגו"ר

טז

צדקה "על דעת כ"ק אדמו"ר שליט"א"

מענה לאי מאנ"ש שכתב: "בהיות אשר מתחיל הנני בעה"י בסידור ענין של פרסום בחלק ממסחרי, אשר קופיע מזה מוסג"פ (הסיבה אשר בזה שיניתי את שם הקאמפאני, הוא משום שהשם הקודם הוא כללי ולא מבליט ענין מיוחד, בפרט אשר אותו ברצוני לפרסם), לכן בקשתי שיואיל כ"ק שליט"א לקבל המחאה המוסג"פ להמגבית דאתמול, והסכום הוא כדעת קי' כ"ק שיי" (מהעתקה):

[1] על התיבות "בהיות אשר מתחיל", כתב:

ויהי בהצלחה גדולה

[2] בקשר לממון המצורף, כתב:

\$101- בעד כאו"א מב"ב שליט"א (וכמובן גם בעד עצמו)

יז

סידור עניני ביהכנ"ס דבית ליובאוויטש

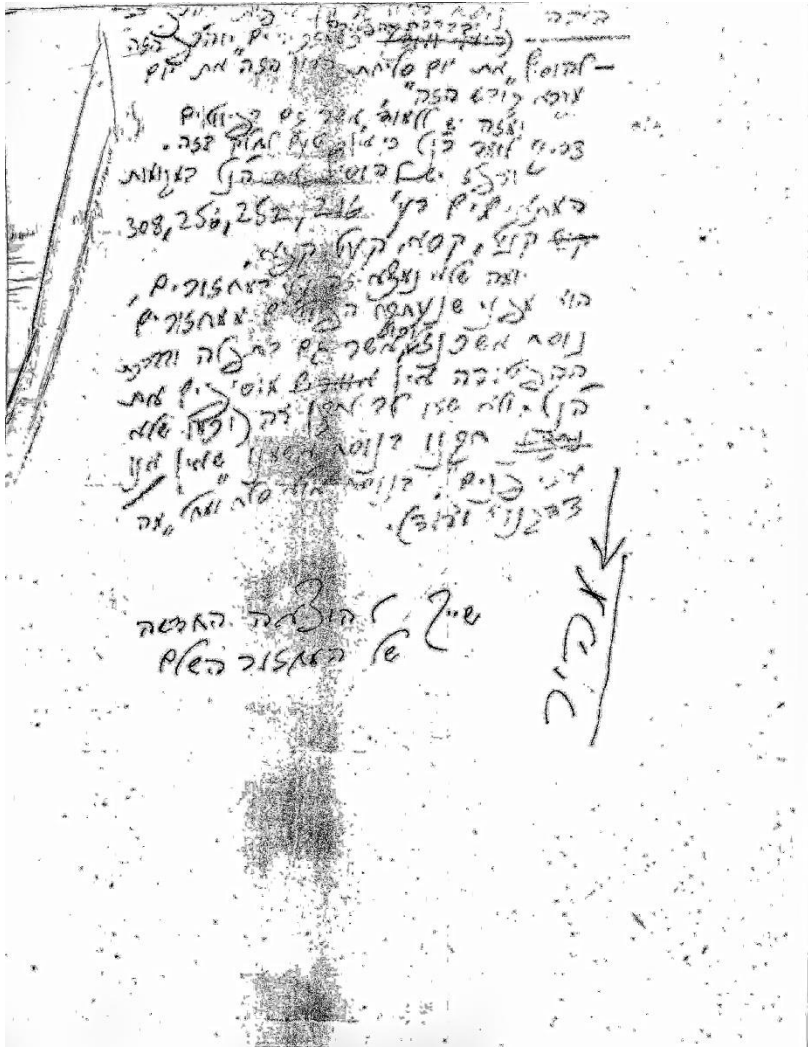
מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א (מהעתקה):

**בטח סידרו שם עניני ביהכנ"ס דבית ליובאוויטש כדבעי.
ובפרט שזוהי שנה הא'.
אזכיר עה"צ**

כתבי יד קודש

מחזור תשט"ו

הערה בגוכתי"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א למחזור השלם
(דפוס תשט"ו) ע"ד נוסח התפילות ביוהכ"פ

הערה: נוסח רבינו הזקן בתפלת יוהכ"פ ובברכת ההפטורה כשמזכירים,, יוהכ"פ הזה" - להוסיף,, את יום סליחת העון הזה" את יום מקרא קודש הזה"

ומזה יש ללמוד, אשר גם בפיוטים צריך לומר כנ"ל כי אין טעם לחלק בזה.

ועפ"ז יש להוסיף את הנ"ל במקומות המתאימים בע' 216, 252, 256, 308, קיט קנ"ט, קס"א, קע"ט קפ"א,

ומה שלא נמצא זה ע"ע במחזורים, הוא מפני שנעתקו הפיוטים ממחזורים נוסח אשכנז [סימן חץ וכתב:] וכו', אשר גם בתפלה ובברכת ההפטורה אין אומרים מוסיפים את הנ"ל ולא שמו לב לתקן זה (וכמו שלא נתקן תקנו בנוסח אשמנו,, שאין אנו עזי פנים", בנוסח או"א סלח ומחל,, מה צדקנו" ועוד).

שייך להוצאה החדשה של המחזור השלם

[סימן חץ בצד וכתב:] מהיר

הגהות על ל,,הסליחות לצום גדלי"י" מכ"ק אדמו"ר שליט"א שנדפס בסוף הסליחות – מנהג חב"ד (תשט"ו)

סליחות לצום גדלי"י (כן) אצלם לא אולץ הדוקר
 (הנהגה דספרות חנוכה)

לא שמעתי הוראה בסדר סליחות ליום זה ויום ללמוד בסדר הסליחות דשאר ח"צ
 ובח"ב (כיון שאמירת סליחות בצ"ג הוא - לאילו שאין אומרים סליחות בשאר עשי"ה -
 מפני היוזר ח"צ), ובאיזה פרטים - גם מסדר הסליחות לקודם ר"ח: מפסד-ספסד-ונהגבגן
 (א) בח"צ, בה"ב (וכן גם ביום א' דסליחות שקודם ר"ה, בערבית וזוה"כ ובניעיל
 - אומרים ג"פ א-ל מלך. (ב) הפסוקים כרחם, סלה, וססא - אומרים: בח"צ ובבה"ב (וכ
 בערבית דיהכ"פ ובעילה) רק אחרי א"מ הראשון. מוסיף עליהם בסליחות שקודם ר"ה,
 אשר פסוקי כרחם אומרים בכל פעם שאומרים א"מ. (ג) אחרי של פזמון אומרים א"מ.
 (ד) סכזור רחמיך ואילך - אין מוסיקים ביום א' (מלבד בסליחות ער"ה) סכומכין יה"ר
 לשמע קולנו. (ה) סדרשן בסליחות שלפני ר"ה הוא ע"מ שנהג ליסא ריטאין זאמיס"
 (בשניונים קלים), ולכן גם בסליחות דצום גדלי"י יש לנהוג כן.

וע"מ כל הנ"ל, יהי" הסדר:

הטה ארץ	אשרי
את ה' בהמצאו	(קדיש חז"ל)
י"מ אלה	לך נגד-ולנו
דרשו ה' זעזעו	שומע תפלה
כרחם, סלה, הטה	סלה לנו
סלה	או טרם
הטה	כל על רחמיך
אבלה נפשי	אלה אלקי ישראל
י"מ אלה	דרשו ה' והצילו
דרשו ה' והצילו	כרחם אלקי
כרחם אלקי	סלה

אמנת אלה
 אורך זמאית
 תשוב תמאית
 אמ אפס
 קודמת הורית
 י"מ אלה
 כרחם אלקי

אל תזכר ע"פ פסוקי (אבינו מלכנו
 - תזכור) (כפי גזירת ש"ס)

והנה סדר זה הוא כשאומרים הסליחות שלפני בסדר החפלה, אבל אלו הנוהגין לאונ
 לאחרי סג"ע ונפ"א (קודם וצנא רחמיך - כשחל ביום ב' ור"ה יש להוסיף ארבע (1), ו
 ח"ק, לך ה' הצדקה, שומע חפלה, סלה לנו (2), א-ל ארך אפים (1), אטמנו (3).

(1) זכור אמרו בסדר חפלה.
 (2) נחננו כנגד מסוד"י (לבוש, מנהגים) - והרי אמר מסוד"ו.
 (3) כיון שכבר אמרו פעם אחת ואין מתוד"י, אלא פ"א (פע"ה שער הסליחות ספ"ח).
הערות: נ"ל, אשר כשאומרים הסליחות בסדר החפלה אין לומר גם הפסוק או טרם
 כו' - כיון שהוא פתיחה ואין לזה ענין באמצע החפלה, אבל לא מלאני לבי לחורות כן
 עד שאמצא ראי' לזה.
 והוא הדין לאמירת ייאמר דוד אל גדי גו' רחום וחננון גו' ש"ל שאין לאומרו
 לאחר נפ"א שאמר סג"ע.

הנהגה דספרות חנוכה

.. סדר סליחות לצום גדלי' (עם הקדמה) מכ"ק אדמו"ר שליט"א ..

.. בנוסח או"א סלח ומחל,, ומה צדקנו ועוד ..

. . שמוסיפין וסומכין יה"ר לשמע קולנו [הי' כתוב ,,שלמע קולנו" וכ"ק אדמו"ר שליט"א שינה כנ"ל]

. . בסדר סליחות ליום זה [סימן חץ וכתב] **וכן – אם לאמרם באשמורת הבוקר, או בתפלה בסדר התחנון**. ויש ללמד: **הסדר מסדר הסליחות . .**

. גם מסדר הסליחות דקודם ר"ה: **כמו שאנו נוהגין כפ[?]** . .

. . מלבד בסליחות ער"ה **שמוסיפין** שסומכין . .

. . (ה) סדר **שאנו נוהגין בו** בסליחות שדלפני ר"ה

. . וע"פ כל הנ"ל יהי' הסדר:

אשרי	הטה אלקי	אמנת מאז
חצי קדיש [כתב ,,חצי" לאחרי ,,קדיש" ושינה כנ"ל]	את ה' בהמצאו	אורך ואמתך
לך גילגל ה' הצדקה	א"מ א-ל מלך	תשוב תרחמנו
שומע תפלה	דרשו ה' ועוזו	אם אפס
סלח לנו	כרחם, סלח, הטה	קדושת הורית דרך תשובה
אז טרם	הטה	א"מ א-ל מלך
כי על רחמיך	אבלה נפשי	כרחם אב
א-ל ארך אפים אא"א	א"מ א-ל מלך	אל תזכור לנו גמירא- אבינו מלכנו
דרשו ה' בהמצאו	דרשו ה' בהמצאו	כרחם אב
כרחם אב	כרחם אב	הארוך) לפרט כמוש"ת בסי
סלח נא		

.. לאחרי שמו"ע ונפ"א (גם-הוא-רחום) כשחל ביום ב' זה'
קודם שומר ישראל) יש להשמיט: אשרי 1) ח"ק, ..

[הערות:]

1) [סימן חץ וכתב:] כיון שכבר אמרו בסדר התפלה

3) כיון . . ואין מתודין באותה

הערה: נ"ל . . עד שאמצע עוד ראי' לזה.

.. רחום וחנון גו' אשר שנ"ל . . נפ"א שאמר כבד בתפלתו

הגהות על מכתב ממזכירות למערכת, "בטאון חב"ד" בה שולחים את ב' הדברים הנ"ל ע"מ להדפיס ב"בטאון חב"ד" לחודש אלול

מזכירות

ב"ה, ו' אלול תש"ו
ברוקלין

כבוד

ה' עליהם יחיו

שלום וברכה

הננו מעתיקים בהתעוררת מ"ק ארמו"ר שליט"א - השיבה לתפלת יום כפור (ב) סדר-סליחות לצום גדלי' (עם הקדמה) מ"ק ארמו"ר שליט"א לזה. שולחים אנו במכתב זה בדאר מחיר בתקנה שהגיע עוד קודם זמנה, בטאון חב"ד" ויהי' בידכם להדפיסם שם.

הברכה כתיבה וחתימה טובה

מזכיר

תערו נוסח רבנו הזקן בתפלה יואכ"פ וברכת התפילה בשמזכירים יואכ"פ זה" - להוסיף, "אח יום סליחות תקנו זהה את יום קרא קדש זה" ומה יש ללמוד אשר גם בשינויים אריך לומר כנ"ל, כי אין טעם לחלק בזה. ועפ"ז יש להוסיף את ה"ל במקומה המתאימה: בע"כ 216, 262, 266, 308, קטע, קטע, קטע, קטע (במחזור השלם - הוצא קט"ח). ומט שלא נמצא זה ע"ע במחזור זה הוא מפני שנעתיקו השינויים ממחזורים נוסח אשכנז וכו', אשר גם בתפלה וברכת התפילה אין מוסיף את הנ"ל, ולא שמו לב להקני זה (וכמו שלא הקנו בנוסח אשכנז שאין אנו עזי מניח, בנוסח א"א מלא ומלא, מה צדקנו ועוד).

סליחות לצום גדלי'

לא שפתי הוראה בסדר סליחות ליום זה (וכן - אם לאסרם באשמורת הבוקר, או בתפלה במדר מחתנו) ויש ללמד הסדר מסדר סליחות רש"י ח"צ ובת"ב (כיון שאמירת סליחות בצ"ג הוא - לאלו שאין אומרים סליחות בשאר עש"ה - מפני היותו ח"צ). ובשינויים פרטים - גם מסדר סליחות דקודם ר"ה (א) בת"ב, בת"ב (וכן ביום א' דסליחות שקודם ר"ה, בערבי יואכ"פ ובנתילה) - אומרים ג' א"ל מלך. (ב) המסוקים כרחם, סלה, חם - אומרים בת"ב ובת"ב (וכן בערבית דיואכ"פ ונעילה) רק אחרי אל מלך הראשון. מוסיף עליהם בסליחות שקודם ר"ה, אשר פסוקי כרחם אומרי בכל טעם שאומרים א"ל מלך. (ג) אחרי פומון אומרים א"ל מלך. (ד) מלבד רחמיך וא"לך - אין מסיקים בשינויים (מלבד בסליחות ע"ה שמוסיפין וסומכין יה"ר (למעט קולנו). (ה) סדר שאנו נוהגין בו בסליחות שלפני ר"ה הוא ע"פ, כהנה לימא דייסין ואמית" (בשינויים קלים), ולכן גם בסליחות צדום גדלי' יש לנהוג כן. וע"פ כל הנ"ל, יהי' הסדר:

אשרי	תהא אלקי	אמנה מאז עז
חאי קדיש	את ה' בתמאוו	אורך ואמתך
לך ה' העדקה	א"ל מלך	תשוב וחסדנו
שומע תפלה	דרשו ה' ועוונו	אם אפס
מלח לנו	בדחם, מלח, אמת,	הוריה דרך תשובה
אז נרם	הצלה ומשי	א"ל מלך
כי על רחמיך	א"ל מלך	כרחם אב
א"ל אך אפס	א"ל מלך	אל מלך

כ"ה א"ר
כ"ה א"ר

דתום ותנון הטאהי (אין נולעם ע"ט)
 סחי ופסי
 טכניסי רחמים
 טרן דבשטיא כו' כבר שבאי
 טרן דבשטיא כו' כעבדא
 שומר ישראל
 שומר גוי אחר
 שומר גוי קרוש
 מתרצה ברחמים
 אבינו מלכנו (הארנד)
 ואנחנו לא נדע, ק"ט.

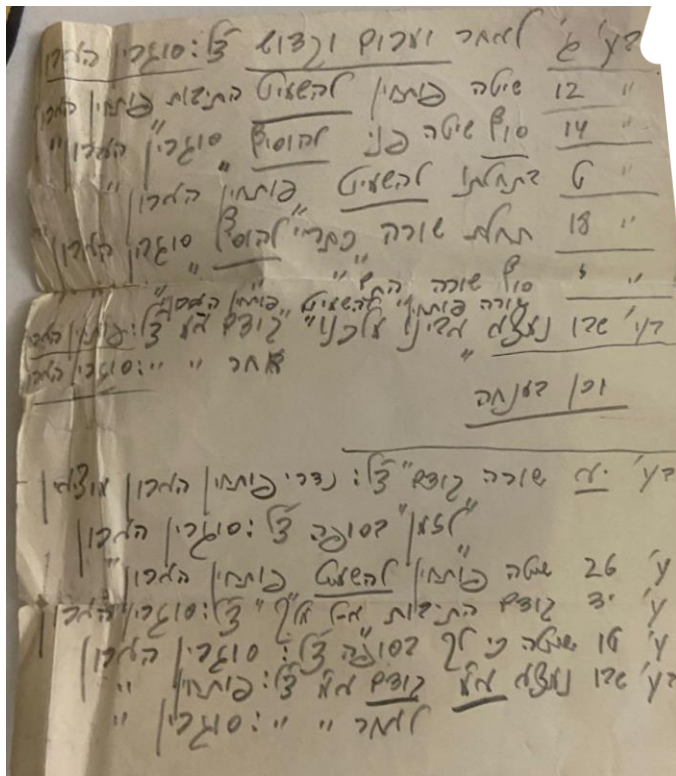
פסוקי אורח פסוקי יצוא וקרא, ק"ג א
 ארבעה עשר ארבעה עשר

ויחיינו מ...
 זכור לפי בדיה ארז
 זכור לנו בריה ראשונים
 טעם קולנו
 אלקינו - תבא לפניך חפלינו
 אשמו, בגדינו
 סרנו מחצותיך
 אשמו מכל עם
 זקירין לא שבנו טעוהינו
 לקיימו עסקו קלנו לאין אומרים
 חרשנו וחסנו
 משיח זיקך
 דניאל איש חבורות
 קדוש חופר
 איל רחום שמי
 קננו ח' קננו
 מי שקנה לאברהם

והנה מדר זה הוא כשאומרים הסליחות שלא בסדר החפלה, אבל אלו הנוהגין
 לאוסרם לאתרי שמו"ע ונכ"א (כשתל ביום ב' ות"י קודם שומר ישראל) יש להשיבות
 אסרי 1; ח"ק, לך ח' הצדקה, שומע חפלה, סלח לנו 2, א"ל ארך אפים 1,
 אשמו 8.

1) כיון שכבר אמרו בסדר החפלה 2) נחקנו כנגד פסוקי"ז (לבוש, מתגבים) -
 והרי אמר פסוקי"ז. 3) כיון שכבר אמרו טעם אהה ואין סמודין באומה אחפלה
 ולא פ"א (פע"ח שער הסליחות ספ"ח). **הערות** נ"ל, אשר כשאומרים הסליחות בסדר
 החפלה אין לומר גם הסיוט או פרס כו' - כיון שהוא פתיחה ואין לזה ענין
באמצע החפלה, אבל לא מלאכי לבי לתורות כן ער שאמא קוד דאין לזה ענין
 והוא תריין לאמירת דיאמר דוד אל גר גו' רחום ותנון גו' - אשר נ"ל שאין
 להשיבות לטעם ית"א שאמר בחפלתו.

רשימת תיקונים להמחזור בגוכתי"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א

בע' ג' לאחר ומרום וקדוש צ"ל: סוגרין הארון

12 שיטה פותחין להשמיט התיבות,, פותחין הארון

14 סוף שיטה פני להוסיף,, פותחין הארון"

ט בתחילתו להשמיט,, פותחין הארון"

18 תחילת שורה,, כתר" להוסיף,, פותחין הארון"

[?] סוף שורה,, התם" [?] " [?]

שורה פותחין להשמיט,, פותחין הארון"

בַּע' שְׁבוּ נִמְצָא, ,אבינו מלכנו" קודם א"מ צ"ל: פותחין הארון
אחר " " : סוגרין הארון

וכן במנחה

בע' יַע שורה,, קודם" צ"ל: נדרי פותחין הארון מוציאין
,,לזמן" בסופה צ"ל: סוגרין הארון

ע' 26 שיטה פותחין להשמיט,, פותחין הארון"

ע' יד קודם התיבות,, א-ל מלך" צ"ל: ,,סוגרין הארון"

ע' טו שיטה כי לך בסופה צ"ל: סוגרין הארון

בע' שבו נמצא א"מ קודם א"מ צ"ל: פותחין "
לאחר " " : סוגרין "

הגהות והערות על המהדורא קמא של תניא

מפתח כללי

5	פתח דבר
9-12	הוראות לשימוש וכללי העריכה
13	לוח הסימנים
א-הבא	לקוטי אמרים - חלק ראשון
הכה-הצו	לקוטי אמרים - חלק שני
הצט-הקנא	לקוטי אמרים חלק שלישי

הוספות:

אנה"ת - מהר"ם
רשימה קצרה - כתי"ה הנבואה
פאקסימיליות

הקנו-הקם
הקפניה
הקמו-הרכב

LIKKUTEI AMARIM
from various manuscripts

Published and Copyrighted 1981 by
"KEHOT" Publication Society
770 Eastern Parkway, Brooklyn, N.Y. 11213

Printed in the United States of America

1001 ברוקלין טעריטרי פרינסטן
ע"י צבי הירש בן דאנא ומרדכי ליב בן פינא
נדפס ע"י החסידים
משה דובער בן די קמארא
שניאור ילמח משה בן פרידא

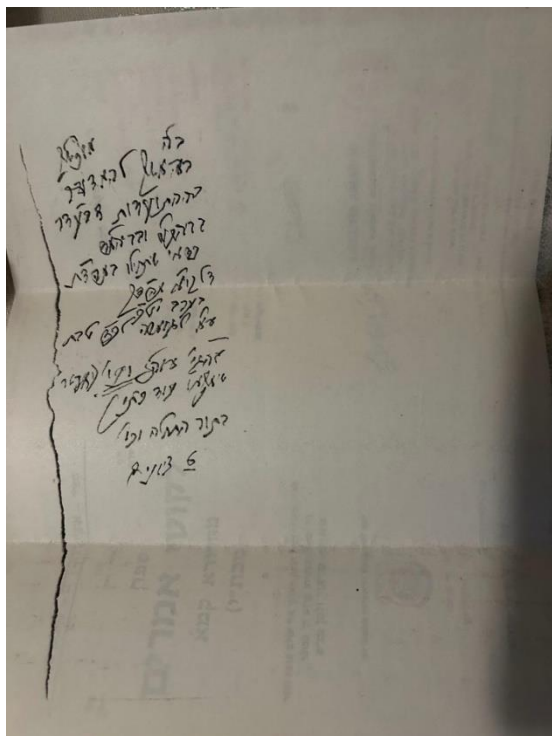
אגודת חסידים בן ליבא

PHOTOCOMPOSITION BY
EMPIRE PRESS
550 EMPIRE BLVD. • BROOKLYN, N. Y.

???

???

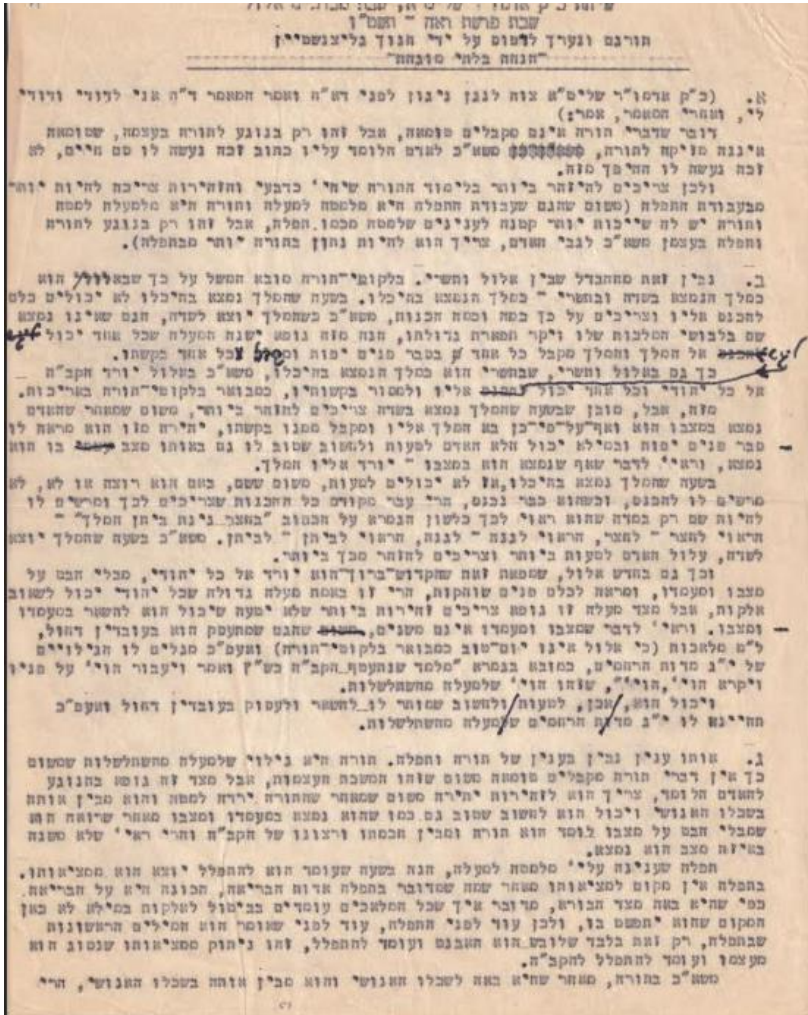
כרטיס מספרת הקונגרס...

ב"ה מוצש"ק
בהמשך להמדובר
בההתועדות דבעד"כ
בביהכנ"ס ובביהמ"ד
כדאי שיתחילו במהד"ת
דלק"א מהד"ק
בערב יט"כ
ע"מ לגומרה לכ"ד טבת

להגיא' עוה"פ וכו' (ואפשר שימצאו עוד כת"י)
בתור התחלה וכו'
6 ציונים

הגהות כ"ק אדמו"ר שליט"א על שיחת ש"פ ראה תשט"ו עבור ה"בטאון חב"ד"

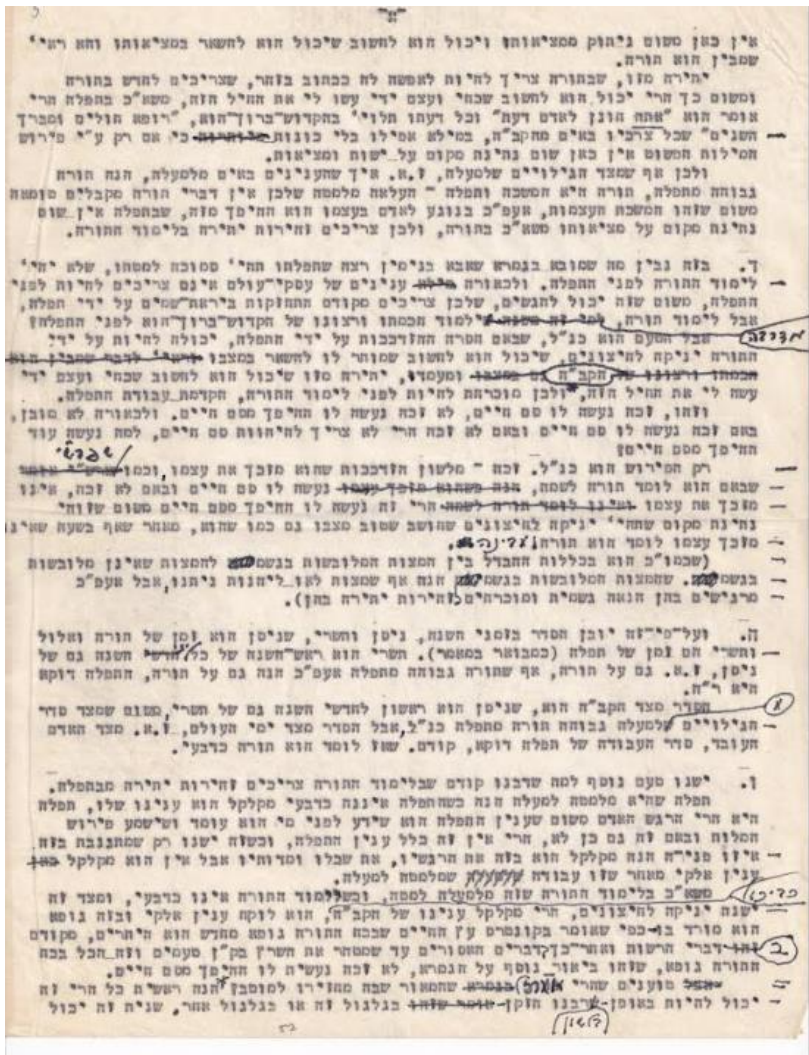
שורה המתחלת "אל המלך": להבנת ליגש אל המלך והמלך מקבל כל אחד בסבר פנים יפות ומקבל מכל אחד בקשתו.

שו"ה "אל כל יהודי": להבנת ליגש

שו"ה "סבר": עצמו

שו"ה "ומצבו": משום

שו"ה "ויכול": יכול הוא, אכן, לטעות ולחשוב שמותר לו להשאיר ולעסוק בעובדין דחול ואע"כ תהיינה לו יג מדות הרחמים שלמעלה מהשתלשלות.

שו"ה "השנים": מיוחדות

שו"ה "לימוד": מילא

שו"ה "אבל לימוד": אבל לימוד תורה, אדרבה למי זה משנה שילמוד חכמתו ורצונו של הקב"ה לפני התפלה?

שו"ה "התורה": זראי לדבר שמבין הוא חכמתו ורצונו של (הקב"ה) גם במצבו

שו"ה "עשה": *ולכן [סימן על התחלת קטע חדש]

שו"ה "רק": שפרש"י שרש"י אומר

שו"ה "שבאם": הנה כשהוא מזכר עצמו

שו"ה "מזכר את עצמו": ואינו לומד תורה לשמה

שו"ה "מזכר עצמו": ומבינה.

שו"ה ("שכמו"כ": בגשמית

שו"ה " בגשמ": בגשמית. שהמצות המלובשות בגשמית הנה אף שמצות לאו ליהנות ניתנו, אבל אעפ"כ

שו"ה "ומרגישים": לזהירות

שו"ה ותשרי": ימי חדשי

שו"ה "הגילויים": הגילויים שמלמעלה גבוהה תורה מתפלה כנ"ל,

שו"ה "איזו": פאן

שו"ה "ישנה": פביכול

שו"ה "דברי הרשות": זה בדברי הרשות

שו"ה "בתשובה": האופנים. *ובנתיים

שו"ה "ז. וכשם": אמרו כתוב

שו"ה "עשר": זה

שו"ה "ההבדל": היא

שו"ה "מראשית": ומקשים ומקשב בזה

שו"ה "א"י": והתירוץ ומתרחץ בזה שבא"י אין לשרים שום שליטה.
*ופירוש

שו"ה "הדברים": הוא: שההבדל

[בשו"ה "השרים", "ההבדל שבין", "זה אלא" ושו"ה "שעובר" כ"ק
אדמו"ר שליט"א מחק המלה "מעביר" והעביר חץ לכת"ק בצד
"מעבר"]

שו"ה "משא"כ": שמלאכים השרת ניזונים בה מה

שו"ה "או כמשל": או כמשל הכסף וזהב, ששרשם כסף וזהב רוחני
אהבה ויראה וכשהם יורדים למטה הם נעשים דבר

שו"ה "התלבשות": (שזהו התלבשות ושינוי המהות גדולה יותר
מהמח)

שו"ה "אותו דבר": שבחולל

שו"ה "הדברים":

שו"ה "משא"כ בא"י": מעבר מעביר

שו"ה "ח. כמו": יוצא מזה במילא

שו"ה "צריכים": ושלכן

שו"ה "ב) במה": גופא, כביכול. הוא לוקח עניני פלטין

שו"ה "עצמם מלנסוע": על התומ"צ הכל ולהיות בכל הענינים

שו"ה "וזהו פירוש": נוסח התפלה הכתוב

שו"ה "אין לו": אין לו שום מקום בא"י.

שו"ה "שמצד ההעלם": ואין זה רק אלא

שו"ה "שהקב"ה": והרי הוא ארך אפים ומחכה הוא

שו"ה "ט. בפרשת": בפרשת השבוע "שהיא לגמרי בלתי מובנת"
כתוב, כי יקום בקרבך איש נביא ונתן אליך

שו"ה "זהו": גפא

שו"ה "באם": באם כל ענין האמונה היתה מצד אמונה בלבד מופת, בא מופת אחר ומפריך את המופת הראשון האחר

שו"ה "הקושיא": זה הביאור של לא תאבה לו

שו"ה "מלמעלה": הביאור הוא כי מנסה גו' - הפירוש הוא שזהו

שו"ה "שצריכים": שבאם צד הקדושה הי' בהתגברות הרי לא היתה בחירה חפשית

שו"ה "זה, בכדי": זה, בכדי ששני הצדדים יהיו בהשוואה שלא תהי' התגברות יתרה של צד אחד על הצד השני.

שו"ה "שזהו גם כן": עוד נביא [כ"ק אדמו"ר שליט"א סימן בכת"ק שיהי' כתוב:] נביא עוד

שו"ה "מזו ו'ומת'": מזו ו'סקלתו באבנים יומת', שמוציאים אותו מכלל ישראל, שעל כל ישראל

שו"ה "ואתם": ואתם הדבקים בהוי' אלקיכם חיים כולכם, ואתם מוציאים מכלל ישראל, ועליו כתוב יומת.

שו"ה "י. מה": מהו

שו"ה "בני נח": עליו השיתוף

שו"ה "ועל-דרך": הנה

שו"ה "וכפי שהרבי": ענינו שקפץ הפירוש שיצא

שו"ה "המלך": הרי זה וכמו בקדושה כתוב

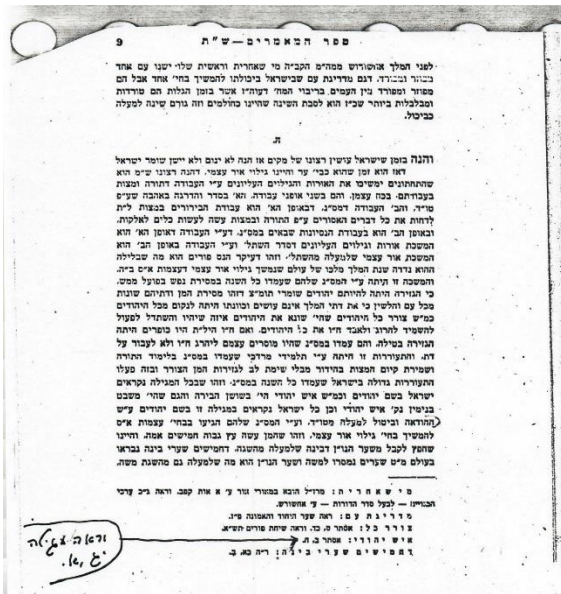
שו"ה "שהי' זה על ידי": ואם ??? ???

שו"ה "ונעבדה": זתתנהג בנביא שקר זה כפי הפסק הכתוב בפרשה

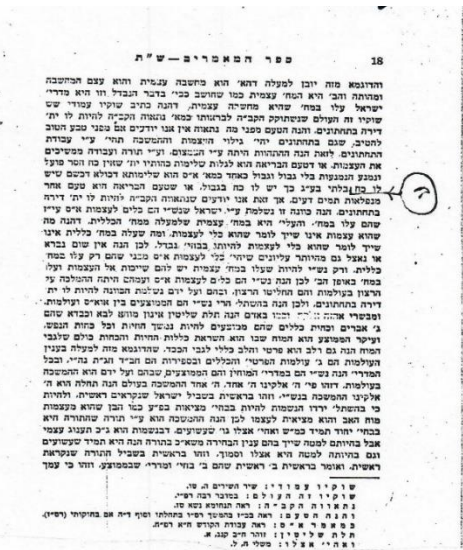
שו"ה "שלמה המלך": גדל מכל מלכי הארץ הי' הראשון שסדר
מדינה

שו"ה "תורה נצחית": שזאת שהתורה

הגהות כ"ק אדמו"ר שליט"א על ספר המאמרים הש"ת (נדפס בתשכ"ז)

וראה מגילה יג, א.

להקפו דבתו חן ענפין מתמרדין ובחקן הוא התגללות, מה ששלימים זה את זה ולכן נהג תקן עין אדם דמו שהאים גלול מאברים וכו' את חן בחקן שום ארות זכים, והוא טמא נקי התורה אדם כמיש ואת התורה אדם ליתוחה במו"י. התקין ונתן קודם להקפו שהליפה דמה לפר"י. והנה קודמת לימות המשיח דבמה התורה אמעל לכסל' והמייים דחלילי שישו ובה ועל ידו יוצו נגליים חפצתי' שיתגלו בביאת המשיח, והוא קודם שישו כמלתא רוא שפגרתו תניס כעס את שישו עיקר דקו כן ע"ש עיקר עדם ששרים כמלתא רוא שפגרתו תניס הן עקרת המשיח שהיין ושער יריש' בפער נקט' דעקרת תניס הם שקרות וליפת' ושקרת ובכפיים הם שקרות וקדמיה. והנה מתשובה שהיב' בכוונתו של עולם דבריאי' השוכא הינו הקל"י שהוא חקר והגלגל ואח"כ נותרה שהוא התלית האמית' שיאיר אור העבודה. והוא גיב עיני הקדמת גלות מצרים קודם מית גלות האחרון קודם ביאת המשיח. גלות מצרים בריש' השוכא שהוא בח"י תגלגל וחסד והדר נותרה ב"ית התורה היא בח"י וא"י וכמיש' וזמרה אור וכן הוא בגלות האחרון דבריאי' השוכא בגלות מן רגל והדר נותרה בביאת המשיח שיתגלו וכמיש' שיער כערף העינים והדר אמרו לה גיי' שמקבלים גיב מבחי' שקרות אבל עמי תורה.

[Handwritten notes in a circular scribble]

[Handwritten note: חתמה פחות ממה]

והנה טעם שבשמי' הרי בבדי לקחת את המרי שבוין הקליפה צריכים תחלת לחסור את הקליפה ואח"כ אמעל לקחת את המרי אבל בלא שהת קליפת תחלת לאו זה בלבד שא"י לקחת את המרי אלא עוד זאת שאין המרי נראית וכן בן העבודה הרוחני' דתחלת חבל צריכים לחסור את הקליפה ואח"כ לקחת את המרי, וטענין המרת הקליפה הינו דחית כל מה שחטא מועץ ומקבל לבעודה ה' אח"כ הוא לקחת את המרי והנה הקליפה האמיתית בחי"ט. שהוא דבונמא שמלעת שותולה א"י המרת הקליפה בצי"ים ואח"כ לקחת המרי במית' דכתי' חיים גלות את חוטם מצרים מעליכם. והנה עולת נקראת חוטם וכמיש' ג' חרש הוא לאו והינה דחרש' מצרים היא עולה המכסה ומעלים לגבוי'. והנה גם בקדשה יש מסכים והמבדלים אבל אינם מסתירים וכמו והבדלה המרת לכל בין הקדש ובין

והנה טעם שבשמי' הרי בבדי לקחת את המרי שבוין הקליפה צריכים תחלת לחסור את הקליפה ואח"כ אמעל לקחת את המרי אבל בלא שהת קליפת תחלת לאו זה בלבד שא"י לקחת את המרי אלא עוד זאת שאין המרי נראית וכן בן העבודה הרוחני' דתחלת חבל צריכים לחסור את הקליפה ואח"כ לקחת את המרי, וטענין המרת הקליפה הינו דחית כל מה שחטא מועץ ומקבל לבעודה ה' אח"כ הוא לקחת את המרי והנה הקליפה האמיתית בחי"ט. שהוא דבונמא שמלעת שותולה א"י המרת הקליפה בצי"ים ואח"כ לקחת המרי במית' דכתי' חיים גלות את חוטם מצרים מעליכם. והנה עולת נקראת חוטם וכמיש' ג' חרש הוא לאו והינה דחרש' מצרים היא עולה המכסה ומעלים לגבוי'. והנה גם בקדשה יש מסכים והמבדלים אבל אינם מסתירים וכמו והבדלה המרת לכל בין הקדש ובין

[Handwritten notes in a circle: חתמה פחות ממה]

מקומה בסוף ההערות בע" 55

קדושים טעם אתה המראם היא בחי' קדש ודק' המראם שבוין למע' מאצי' לנצי' שאינה מרשח המבדלת שבא"י מא"י גילוי אדם יוש ספק המבדיל בין קדש לחיל והוא המראם שבוין אנ"י לפר"י טעם אונן מבדיל לגבוי' ששרי' העבודה היא דבחי' לח' וחי' גלגל קדש הינו הענין להחיות מול על הקדש. שמבדלה ענין קדש עצמו בקדשה. ולכן ככל דרכך דעוה ואשר כל משעו יתול עיני' שער' מתברר גלגל בקדשה. וכמו ככל דרכך דעוה ואשר כל משעו יתול עיני' שער' מתברר חוהו והמתלה ובלבל בקדשה. והנה כל ענין חומש' לפר' בירורים ולוחות אהרנסא השוכא לגורא. והוה שגנו מכרטיס ברוד' אתה המבדיל בין קדש לחיל שאינה הבדלה גמורה כי אמעל לברר את החול ולחוספו על הקדש. א"י ש' הקדש שחאר המסך הוא טמא ואסור שתן נקח' לגבוי' שחיי"ץ חרש' מצרים וכמיש' זכרנו את הדגה אשר נאכל כמצרים חנם ואורגל חנם בלא פגות. כי משו רובי והתעלם והסתחר ביותר הרי לחי' אמעל לוחות כמקדשות אנגליי' דקלית מצרים יהיה קליפת קשה ביוה' שפעלים' המפדיל לגבוי' וקבלו ההשקע צ"י פרק' אחותי' הערף שמכיל מבחי' עיקר' צע"א. מהי' דעם הוא המשיח' סודת' ועם חיות שפרעה מקבל מבחי' אחרים הינו צע"א. מהי' דעם הוא המשיח' סודת' וידי' יתרון ואור' ששמני' התעלם והסתחר גנדול' דצריכים' תנה עיני' נקשה צעקת בני' תלעל שוקעה אל האלקים שהוא סוד וכוונת הצמחום והתעלם והשם נמשך לשבוך קליפת מצרית ע"י אוחות יושפות' עקשת' פכות' סכהה' אוחה' הכהים' שהחסיסה זה הוא מנדול' היה גלגלית ביוה'. והוא יוצא וצו' ומצרים בר' חולה שהוא חוק' התגללות' שנגלה עליהם משהים' הקבית' והאלק' ועיקר' רישו' וחי' לקיפת את כל הקיפם' הוחלה ליראה את ה' אלקינו דקיות' המצות' והשטות' ועודת' יחי' משו' אשר צוה' ה' מס' כ' היים' דחקים. ועיני' הוא ליראה את הו"י דיראה' אהדות' וא"י והיני' שעיני' חזקים לראות מהות א"י ביה בביאת המשיח' והוה יוסק עודת

[Handwritten note: חתמה פחות ממה]

[Handwritten notes in circles: בא"א, גבוה]

קדושים טעם אתה המראם היא בחי' קדש ודק' המראם שבוין למע' מאצי' לנצי' שאינה מרשח המבדלת שבא"י מא"י גילוי אדם יוש ספק המבדיל בין קדש לחיל והוא המראם שבוין אנ"י לפר"י טעם אונן מבדיל לגבוי' ששרי' העבודה היא דבחי' לח' וחי' גלגל קדש הינו הענין להחיות מול על הקדש. שמבדלה ענין קדש עצמו בקדשה. ולכן ככל דרכך דעוה ואשר כל משעו יתול עיני' שער' מתברר גלגל בקדשה. וכמו ככל דרכך דעוה ואשר כל משעו יתול עיני' שער' מתברר חוהו והמתלה ובלבל בקדשה. והנה כל ענין חומש' לפר' בירורים ולוחות אהרנסא השוכא לגורא. והוה שגנו מכרטיס ברוד' אתה המבדיל בין קדש לחיל שאינה הבדלה גמורה כי אמעל לברר את החול ולחוספו על הקדש. א"י ש' הקדש שחאר המסך הוא טמא ואסור שתן נקח' לגבוי' שחיי"ץ חרש' מצרים וכמיש' זכרנו את הדגה אשר נאכל כמצרים חנם ואורגל חנם בלא פגות. כי משו רובי והתעלם והסתחר ביותר הרי לחי' אמעל לוחות כמקדשות אנגליי' דקלית מצרים יהיה קליפת קשה ביוה' שפעלים' המפדיל לגבוי' וקבלו ההשקע צ"י פרק' אחותי' הערף שמכיל מבחי' עיקר' צע"א. מהי' דעם הוא המשיח' סודת' ועם חיות שפרעה מקבל מבחי' אחרים הינו צע"א. מהי' דעם הוא המשיח' סודת' וידי' יתרון ואור' ששמני' התעלם והסתחר גנדול' דצריכים' תנה עיני' נקשה צעקת בני' תלעל שוקעה אל האלקים שהוא סוד וכוונת הצמחום והתעלם והשם נמשך לשבוך קליפת מצרית ע"י אוחות יושפות' עקשת' פכות' סכהה' אוחה' הכהים' שהחסיסה זה הוא מנדול' היה גלגלית ביוה'. והוא יוצא וצו' ומצרים בר' חולה שהוא חוק' התגללות' שנגלה עליהם משהים' הקבית' והאלק' ועיקר' רישו' וחי' לקיפת את כל הקיפם' הוחלה ליראה את ה' אלקינו דקיות' המצות' והשטות' ועודת' יחי' משו' אשר צוה' ה' מס' כ' היים' דחקים. ועיני' הוא ליראה את הו"י דיראה' אהדות' וא"י והיני' שעיני' חזקים לראות מהות א"י ביה בביאת המשיח' והוה יוסק עודת

[Handwritten note: חתמה פחות ממה]

???

עבדים

בא"א

גבוה

מלצורה

67 ספר המאמרים - ש"ת

התורה היינו לימוד נגימי' התורה קודם החמלה והבי' היא עבודת המוח שנתורה היא
מלמעלה למטה דעיי' מסקמך נפשו בתורה מסטי'ן גי'ולו' אלקות בעולם.

במ"ד. שי"פ קדושים. ש"ת

עוטה אור כשלמה נטה שמים כירועה. דע"ל שיבות הענינים דעוטה אור כשלמה
לנטה שמים כירועה. והנה עוטה אור כשלמה קאי על התורה שהנורה
היא לבושו של הקב"ה שמלכת שלוש התורה ומשך עי"ו גי'ולו' אלקות בעולם
דע"ל מהו ענינם דאור ושלמה. דגנה אור ושלמה חרי' אונם כמו אור ושלמה הנגינים
דיריעה סוה' רק דברים נבדלים זה סוה' אכל אור ושלמה הם דברים המבי' וז"ל
דאור ענינו גי'ולו' והקבלה ענינה העולם והעולם גי'ולו' מה לא זו לבר שום עני'
ענינם נבדלים אלא שכל המבי' זה סוה' ולחיות דעוטה אור כשלמה קאי על התורה
ע"ל מהו ענינם אך הענין מהו דהנה תורה היא מדרגה מסופקת וכל מסופקת חרי'
הוא כלול משנה דרות והוא בחי' אחרונה שבקלי'ן ובחינה ראשונה שבחמלתו שהוא
הממוצע ביניהם. וכן הוא התורה לחיות במדרי' מסופקת חרי' יש בה שני הדרגות
במסופקת. מדרגה אחרונה שבקלי'ן ומדרי' ראשונה שבחמלתו. והם המדריגה
דאור ומדרי' דשלמה. והממוצע דהתורה הוא בשני ענינים. האי' שהתורה היא
יצע בין אואים ונגי'י. והבי' שהתורה ממוצע בין האואים והקולמות. ולחיות
לחיות הם דרות חלוקת בעצם מהותם לכן הנה גם הממוצע שביניהם
ז"ת ישנו דומה כלל מדרי' הממוצע שבין אואים קולמות
ו' אואים לנגי'י. והינו עני' שמה שבתורה הם רק שני
ה. אבל עם זה נוסף חרי' שתי דרות אלו דאור ושלמה אונם
גם בהממוצע שבין אואים קולמות לכמו שהם ענינם בהממוצע

ו' ר'ו חלום סו. ב. וראה חלום לחיצו ע"ה זה.
ח"א לבושו של ראה חרי' שתי

בסביבת

68 ספר המאמרים - ש"ת

והמקורות

מ"ד. דגנה כללות המניעות וההתארים והמטוס המ"ח המב' בסביבת שמו
במטוס חלב הוא רק על הארת העשמה המחלבת בגוף. והנה שם הארת
העשמה הוא מדרי' אתה עם עצם העשמה. אונם לחיות שבקלי'ן ענין העבודת בכלל
וענין הבחינה נתון סו' ורשות לנהי' להתגבר על הארת העשמה המחלבת בגוף
להשי'ך אורה העשמי והמקיים עלי' מונעת בעדה אשר אינה שופעת המרווח
העליונים. אבל עצם העשמה לחיותה רק מקשרת בגוף ואינה מחלבת בגוף
היא רואה ומקשרת המרווח העליונים. חרי' כ"ש ב' מדרי' בנשמה האי' היא
עצם העשמה והיא המדרי' שגומר ביעה ש"א פ"ג כ"ש ניצוץ קטן שהוא בחי'
אחרונה שבכורה עניני' אפי' ארתי' אלקים אהם והיא שמחלבת בחי'ה מדרי'ה
והי'דה חרי' כ"כ אינה אלא עם וכמא"ר חפשת שכותן בקרא' לה נפש וזה עשמה חרי'
והי'דה חרי' היא הארת העשמה המחלבת בגוף. והעשמה זו המחלבת בגוף שנתון
בהי'דה חרי' היא המדרי' עלי' ומבי' יונת' בחי'ו המפע' בסתרי המדרי' ונה
נהי'ב כעליונים ומקשרים הוא ע"י התורה. כי תורה ונשמות הנה שניהם מן העצמות
ההתקשרות למה באלקות הוא ע"י התורה. כי תורה ונשמות הנה שניהם מן העצמות
הנה מתחילת אחרת בה ארי'ותא וזכ"ה ביה חרי' דהתורה היא אור וכמ"ס ותורה
אור של כן מהל' מיום שנבשטת היא בחי' גי'ולו'. ונשמות הן שנקשו דבר בפע'
מן העצמות שמים בגוף אהם לחי'א כמסל' לכן שנמשך מעצמאת מוח ונאק ונעשת
מציאות לעצמו וכן הוא בהנשמות כמיוודים לבי'ע נעשו בבחי' יש נברא ממש
ועם חיות דהנשמות הנה גם בלי'דהם לבי'ע ונעשים בבחי' יש חרי' אינם דומים
לכל הבחי'ים מזה שהם אלקות בעצם מהותם. ומ"ס חרי' נעשים בבחי' יש נברא.
וע"כ הארת העשמה שמחלבת בגוף חרי' בבחי' חפיסא בחי'ו שנתון חרי'ב
ע"י התורה שהוא עני' וחשי' עני' נהי'א וחשי' נהי'ב שמתשת כח הנהי'ב
ונחלתה כח נהי'א שחיי' התגלות העשמה ועי"ו נמשך אלקות גם בעולם חרי'
הי'דות עולם לו. הי'בות הם ב' הי'בותם חרי' החילוק מלמטה למעלה חרי' החילוק
מלמעלה למטה. והם ב' אומי' עבודה עבודת המוח ועבודת חלב עבודה ותורה
ועבודה דחמלה דעבודה דחמלה עיקרה חרי' היא עבודה שכלל כמ"ס ולעבוד בכל
לכבשם הארזיל איהו עבודה שכלל היא אסר' זה חמלה דחמלה חרי' עבודה דעם
הנה והתוך חרי' הוא מטמלי'ע לקטר כל עניני' העולם לאלקות וזה ג"כ ע"י

א ג י א מ ר ת י ח ל ו מ ס .
ח מ ש ת ש פ ו ת : ב ר א י כ י ת ו כ ה ס ו .
ו ג נ ת י ב ל : ג י י : ש י ש : ב י ת : ו ר א ה ל ק י ת ע י ש ז ה .
א ו י י ת א ו ק ו ב י ה כ ו ל א ח ד : מ נ א ב ה נ י א ו ב י ע נ ב ע י ש ח ח ר . ו ר א ה
ו ר א י ב ג . א . ו ח י ב ב . א . ל ק י ת נ נ ב י ש י ד י ח י מ ק י ר ב א ר י - ו ל ע נ י י כ י ש מ ו ק י ר ב ח י
ו מ ר כ כ .
ו ת ו ר ת א ו ר : ש ל ל ה . כ כ .
ב י ו ת א ח מ : ד מ י ס י . א . ו ר א ה ת י א ד ר י ב .
ע י ו ו י ת ו ש י י : מ ק ל מ ט ע ל מ ט ה . ב . ו ק י ר ל י א . ה . מ ט ר ח י נ ס ו . ב . ו ר א ה
ו ר א י ר י ח ר ו מ ו כ ו נ ש ת מ ל א י ש .
ו ר א י ר י ח ר ו מ ו כ ו נ ש ת מ ל א י ש .
ו ל ע ב ר י . . . ו א ר י : ל : ד ר י ס י . י . י ת ע נ י . א .

בירידתם

הטוב טעם דאליקט. ובאופן השלילי תנה מה טרנגט אצל המשיג הוא הפלאת
ההשכלה האלקית שבוט גרנט אצלו הפלאת רוסטוט איס ביה. ועם תיות טעמינות
הוא המפעיל תנש מה שמפעיל כמחור. אבל עם זה היה חלוקים בענין מליקות
שאני דומה לכל המפעלות תנש טעמינות מרנגט נועם ועירובת השכלה אלקית
והרנגט הטוב טעם דאליקט להפעלות הנשק הנעקש ועירובת השכלה אלקית
המשכלה נקמה ביעת טעמינות הנשק והרנגט ועירובת השכלה המרנגט נועם ועירובת
והרנגט הפלאת ההשכלה נעשה צנאן תנש בהשכלה גרולה ומוסי עעבי. עם
מאכט איס א שטארקט דורשט אין אויסגאנג צו נעטייליכקייט. והמרנגט בהנגע
לעבודות כמעיל. דוהו התאמתות ההשכלה היא מאכט באה באפעל דבר כמאכט
ואין חכמ בעלי המניון. דמאכט המכונה עומדת לו לעשות איהו דבר טוב כמעיל
תנה כוח תאמתת המכונה. תנה המרנגט בין הרנגט והרנגט ועירובת ההשכלה והרנגט
הנה עיס רוב נעשה מזה טוב טעם כירוק המצות. אבל עם זה הרי לעמינות בעד
שביעית נשטו בהנגע ועירובת לו ההשכלה האלקית יוכל להיות שפעולתו כמעיל
הוא מעט מוציר מטאכס מרנגט הפלאת ההשכלה תנה בהנגע אל העבודה כמעיל
הרי המיר מתחשט אצלו ענינים בחיות רב לו בהנגע לקיום המצות וכן בהנגע
לביטול ותירוק מריתו. ועם תהרר את לוי בהנגע לקיום המצות וכן בהנגע
מלכות העקרת היא יחידה ותעקמות ותפעלת המניון אל המניון הרי מלכות
העקרת היא עילי והנגמט בני יובן למעלה בהריותות בהתחשט המרנגט
דמיונה מה שהתורה היא מרנגט בין אויס העקמות למת שהתורה היא מרנגט
בין אויס לעיני המרנגט. דוהוה בין אויס לעולמות הוא מרנגט
המפסוק בין שני הענינים שהוא מרנגט בניהם וכמו המרנגט שהי'
בויםם שמהרנגטן לכל אל המצות מרנגט הדורש והוא מרנגט לתעם.
הרי המרנגט אינו שמיש אל טעם הרב הדורש כיא שכל הרב מתעלם
בהמרנגטן ומה הוא שמיש אצלו טעם מה להשעע לתעם לפי ערכם.
הרי המרנגטן עם חייתו מרנגט בין הרב וטעם אצלו הוא מרנגט בניהם. וכן הוא
בהמרנגטן הדורש בין אויס לעולמות שהתורה היא כלי אמתנה של הכהי' אבל
הוא לויש העולם על הארץ ונעשה מעיל לעולמות. והמרנגטן דוהוה בין אויס
ונשי' הוא מרנגט המכרז וכמיה במשה אכני עומד בין ה' וביניהם בעת היותו
למירד לכמ את דבר ה'. וכן הוא בהמרנגטן דוהוה בין אויס ונשי' שהוא מרנגט
המכרז והוה עומד ארץ כסלמה דרתי' שהיא מרנגט בין אויס לעי' ועולמות יש
אין מרנגטן. מרנגטן טעם שני ארבע וחינו שכלל מרנגטן יש שני המרנגטן ודוהו
השכלה אלה טעם חלוקים בענינם מהםם שמהמרנגטן שבין אויס ונשי' תנה
השכלה עומדת לארץ. והוה מלמד שמהמרנגטן הכהי' במלכות ודוהוה שמהמרנגטן
בא מה השכלה ולכן מאכט בלתיש וחינו שאנו זה ה' ומרנגט דמיש עומת ארץ כסלמה
הוא המרנגטן שבין אויס לעולמות. והינו שהתורה העולמות הוא עי' שלמה
שפעלים על צעם הארץ. והוה עומד ארץ כסלמה נטה טעם כיריעת שהתורה הוא
עי' ח'י' שהיא המרנגטן שבין אויס לעולמות עי' והתורה הוא קיום העולמות.

ע
כפ

דהממוצע
ההשפעה

בט"ו ט"ז אהור. ש"ה.

רבי' אמר איהו דרד' ישרה שיבור לו האדם כל שהוא תאמרת לעיני' ותאמרת
לו מן האדם. אצלו מזה מונתה לו רב' בביטול הדרד' הישרה שיבור לו
האדם בעבודת הוי'. דמירוקט במוהו דרד' ישרה. דמשיש מזה שיש עוד דרטיס
בעבודת ה' שהם גיב' דרטיס טעמינות ויעלה של דרד' זו שהיא דרד' ישרה. ואצלו מהו
דרד' ישרה הלא כל הדרטיס בעבודת הוי' הם דרטיס ישרים. ורבי' מסנן את הדרד'
הישרה בענין כליה' שהיא בוי' המארת והטעמה טעמינות גרדיים שהיא תאמרת
לעיני' ותאמרת לו מן האדם. שמהרנגטן כוון ג' ענינים כסיסני הדרד' הישרה. א'
שהיא תאמרת בי' שהתאמרת היא לעיני' והי' תאמרת לו מן האדם. שסיסני' מוכן
טעם ג' ענינים חלוקים זמי'. ויכול להיות תאמרת לעיני' וזה הרי תאמרת
לו מן האדם. ויכול להיות תאמרת לו מן האדם וזה הרי תאמרת לעיני'.
שכיון אינה ירד' ישרה כיא הדרד' הישרה היא ישרה' שניהם דוקא יחד המצות
לעיני' ותאמרת לו מן האדם וציל' מהו ענין התאמרת בכלל ומה ענינים שהיא תאמרת
לו מן האדם ותאמרת לעיני'. שמהרנגטן דרטיס המצות. ובדורטיס המצות הוא
קיום איהו מצות שמהי' ולימוד תורה הוה לי' תאמרת להאדם
הנעשה ומקיים את המצוה ולומד תורה שהוא מקיים מצות רצון הבורא
ביה' שהוא עצמו הוא תאמרת. דוהוה כוללת ענין מצוה שניהם
צוהוא הבור' שבה ועל ידה מתחבר האדם עם אויס: מירדע כפי' ענין מצוה
והכפי' בעיריה. דעיריה ענינה העבודה מקיום. דחבל הוא בהרשותו של
המבי' והמאכט האדם והוא תנה והוא קרא בעיריה שעיני' הוא עובר כביכול
מירשותו של המבי' לרשותו של המטיא. וכמא' אין הי' דעת שלמה באדם אלא אם
כן נדמה לה כבהמה. והינו עיני' החטא תנה חיו חוסר מאת העולם אלקים.
דוהוה מירשותו של האדם ומבי' אך בעולם יתהדר ויש. דעל חלוקתו קיימתו של האדם
הוא עי' העולם אלקים שטר עילוי. ואלים ברישי' כפי' מאכטן המבי' אלמאנווי' דרטיס
מ'א ישיא' דכיון שהענין קפו על אדם הכל כוונתו בו. ומי' דמי' אצלו וזכר
אצלו יתוש. ועם תהרר לפי שטר טעמינות טעם אלקים וזה הנה חבל מרטיס בו.
ומצות ענינה צוהוא חיובור שבה ועל ידה מתחבר האדם שהוא נברא וישב כפי'
חוסר ומכרז אחרו כל עניני עולם והתקן עולמו כמל' המפעיל חיים שכאמרת הרי'
מאכט האדם שהוא בורר המרטיאס נמשך ארד' תעניני העולם האצלו. היה ברזן
ויתר מרטיס. ולבד את אדם יש לו דעת וכוונה אין אל דעת. שהעניני הרי' ברזן
להם טעם מושג בעניני השכל המרדע. דבם הפקחות שכאמרת הוא דק בענינים
הטעמינות וכללות דעתם הוא דעת הנקנה ומבי' ידע שרד קונוה המורד אנוס
בעליו. דדעתם הוא דעת נקנה עי' דבר חוסרי' ונשמי' במאכל המפשחת והדומה
בעניני חוסר ונשם וכללות ענינם בהמכחם אחרו תאמרת לעיני' העולם הוא כפי'
ענין טעמינות. כלי השכלות והמצאות ביה. ובלי' לה ולב התפעלות כיא בקיריות.
לא מן האדם שהמשיכונה אחר עניני עולם הוא טעמינות שכלו ביה ארץ למלאות

רבי
אלכסנדר

רבי א' ס' ר' אבית מים מים
אין ח' י' טעמינות ל' ג'
א' ד' ב' ל' מ' חללים נ' ה'
י' ד' ע' ש' ר' י' ע' א' ג'.

שכשמתחלקים

ד'

ספר המסורים - ש"ת

משה

למטה קנה. אשר כן הוא בענין הספר המסורים... (Text continues with handwritten annotations and numbers 10, 12, 13)

קו

ה'

גדולה

והנה כשם שהוא בהלימוד דמנים אחרון בטלית שחא לימוד ברוחניות הענינים... (Text continues with handwritten annotations and number 13)

ד' א ת פ ר א : רבה תורת חיים פ' דה דיה ויהי כל תארין פניו אלקי... (Text continues with handwritten annotations)

ספר המסורים - ש"ת

חכ'

וכדאי' בזהר:
ח"ב כ. א.

בשער

73

(Text contains handwritten annotations and numbers 10, 12, 13)

ספר המאמרים - ש"ת

לו בבנים שהוא עונג המסור. והעונג במיטתיות עם הייתי שנה מהות ועצמותו
 מסמך מים העונג שבו הוא עונג המורכב. וכן העונג העולה והנבלה דמילוי רצונה
 דעם היות שרואין הוא מסוחר עם המעט מיץ אינו אלא כח בלבד ואינו עצם
 נעם עץ הגה גם העונג שבו הוא העונג נמלא אצל עם זה היות העונג המורכב.
 ויש בתקנונים אלו דרכי ורצון מעלות ויראות זה ללבו זה דירחון העונג שבחב"ב
 הוא לפי שהוא כח נפשי ונא ברך יציקה בכח עצמו. והמסור דעונג שבמילוי רצון
 שהוא כח המאחד בפניו. ונא בגילוי עצם והמסור אבל מצד השת
 שבוים שהוא עונג המורכב. והעונג במיטתיות עם הייתי שנה מהות ועצמותו
 והמילוי שבמוראים דבראים והם כעל' בלול געצם מהותם הגה הענין דברים ובני
 נבנים מהמסכות דורות רבים הוא כח האין מוח' המילוי שבמוראים לכן הגה העונג
 שבוה הוא גירל ביוס' מכל אבריו עונג. והדומה מה יובן לעולה העונג שבוה
 הוא העונג שבמסכות והמסכות זה עונג עצמי כפי ס' ועודות הענין הוא דעונג המורכב
 הגה גם במסד' ויותר עליונה זה בו הערבות דבר במה שהוא העונג והענין
 המשותף הוא מהותו ועצמותו של העונג כמו שהוא בעצם מהותו. והיותו דנשי
 לעולה מהותיה לכן הגה המסכות הגה המסכות העונג העצמי. וההמסכות היא
 עיי דרכי המסכות דוקא. וכנא כפי היא דרכה של תורה. שכל הדרכים כהנהגה
 האדם ציל כמו שהוא עם התורה. והוא איות דרך ישרה שיבור לו האדם אשר בה
 ועל וזה המסך גילוי התורה למעלה שהיה בגילוי למטה ושיחבר תורה למעלה
 באים הוא שהנהגה בכל בעניניו עם דרכי התורה שהוא בכח המאמץ שהוא בספי
 התורה והיא המארת לעושי' שהוא האדם שלמטה המארת לו מן האדם שהוא אדם
 העליון כפי ועל דמות המסא דמות כמראה אדם עליו למעלה. דגה יש כי
 אומן עבודה האי כי עקבי' איש אדוני' דנשי' עקבי' לתקן נפשו דהו המארת
 לעושי' ואינו עוסק בתורה לחבר חי' שלמע' באים ביה והי' שיעוס בלימוד התורה
 בעקירה גדולה שהו המארת לו מן האדם ואינו עוסק בעבודה בירוד ויומך
 מדותיו ורגילותו שהו המארת לעושי' הגה זהו כוננו רבי באמרו שדרך הישרה
 היא שהיה המארת לעושי' המארת לו מן האדם שאו שלמטה הנהגה העליונה
 והאדם שלמטה יהי אומה לעליון בעבודה בכח עצמי דוקא.

(כ"א)

הוא עונג פשוט

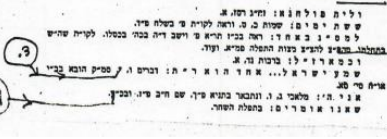
בס"ר. ט"פ בתר. ש"ת.

אל שבתאי המסור ומקדשו תראה אני הוה. אישך שבתאי לי רבים משעשע שתי
 שבתות. וכן משעשע מהמסך וטמור בניי את העבת לעשות את השבת
 שתי שתי שבתות. דוהטמור בניי את השבת הוא שבתות כבר ישנו רק מערובים
 לשמור אחו ואחר שמירת השבת יש עוד שבת שנעמלנו לעשות אותה. וציל מערובי

כך היא דרכה: גבות שיהי פיה
 ועל דמות: יחזקאל או לו.
 אה שבתאי: ויקרא לו. ב. והיה עתה קלה לו כי עתי שבתאי כי נעמלנו
 כי ישורת את שבתאי. - הובא בלקי"ת ד"ה את שבתאי.
 ושרור בניי: שבת לא לו.

ספר המאמרים - ש"ת

והמסא חסוכא לתורא עיי ליתור התורה ויוס' הגבות מעשות ועבודה שכל
 והכל באשריו וכנא ויהי מלוחא כמלוחא דרומחוס שיעני שתי יוס' תעבור
 בעבודת התורה יתי' בתקנותיו אוידי' ובביטול כל רצונותיו שיהי ברצון אחד
 להי לבדו. שהו העבודה קדיש שאמרים והי' אחי אחי בורח למסין באחר.
 ולמארת חלה הנהגה דמסין הוא שאמרים ובכל נפש ובמאיריל אילוי נטול
 את נפשך. אך הענין הוא שיש כי אמני מסין. חא המסין בביטול רצונות
 שיהי רק ברצון א' לית'. והי' המסין בכח כמו שהוא במעל' שיעמיו לעצמו ענין
 פרטי שהוא מוסר בפניו עיי זה. והו כי המדות בהי' אחי ובכל נפשך. שהנהגה
 דובלל נפשך הוא המסין בכח כמו שהוא במעל' והי' המסין במעל' שיעמיו לעצמו ענין
 קטנה. כל רצונותיו ליתור ורצון א' והי' המסין ליתור. והי' המסין במעל' המסין
 הראון קדיש שמע ישראל הי' אלקינו הי' אחי. שמע וירדו וענין הגבה והשנה
 שיתבונן ארד שהיה גלקי' הי' אחי. אחי הוא ריה' א' ורפו לאים שהו יהוד
 ומיחה. הי' כולל הי' דקיעים וארץ. הי' כולל הי' רוחות העולם. דגהם שנתנה הי'
 דקיעים וארץ וירד העולם מים הי' בלמים בתכלית שאננו חוסמים מוקם כלל
 לגבי עצמותו. ויש אני הי' לא שנתיה של' יש שום שיעני כלל ביו קודם שנתיה
 ולאחר שנתיה. וכנא שאר אימרים איה הוא קודם שנתיה. והמה הוא לאמר
 שנתיה יוקם אדתי' אחי אחי מנין שכל המסותות הוא רק המארת בלבי מה שבאין
 ערך לגבי עצמתי ואינו חוסם מוקם כלל. והביטול והדער המסית מוקם הוא ביטול
 בפשיאות. וההתבוננות. ענין זה עשה ביטול גדול בפניו. ובמסר כשעמיקי דעמו
 ומסתכלו בענין הארתו ועצם. והארת הוא באין ערך לגבי העצם. וכנא בהמס
 שנתיה שהוא שהוא המסור דאורי. הגה המסית הוא עצמי והי' המסית הוא רק הארת
 בלבי. והבתכליתו שנתיה הענין שנתיה ככל פרט ופרט שפעולתו של המסר.
 והארת הוא דבר המסור. אחי הוא ענין המסור. והי' המסית המסית למעלה במסור. וכן
 מתבונן ביום המסור. אל המסור. אחי הוא ענין המסור. והי' המסית המסית למעלה במסור.
 ולמעשה אינו ענין כלל עם המסור. והי' המסית המסית למעלה במסור.
 הגהנה המסית בלבושי' הגהנה המסית ואחרי' כי יתבונן בהערך המסית הארת לגבי
 העולמות. שאינו דומה כלל לענין הארת ועצם כמו שהוא במסד' ההתשלמות.
 וכנא בהמסית הגה לבד זאת שהוא פרטי הי' גבדו וכל הענינים שבמסד' אינו גם
 מסין בענינים אלו כמו שהם במסד' הי' יתי. ולכן הגה איה' להשיגם אלא אסך עשה מהם
 וגם זה רק ברך השנה שיליתו מרועי המעשית מלבושי' המעשית. והעצם בלבושי'
 הישב השלמת העצם מן המארת. אשר עיי' הגה ההתבוננות ארץ. שהמארת המהות
 והי' את העולמות היא באין ערך לגבי העצמות הגה זה עצמו שיעל הגבורת

ו. ד. ו
ובכ"מ

סהמ"צ

לעולם השמימי ומבליים המדות ויובל הוא המכסה בחי' הבה ובשי' גורו יובל
שפרו ואי' בחי' חסד' והוא גור' עשה. והנה הוא בחי' שגור' והי' גור'
הובל' ומבטי' הוא בחי' עני' גורו' ובה' וישי' מקי'ם ה' הגמ'ים מלות
השפתי' או' וישי' גורו' ישי' מקי'ם עולם. והו' מרוי' יובל' שני' ועני' מקי'ם
מה' שחברי' מקי'ם את' היובל' הוא המכסה דברי' המכ' שני' קוד' ובחי' קוד'
מה' במד' הי' קודש היובל' המכסה המכ' בבניה דחי' הוא לעי' גם שפעי'ם
דבניה' והו' דמכ' ולא ידע איש את' קבורתו ואחיל' דעלוי'ים גומה להם
למטה. וקבורתו זו משה הוא בשפתי' דבניה' דמכ' והמסדר פעם מאלקים ואי'
בכחמחור'יל מאלקי' דבניה'. הנה אחיל' הסי' עני' בניה דבני' בעולם
מי' עני'ים נמשך למטה העני' לא הו' בנת' המלקו'ט השני' עני' דבניה'.
הו' קבורתו שנעלה שפעי'ם דבניה' והו' ולא ידע איש את' קבורתו. איש הם
מדות העני'ים בחי' ומד' שקמה לעולם דכ' תנה והו' בחי' ולא ידע מי'ם
נהה לעלוי'ים בחי' המכ' גומה להם למטה כי בחי' המכ' לעי' מה. והו' שחברי'
מקי'ם את' היובל' האמרי' מסוד' שהוא המכסה ה'. בבניה' ה' את' המכ' הנה
קמה ימי' אשה ה' שמה מרת' ואי' ממ' שית' ידעו המכסה לעילתו בחי' בניה
הוא שבת' מקדמה וישי'א. ועני' לרש' את' המכ' הוא להסדר' בחי' המכסה
שהוא בחי' קוד' ומה יובל' דמכ' וקוסמה את' שנת' המשי'ם שבת' הי' יובל'
בפעם הוא בניה המקודש הוא להסדר' בחי' חס' בבניה' ה'. בזה עשית', דמכ'
בפעם היא בניה ולקו'טו הוא המכסה חס' בבניה'. והו' לעלות את' השבת' דמשי'
ועני' את' המכ' הימי' שפעי'ם בחי' חס' שנקמה קוד'.

אמנם ציל אך עושים את השבת שאריותם לעשותו וביי לה פשיעים את בחי'
קוד' תנה עי' כני' כבדת' עני' כני' תחילתו ארבעת' דחיל' כבישת' בסביל ישראל'
עני' העני' בסביל ישראל' עני' ראשית' ובלתי' המדות העולמות המהות' כל
ההמלכות' הוא בסביל ישראל' ובסביל תורה'. דנהה נגהה הכבי' ליהוה כל
ידיה במחוננים. דמלתי' מהנה בבדרי' הוא ליהוה לו ימי' ידיה במחוננים שני'
הוא בכביל' כונה המסודרת בעצמת' אפי' ביה. ולכן ציל באריות' המחוננים
ומשי' רבינו בתנאי' מלי' שמתונה לא חיל' העולמות העליו'ם אלא הכונה הוא
בסביל העולמות שנתנה ליש' עי' עילת' החתוך שהוא החת' החתך הסב'
מכרי' שהוא שני' עשמי'. והעולם ה' תנה ציל בעלות' עני' דהמכ'ו' שמי'.

ישי' דמכ' מה. א. קמה. א. וחי' קמה. א. קמה. י. ויהי' כ' קומים י' מהו ישי' (קומים) ה' י' א.

ו ישי' א. וחי' קמה. א. קמה. א. וחי' קמה. א. קמה. י. ויהי' כ' קומים י' מהו ישי' (קומים) ה' י' א.

ב. ישי' א. וחי' קמה. א. קמה. א. וחי' קמה. א. קמה. י. ויהי' כ' קומים י' מהו ישי' (קומים) ה' י' א.

ג. ישי' א. וחי' קמה. א. קמה. א. וחי' קמה. א. קמה. י. ויהי' כ' קומים י' מהו ישי' (קומים) ה' י' א.

ונהר יובל ח"י אלול

ע' 17

אם בקומוי חלמי' ארזיל' (כי' יד' ישי' א) אין אש אלול לשון מחוננים וכן הוא
אמר לו עמי' ישראל' ברכי' יהוה כל' כמעט אריות'ם אבני'.
ואלי' כנה' שילר' האמר לו תקטנת' לפשוטי' יהוה כנה' שילר' חס' ישי' לו עמי'
הקבי' מחלתי' לפרעה' שישי' את' התורה' לו עמי' יהוה ממת' הוא ישי' אש
אלול לשון מחוננים. והוא אש בתולתי' חילוב'. והיו' אש' אש' את' אש' עני' נגהה
כמו שאמר' אדבי' או' אל' השפעי' או' אש' בחקותי' יהוה סתן' למו'טת' שני' הגמי'
אש' אלל' אש' בחקותי' אנו' הגמי' אי' אלא' יהוה בחקותי' חלמי' רצבה טובה' והיא חס'
עמנו' הוא סוד'. והי' עי' דמכ' הי'ים' המה' נחמי' למד' הכבי' הכבי' חילוק'
ובחנת' בחיים למען' חחי' חמה' ורע' ובעי'ת' חמה' חמה' עני' שמת' ות' כעני' ויא'
סוד' לבחור' בחיים. והנה' בחמה' העני' אמר' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
את' נמכה' את' מות' ואת' חיי' שאמר' בזה' עני' עני'ים' ה' היא' וידעה'
פלילת' שיש' עני' דרבי'ם' הדר' ח' הוא' דרך' החיים' הדר' ח' הוא' דרך' חמה'
ונגמ' העני' הוא' שהחיים' היא' הסת' לחמה' בחור' כמה' מרצה'. וכמו' שמי'
הרמב"ן' לנהי' להם כי שני' הדרים' בדים' וברשות' ללכת' בזה' כמח' חמה'
אין מנוע' ומעכ' בידם כל' מהחוננים' ולא' המקלו'ט'ם. והי' את' הנשמה' כמו' שרא'
חמיה' ורוחני' של' שהחיים' הם טוב' ומות' הוא' ר' והמא' הוא' מנו' למ' לו לכא'ר
שמות' הוא' ר' שמות' הם טוב' ולמות' הם ר' אלול' הוא' אלול' חמיה' חמה' חמה' חמה'
חיים' ומה' רוחני' ולכן מפרש' שהחיים' הם טוב' ומות' הוא' ר' דלא' כל' אדם'
ידע' זאת' מה' הוא' החיים' רוחני'. ומה' הוא' המות' רוחני'. והי' שאין' חמה' חמה'
בחי'ם' ורוחני' של' הנשמה' כמו' שרא' לפעם. והי' את' הנשמה' כמו' שרא'
לפע' קוד' יריתה' למטה' המלכ'ם' בנה' שהוא' קוד' גי' גי' וירחה' דבעל' כנה' חמה'
ח' וכן' גי' גי' חמה' מן' הנה' בעל' בעל' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
אדם' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
וינשמה' בירוחת' למטה' ומליכ'ת' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
בחי'ם' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
אדם' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
אדם' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
אדם' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

וב'אור' העני' הוא דנה עם חיה שוים בסרי' הם ישי' רוחני' בפרד ידוע
שחי' או' חיות' והו' תוספת' הנה' האדם' בנה' האדם' הנה' הגם' השפועל' היא עי'

א. ב. ח. ת. י. ו. וחי' קמה. א. קמה. א. וחי' קמה. א. קמה. י. ויהי' כ' קומים י' מהו ישי' (קומים) ה' י' א.

ספר המאמרים - ש"ת

חיים,

אשר אשר בו מולכים המה וכמו כח דרמי" בעין זכח השמיטה באין הרי פעולת
 רחמי' והשמיטה באה ע"י העין והאין. אבל באמת הנה אמיתות המופל הוא המה
 ולא המבא. המבא המופל הוא רוחני א"כ מצי' הויה הללו ביב חיים רוחני' ונק'
 חיים נשוי' לוי מוכשר הוא חי' ממונ' דמפעלת האברי' אינו כמו נבלים
 המתנגנים ע"י מניע כ"א שואבים עינים חיים, והחיים הרוחני' וצ"י א"י
 המונח חיי הנשמה כמו שהיא למעלה כ"א החיים שנתנו אלא שהינם חיי המאמרים
 כ"א חיי הכחות. ולכן נקראים חיים המוחות. והיו דברים שבחיים כשרי' הרי פעולת
 אלו אינם בהאברים כ"א בהמוחות. והיו דברים שבחיים כשרי' הרי פעולת
 החיים נשים בהאברים והמונח כשלב איכ' חיי מארך גיטא הנה גם חיים רוחני' הם
 בהמוחות דמת השכל ובמדות כשלב איכ' חיי מארך גיטא הנה גם חיים רוחני' הם
 בשמי'. ומאי אולמא חיים בשמי' דראים יחי' כי שיהי' יודע אמת ומכיר גם
 והחיים הרוחני' צריך האדם לימוד והתבוננות למעד עליהם. ועל דבר זה אמר ר' און
 הענין הוא דהיא הנותנת שחיים בשמי' הרי ענין החיים הנק' למעלה וידע מהות
 כל אדם אפי' המופלל בחכמה והחכם בעיני' מה המבחי' יודע מהות
 העצמי' כמו שהוא בעיני' עצמולו ופעולתו בחיית' המוח נראה לעין
 כל במוח. ואין זה ענין הנמשל דוקא בהשגה בגילוי הכחות הרי צ"ל
 זאת ופי' ענין ידועה זו ידועה זו. וכל ידועה באה רק ע"י לימוד והתבוננות. והו'
 ידועה חיינו המנה שכיח. וכל ידועה באה רק ע"י לימוד והתבוננות. והו'
 דאה נתתי לפניך היום את החיים ואת המוות ואת המצוה ואת הברכה. ואת הברכה ואת
 כללות שמה שני דברים בודדי. החיים. הן. שהוא חיים טוב וחי' טוב שהוא מות
 וד' ולמות שחיים המות הרוחני' אינם מוגדרים בלודי המוח והרי הנשמי'
 כ"א בטוב וד' רוחני' לכן מפרט המכות כי החיים הם טוב והמות הוא רע. כי
 בזה נבלים חיים המות הרוחני' ממשגש'. דחיים ומה נשמי' הנה לבר טא'
 שמה הפכי' הנה כאשר הוא חי' אנו. מה וכאשר הוא מת אנו חי' ואי' לחיות
 שניהם כאחי'. שפא"כ בחיים ומות רוחני' הן אמת שחיים המות הם המכים.
 אבל יבילים לחיות עושים כאחי'. שחיים הם ממות המות הוא שכירות וזו
 בכללות אבל ב"ם הנה הענין קיום המצות דכפי' למתי' אנו חיים. לכן מפרט
 המכות שהחיים הם טוב ומות הוא רע.

והענין בהו' הוא דהנה למסילות המונח דבריאת העולמות. היינו מה פעלת
 ברצוני' ית' לברוא את העולמות הוא לפי שנאות הכביה לחיות לו דירת
 בהחיותו. וענין הידירה לו' הוא המסתב המגולות האורות עצמי' דאר' א"ם.
 וכמו בשמי' אנו דראים דכל אדם הנה חיה הרידה ה"א לפי ערכו דוקא. והרובא
 מזה ית' למעלה הידירה בהחיותו היא שיהי' המסתב א"א"ם ובל"ג בגילוי
 למטה. ובהו' קודם צילת הרצון דבריאת העולמות היינו קודם שנאותה בגילוי
 לחיות לו דירה בהחיותו הי' א"א"ם ששט' הינו קודם א"א"ם בגילוי' מפלא' את כל
 המציאות ולא הי' קיום למעלה העולמות וע"י המצפנים נחלק האחים הבליג'

ספר המאמרים - ש"ת

אמנם צ"ל מפי' מה הילאכים וכן הנשמות מהו שכן קודם יירדום למטה נקראים
 עומדים. הלא הילאכים למעלה אפריים שירת. וכל שיר הוא חילוך מדרגא
 לדרגא וכמו שבא המים השמש והירח ויבכים ובלגלים שאמרים שירת ששנו
 טיבת הילאכט דבנת הטיחה הם הילאכט וכמי' ששט' בגבועו דרם ואחיל' וזה
 מלמד שירת שאם הם עומדים אבל בנת הטיחה הם הילאכט הינו העלי' מדרגא
 לדרגא אשר כן הוא גם במלאכים העליונים שאמרים שירה ובהו' הם עיני' מדרגא.
 לדרגא וכן הוא גם באנשים חיות הקדש וטשים כמו שהוא בשמיים השוארים
 קודם שהם עולים מדרגא לדרגא. וכידוע דכל המנה והשנה היא עלי' מיוחדת
 ושי' השמיים באמרת קדש קודש קודש חיי' צבאות מלא כל אשרי' כבודו הן
 המשה דרגת מיוחדת וכל המנה והשנה היא עלי' מיוחדת ואופן העלי' של
 השמיים שהם נבלים בעליהם. שלכן נקראים שרפים שהם נשרפים בהשגתם.
 וכן במעמד הנשמות כמו שהם למעלה קודם יירדום למטה היה באחורז' ושפי' מה
 נק' ית' עמידה ורק בירידת הנשמה למטה הנה או דוקא נעשים בבחי' מהלך. אן
 הענין הוא דהנה מהלך הוא חילוך בבחי' בליג' דוקא. והחילוך מדרגא לדרגא
 גם העלי' מסור דמסכ"כ בהשגת אור המוכי' הוא ג"כ עמידה כ"א ענין
 החילוך הוא דוקא עלי' בליג' שיה נעשים בהשגתה למטה ע"י בעזרתה של הנשמה
 בלימוד התורה ובקיום מצות מעשיות' מבורה שבלב למטה שיה עלי' אמצעית
 גשג' השכלית הנה ע"י נעשים הנשמה בבחי' מהלך. כמי' טוב לו חיות פד'
 סאלמי וזכ' ונקט' וזכ' ונקט' הם אחריי'. אלפי' והב' וזכ' ונקט' הוא החילוף ולימוד
 באחורז' וטוב תורת פד' שנעשה למעלה תורה ומקיימת את המצות בשם הנשמי'
 ובקנינים הנשמי' מאחורז' שנעשה חיתה אלושה והגילה בחיותה למעלה.

וב"א"ו הענין. הנה כתיב ונשמות אני עשיתי. שיש' כי נמשוה נפש האלקית
 ונפש הבהמית. נח"א נק' גר חיי' כמי' ש' הו' נשמת אדם הוא רוח
 האדם העולה היא למעלה. ונח"א הוא רוח הבהמה היורדת היא למטה. ויש עוד נפש
 שישיתיה וזוהי נפש השכלית שהיא הממוצע בין הנח"א לנח"ב. ולחיות שהיא'
 ונח"ב המכים ומ"י מבחיתים צ"ל ממוצע ביניהם. וכעס' שבין הנש' ובין הנח"א יש
 ממוצע והוא הנח"א והוא הנשמה שהוא האחרים העליונים מהם כשמה' האו' חיות
 הנשמה לחיות את הנח"א. הנה כן בין הנח"א לנח"ב יש ממוצע והוא הנשמה השכלית.
 דהנה הנח"א המנה הרוחני' מסבכת להלל במקור חובתה באלקים חיים. כי היא

ע"פ תנחומא
 אחרי י"ב.

ע"פ תנחומא אחרי
 י"ז, ג.

שינה מ"יכ"
 ל"ב כ"י

חמישה

ספר המאמרים - ש"ת

מיני שנות והם הם העצם הם התואר הם הפעולה והם הביני שהוא הם המושל. והם העצם הוא מה שעצם הדבר נין כשמו אשר יקרא אותו הם התואר הוא מה ששמוהו אף ענין הדבר והמחלה למה ענינים ענינים הם המושל והעצם בראיה דתו והעם על כבוד גדול וקטן או חזק וחלישות בלילה או חסר והרומם בניני התואר והם הפעולה מה שפעל הדבר והוא. והם הביני הוא מה שהשאל שם העצם הלה לענין הרומם לי. וכפי כעם אבו שיש בו די מיני שמות אלי דעם אבו הוא הם העצם והם התואר הוא בכמות גדול או קטן והם הפעולה אם שמום או אכן כוח מה הוא מושל ענין אבני וכן אבני הפעולה והמבט ירם כי גם הם הביני ששאל מהמלא מכוון דבר שוא שאל משהו ורובו כלה. וכמו כל האבן נעלה הם הם אכן הוא הם מושל לענין המשוים. וכלל עקב כמותו שוא חזק וקטן ועיקר כעבא לתאר ענין המסטים בלב התואר והוא הם אכן הוא ככל הארבעה מלוגות והם צורה חי שרבי שיש בהם ארבעה מיני שמות. אלה.

ב

והנה אי בודר ובארבעת שמות נראה מין המדבר אדם איש נבד אנוש. דאדם הוא הפעלה ככלל ואנוש לטמט ככלל. ובהו יובו והמלכיים שמקטנו על בריאת האדם אדור מה אנוש כי חוקטנו וקטאורו בעם אנוש לירות על הקטנו ושקלת המחה כי הם אנוש מורה על החלישות. ובמיני עקב הלב ככל ואנוש הוא דמי אנוש חלישות. והנה הדבר וכן אדם כי חלקטנו מירי מוכרים גם הם אדם לחלוף הפעולה. ובכדי אנו דומה המט אנוש למהם אדם. והם אדם הוא הם הפעולה והם אנוש הוא הם הפעולה. ומיני וכן אדם כי חלקטנו הוא כמותו. באותו דיה כמותו בענין דדי קאי בין אדם וכן אדם או אנוש. דאדם הוא הם הפעולה והוא הם יקראל ובמיני אדם הוא הם אדם קריום. אדם וכן אדם המחה בני אדם והראשון דבעם בני אדם ככלל על מין המדבר. וברדר שרש נהה ובארבעה שמות שנתה נין מין המדבר. הרי יש ענין מלוגות הם העצם והם התואר. ובארבעת שמות אלו אדם איש נבד אנוש הם ענין המסות אדם איש הם ענין המסות ענין המסות וכן אדם הם התואר. והם אדם הוא הם העצם ודעל והם אדם הוא הם העצם אל המדות. והנה המדות הן ענין השכל והדות שיש השכל הן מדות אנושיות שהם שמעלה המדבר. והו והתרון שיש פמדות המדבר על המדות ובעלי החיים. ובענין החיים הם בני בעלי מוחות והראובא המביני הם בעלי מוחות בעצם מוחות. והענין החיטי והעירוב אכורי. אבל גם זה הנה מוחות המבינה והנה מוחות מבינים. והם הם בני. הנה כלי הוא המושל והוא המושל. והמדות והעצם הנה הנה הוא כלי בעולם הוא דמי עונתו שיש עונתים המבני ובמיני ידע שור קטנו והמור אבטו בעלי חיי שידועים

א"י ב נ ת ר ין ח ין ח ין ד י ק י א
ה מ ל א כ י מ ש פ י ר י ו י מ ה ו י ו י ו י מ ה ו י ו י
פ ק ו י ב ל ב י ד י מ י ת י ט
ו ב ל א ד ו י מ ין המכות מה אנוש - המלים ה. ת.
ד ר י ש ר י ר י י ש י ע י א י ג .

ראה לעיל
ע' 72

ויש
דהמלאכים

ספר המאמרים - ש"ת

והכרתם הוא רק עיי הענינים המבני לירותם רק כמבינים. ומדות של מין המדבר הוא דמי ענין המדבר הוא שכלי. והינין שאי לשכל כלי מדות ענינים שכל ואם לירות ענינים השכל כלי ככלל איש מה המבדל בין שם אדם לשם איש. דעם אדם הוא הם העצם אל השכל והם אדם הם העצם אל המדות מאחר דכמותם. מאחר הן שכל וכן מדות הם שמעלה המדבר. או הענין הוא דוק אמת דשכל ומדות איך לזה בלה. וזה אצל עם זה הנה הם ענין מוחיים גבוליים במעלה המדבר. והם בעלי שכל ובעלי המדות. והנין המדות דגבר ואנוש הם רק שמות התואר והמאמרים. את מוחות המסות דאדם איש. היינו שהם המדורים את כמות איכותם. דגבר מורה על הגבורה השכל המדות ואנוש מורה על חלישות השכל המדות. והו חביב אדם שאי על העצם השכלית.

ב

אלמנם לניין וחוביב אדם אי על שם השכלית. וחביבין ישראל קאי על שם האלקית הנה למה שקריום חוביב אדם לחביבין ישראל. או הענין הוא דמנה חוביב ונשמות אנו עשירי שכן שתי נשמות הנביא והנביא שהם המבינים בעצם מוחיים. שהנביא עיקר ענין השכל והנין דאין זה מלוגות המדויין בעצם מוחות. והנביא הם שלימות השכל. והנין דאין זה מלוגות המדויין דשלימות זו בהמדויין נעשה על המדות שמכוונין וענין המדות הוא מה שהם שלימות המאמנות את המדויין כפי אורן והם כבעל הנסיון דהמכוון עמדה לו ליתן דבר כמולך בהשכח מדמותו והמאמנות. והנביא הוא שכלי בעצם מוחות והנביא הנה עיקרו מדות. והם שיש בו שכל גיב הינו ולכדי השכל השניד אל המדות יש בו שכל גיב אצל גם שכל זה הוא רק בהשירן אל המדות והוא לחבין מה ששבו לו ולהשליט ולהחמסן אך להשיב חסרין וכן להענין איך להשיב החבולות לחובות וכן וענין גבולות וכבוד וכוונת וכן להענין איך להשיב המכות מיני עונות לחסור כוכים עצמי והם ענין המדות איש להענין ככל המענות לכות גדול וכן המדות הן ענינות וקצות בינתיים. דמה ששוא דעה הוא רוצה בתוקף ידעו ששארית אין דעם והם עדי וילן גיב וילן עדי גיב מיט א תוקף והוא לוי שדמיהם בעצם מוחות הוא הם המאמנות. א כה פון גלוסטן. והיחודו שמדריגות האמנותיות ידועה הנה הנה שכל מלוכס בכמותו ומשירן הנה השכח ודעונו הוא רק בצרכי גיב ומסוקע בזה כפאר. ואכסר היצאיר מליכיש את הנה המאמנות של הנהיב הנה או הוא יודי ריל מוחו אל רוחו נעשעה חסרין לכפירי ארין לו שום מרשח והמסכה אל ענין שכלי. ומדותו שהמכונה הענינותו הוא קהמנה יצאיר ויודרך המושכח אל ענין שכלי. ומדותו שהמכונה הענינותו הוא קהמנה יצאיר קבוע המכות ובעבותה שבהינין שכלל בהמלה גלוסטן צו לענינות ה' בלימוד התורה שמה או רוצענין מיט ג מות הבירוד ויחסי יחי עיי הנביא והנביא והנביא המבינים זה הנה בהכרת שיהי' מוספע בין הנביא והנביא והמסופע ביניהם הוא שם השכלית ועם היות דגש השכלית הוא גיב מנוחה אבל הוא

א ד ע ז י ו י : זה המספר שלישי.

ספר המאמרים - ש"ת

דחי א"כ להם מדיין לביט אבותם שהיה בכח"ה ולא לביט אבותם שהיה בכ"ה בינה ואו דוקא בניעוץ לאלה מועד. וז"ל מוז אומר מנג סביב לאלה מועד שהם המסכים ומ"ו דמנגד הוא מרחיק ומביט והם ע"י פגזות דאם הוא מרחיק א"ך הוא מסכים ואם הוא סביב א"ך הוא מרחיק. ועוד צ"ל סמני מה אומר סביב לאלה מועד ולא באלה מועד ממש.

ב.

והנה רש"י ע"פ באת לביט אבותם מירש כעס המדרש באות שמסר להם המלך לכאורה כעשתאורו ממצרים והיוו דמור חניינו של השבטים במדבר כפבו לאלה מועד וי' בגמלים כמורס על השבטים ע"י יעקב. דנה שבטים הוא לשון המסכה וכמו כוכבא דשבטו הוא כמי המבנים והנענים שמבטבים ומסתעפים מן האילן. והענין הוא לאדילל האבות הן הן המרכבה היוני מרכבתה ע"יאלה דאצ"י. דאברהם היוי מרכבה למדורו מרת האדם דאצ"י. יצחק מרכבה למדורו מרת הגבורה האצ"י ויעקב היוי מרכבה למדורו מרת חז"ה. והשבטים הם הארות דאצילות היורדות לבריאה תעשות מרכבתה ותאה דגולס הבריאה ומחברים בריאה לאצ"י. והיוו מל' דאצ"י שיוורת העשלת לבריאה לתעלות ולחברו באצ"י. דנה מביט ארוסמך אלקי המלך - שצריכים לרוסמך את בח"י אלקי המלך. אלקי הוא ל' כה מלשון הוא אלקי הגאון והיוו שהם והיובלת בעולם הוא מבחי' המלך. והו אלקי המלך דכל בח"י כה יובלת שמשטר בעולם הוא מבחי' מל' דאצ"י. לחיות דסמ"י המל' מחולקת מכל שאר' המל' דכל המל' הן בח"י קירוב אל העצמות שאיכ מרת המל' הוא בח"י ריחוק מן העצמות. ולכן הנה הם החיות גם כענין האופן השפעתן. דכל המל' הן בח"י גילוי וקירוב וסמ"י המל' הוא בח"י העלם וריחוק וכמו בכחות הנפש הרי כל המדות הם גילויים מן הנפש והאופן השפעתן הוא בגילוי. ומרת המל' שהוא מרת ההתנשאות היא כה בגלל מן הנפש והאופן פעולתה הוא בהסתרותה וצויי. ועם היות דמדות שבאדם הן מן הענין ודוגמא מרות שלמ"ע מרביש נעשה ארם בעלמנו מרמזתה. שהם ששלטת הוא בכל עניניו כדוגמת ארם העליון אבל באמת אינו אלא כדוגמא שלמ"ע אבל אינם כולל בכל מדות של מעלה. דלמטה היוי המדות הן רק גורמות הפעולה. וכמו מרת האדם היוי העיקר הוא ההשפעה בפועל. והיוו דהן השפעה נפש' בהשפעת המוחזקת או ממון. והן השפעת רוחני' במדות טובות שמעמידו על האמת שמעידו על השלום או השפעת השכל. הרי בכלל הנה העיקר הוא הביעול מרש קטן שזה עצמו צ"ל ברך מרש והשתחפתו בעניניו. דלא מרביעו בהשפעת נשמי' שצ"ל מביט והשתחפתו בצערו ולעודדו אלא אי' גם השפעת רוחני' במדות טובות וההשפעה השכל צ"ל מביט והשתחפתו בצערו. דלבר זאת

ב ד ב כ א ד ש י ט : ב רבית ג ב .
ה א ב ו ת הן : ביר מבי' . ו ראה תרא מרש יא דאצ
ב א י ב : מ א ר י ב : ה ט ל י ס ק מ . ו ראה תרא י ס ק מ י ד י ב אה ב יר .
ו א ת א י ל י : מ ל י ס ב כ ב ט .
ד מ פ ל : מ א ר ל ק : ראה לעיל דיה החש חות .
ו ע ש ה א ד ר : ב ר א ש י ת א . מ .

(כ"ה)

המל'י

ספר המאמרים - ש"ת

114

והנה החובבנים בחומרי' העולם והו עיקר הוונת בהם שנינתה התורה למטה, שיהן להם חת' השבוי להם כלום יצתיר יש בנינים. דענין התורה הוא לחיות את החיבור ויש נביב ויצתיר. דהמ"ב אשפר לכרע' וארובא נהה רב המאות בגז מור. וע"י כירור מביט נעשה עולית תהי' . ונעם חרבו הוא לפי שהם המאור שגמריב כשכמריב איתו ומכמריב אורו לעניני אולקת וכן בהן תהי' הפעלה גם לביט פעלת תהי' . דהמ"א הנה נעיר עוני' שיש לו רבון אולקת. וכבחות הנפש ונו רועים במשות שיש הרע' . ברזל כ"י רועה למאח' . והענין און גובסט. דענין יש לו שובע דכמריב מביט את הרבי' שהוא רועה הנה זה מביעו איתו. ומתאור און לו שובע דגם כאשר מתמלא מכרמטי הוא מתאור יתה. וכאשר מכרירין את הנהיב ומכמריב איתו ומכמריב אה כה המאח' שלו לעבודת ה' הנה ע"י נעשה עולי מבחי' . אבל היצתיר שהוא צירור הרע צריכים להחזיק לעמיר ומהו ומהו ע"י יצתיר חת' ומכמריב ליל אה מנע בר מטרול זה מסמנו לביט התורה אם אהו אה נעמה. והנה הענין שירד לו על ה' כ"י יתה את המאח' לעיטורא עול למטה על הארץ דוקא. ולמ"א היוי יעל לתעלות למעלה על השמים לתת להם את התורה עם. ולמטה נשגה אהו נהן הקבית על הר דוקא ולא כמקום מירור. שכל זה הוא לתורה דהיבנה בנינת התורה הוא שיהי עבודת ה' בירורים למטה. ולכן הנה נעמה התורה על זה דוקא שמורה על עולית הוונת דמקום חת' בעצם הוא שזה היסודו לכלית הענין ואין בו שום יתרון אלא בזה מה שהוא עולת נעמה למעלה והיוו הוונתה החומר ועוליתו ברזך מלמטה למעלה. ולכן נעמה התורה על זה דוקא נעמה נעמה התורה הוא שיהי עבודת ה' בירורים ברזך העולת מלמטה למעלה. ועם היות שהתורה נעמה היא המסכה נמי' מלמעלה למטה נעמה נעמה בולבשה בדברים נשמי' דוקא דהוונת בזה הוא שהתמסכה למעלה למטה חת' דוקא ע"י עבודת ה' בירורים בתעלה מלמטה למעלה. והוא דמכמריבנה לתחת חת' איתקורא וליעלה. והו הענין דבענין נעמה נעמה התורה ע"י ענין ענינים. והו שנינתה למטה בארץ חת' שלטתה נעמה נעמה בירורים. ולמרות הנה שגבולו למרות שהמחנה בחרה תהי' עבודת ה' בירורים בדברים הנעמי' . והתנינים היוי מסמני בזה שנינתה התורה למטה. והו שנינתה התורה בחר הנה הוונתה הוא שעבודת ה' בירורים דבריים המתחזקים צ"ל ברזך העולת מלמטה למעלה. והיוו נעמה חלו ועוליתו באופן העולת. והיוו דלא זו כלבר שהענין חת' ברזך בירור ולא ברזך שביד אלא עוד אה אשר ה' בירור נשגה היוי ברזך העולת. כ"ה הנה יודע שיש ב' אופני בירורים. הא' שהרבו המתברר מודקק עקצבו לאט לאט. והב' הוא שהרבו המודקק מתברר ע"י גילוי אור שאסור מלפעלת וע"י מתברר ברזך סמילא. ועם היות דבשני אופני בירורים חללו הנה גם באופן חת' ה' בירור הוא ע"י גילוי אור. דה' אשפר לשום בירור שלא יחי

ה מ ל א כ י ס ב ק ש ו : שבה ג ב .
ר ב כ ב ו א ו ת : ששיל י ה . ו תמכר לקבית דיה האיניו (השליט) פיה .
א מ ש פ ו : סוטה ג ב .

עיי גילווי אור. ובאופן ה' גיב נודרך חכר המהרי"ר. דחוו עניו הביורור מה
שמודרך. מיב הגה יש הגלר בניינים. דבאופן הגה הדי החלה הא חסוכות הגלי
ואחריי הוא גילווי אור. ובאופן ה' גיב הגה החלה הוא מתגלווי אור הביורור
בעשה בדרך כמלא. והגם שגם או מודרך אמנם חסוכות ה' הוא בדרך סמיאל
אנה בדרך הגלאה. והסנה הוא שהחוככות חיי' בדרך הגלאה דוק.

7.

וב'אור' הגנין הוא / דהנה האדם קודם שמתקרב לעבודת השי"ת היה רחוק ושל
ע"כ כבוד לפני נמות נכות ועביות חומר גופו שהוא מנוטם ביותר. ולא מיבעי
מי שישנו ויגב ויקביר את הדרך דרכי התורה המצוה שצריך תשובה על כל
פריט עניינו כמבואר בספרו תועבתי המשיבה אלא אם כן מי אכר התגמלו בחומרי
טובה הוא והא בעל מידת טובות הגה האדם בעי עיני חסרתי שהוא יודע כמי
חומר הגה קודם שמתקרב לעבודת השי"ת היה חומריו וקני וגם יבנה בנטימי
ועיר פרא אדם. והשינוי כל עניינו בצרכי גופו באופיו ובידותו ואז לו יגם
מיטב בעניני השכל המדעי. וכן הוא ברוחני / קודם שמתקרבם לעניני עבודת
האדם הוא גם חומרי. ובאשר יקרה רוח ממוסד והאדם מתעורר להתקרב לעבודתו
י' הגה יש שני דרכים ואופנים בעבודת ה' / הא' מה שמשתר איש מכל פסולת
רע מכדוריו ובשליטה לבטיי נפשו במחשבתו דברו ומעשה ועובד בזה בניינים נפשו
לביינות בער על כל נדה לא טובה לקרה ולשרטה ולקנות מרת טובה. לגרש
כל חסוכות וכל רעה. לחקוק בדבי תורה נכח ויברנו להיות מרת טובה. במחשבתו
חומר אשיר בכל וכן שני יחי' לו דברי תורה מן המוכן לחשוב בהם. וכן הוא
ענין דבריו ובפועלו. והנה בעיני עבודתו לאט עד שישמון לענו מודרך מעט
עוד ואז יוכל לנתח אל הקדש לירבב אה שייח' הוא בעיניו מודרך מעט
אבל כל וכן שלא נהנה גופו מודרך אל לכל לנתח אל הקדש ומימי מי יעלה בחר
אל וכן כפיים הוא בלב. דכני כפיים כמפשוטו הוא שייח' בעל מרת טובה. דלפעמים
בענין המדות לא טובה בה שמלכין בני הבורר ומקדמו הן והאמת ליער ששירי
לאונות אל הבורר והיא מדי הגה לא זו שאחובה ומקדמו כראוי אלא עוד זאת הגה
משנה בחברו ועשון מדיי שוה מצד עצם מדותיו הרעם ועל כל כפיים בעל
מרת טובות שוה כמפשוטו. ועבודתו ענין כפי כפיים שייח' מרת טובות
ודות לבב שוה נקי שרצון ו'. וזאת היא עבודתו לוכך חומרי גופו ובמותו מדותיו
ואינו מקיל לעצמו כלל אדרבא חמיר על עצמו למצא בעצמו כל המרון אל קל
ולקשר לגבור ככל וכל. ואז כאשר מוכר גופו ומכר מדותיו היה גש אל והגש
לקדש אור ה' בחורה והפלה בחשבונות ויריעות באלקות חייבו החלה הוא השבת
הכלי והדבר הוא המסכת אור עליו. והאופן ה' מה שהתחלה עבודתו הוא עיי
גילווי אור עליו חייבו דעם היות דגורו הוא מלתי מוכר עיני ומדותיו בלתי נקיות
כראוי להיות מימי הגה שגם אל הקדש לעבוד את ה' בעבודה. שמלב בחפלה

פירוש ל'ח: חללים כו. ג.
דרכים ד'ס"ט: יעקב ט. א.

ועיר פרא:
איוב יא, יב.

ולו השיג

במתכונות אשכח בהנהגה אלקית. לחיובי בהשגת כבודו וכל להחליט תועבתי
בניינות גדולה ועצומה יחיד כמפני ש'ועוד דוק. וזה הגה האור האשכח לחושבי
כבודו והתעוררות הגדולה אשר בלבבו ידחה את חסותו. וכמו שגאו דרוים
מחשבו עובדי ה' באשר אור הגה אלקית אשר כבודו הגה מיד גפול יסיל
והמת גושם וחסרויותם עשוקים מוחכמים בכללות. ויד ויעזר וינייער. ויהיו
שהחשבה האלקית המושגת בהמות והתעוררות הגדולה אשר בלבבו מטיב אדם
מקדמות ומצבם והנה ומקדמו אותם כמפשוטו ומצב אחר לגמרי ועם היות ועיקר
עבודתו הוא המסכת האור והנייניו כמפשוטו אבל עם זה הגה הוא קוסט בחוככות
גופו והקן מדותיו. ורק שכל עבודתו הוא עיי גילווי אור בדרך מלמלה לטעה

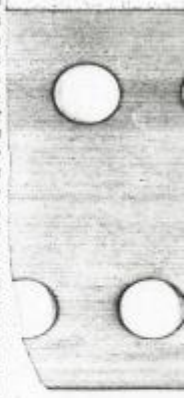
17

ארוכה

והנה במתן תורה נתינו שני דרכי עבודתו והב על זה אשר כל א' ואחר משראל
במה ויהיה ויפנה את ה' בעבודת שלימה בא מרוב עבודתו. וכן זה
הוא עצמי המידו בכל קח וכל מיטב. וחו עיי' וחי' אמרילי כפי יום יום
וינו בעניני כחשיים כמימי וחו ודברים אלה אשר אנכי מצוה היום וברטי
קיל יחי בעניני כדונקוס. ומה שישן אדם מוטמא א': כחשיה שחול רצון
לראתה. ויפנה כמות המה אשכח אשכח כחשיה. ומתב וחי' אם שמוע חשעו אל
מחלי אשיר אנכי מצוה אותם היום ומרטי' כשם חשירי שיהיו ריה כל יום כחשיים
כאלו בו כיום ששקתם כמיני. ועל אר אשרי שיהיו ריה כל יום כחשיים
שכר בנייה המורה יותר מני' אשיר שנה ויתקם כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה
וידעה עשקה היא לפעלה מוטן והקוס. וכל וקוס כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה
יאה גם שטינו כונון והקוס והקוס. עשקה והתנשים ואמוראים' וכל 'הדיקים ככה
ים שוה חסרתי והקוס והקוס והקוס. וכל וקוס כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה
ה' אל כפיים הנה בנייה המורה לטעה כונון והקוס ואר אשרי שיהיו ריה
ה' גם עשקה בכל יום יום חיים נתנו ובמות אמרו מה לחלן כחשיה
והמת וביינת אן כאן באמה וביראה וברית וביינת. וכן כונון כחשיה
החורה כונון החורה ליה שחון כל יום הגה ודבריו י' קשאר כחשיה
ים והקוס וכן באים שניו כלל ומקום כלל החורה שחשיה כחשיה כחשיה כחשיה
חיי' החורה שחשיה כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה
לחשיה ותיק עשקה חשיה כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה כחשיה
בר שוה כבוד ה' חשיה' יחי' שוה אותו דבר ה' שכבר נאמר כחשיה. ואם
והחשיה הוא מה ששני' מהחשיים עיי החורה וישראל הוא

ככל יום ויום:
והיו הדברים: ויום ה'.
והיו: א ש מ ו ז ו יום א'
ד ב ג ו ה ו יום א'
ה ה ל ו יום א'
ו ד ב ר א ל ק י ו יום א'.
ו כל מה:

רית יש ששים רבוא אחורי' לתורת והסטים רבוא נסמות עשרים הנה כל נסמה
 ונסמה יש לה את חבורה ועיי ששטיי לומדים את התורה ומהקשרים נסמות
 הנה הנה מהחדש אור היותם מאותי' הקי כמים כי אמרתה חייגני. אננם ענין
 זה הרי אין זה הרוש כלל בעצם אומי' התר ומטיי בכל יום יום ויוו בענינד
 כחדשים ששעם דעצם היותה מהחדש בכל יום. והנה ענין ההתחדשות מציונו
 בכע"כ גיב ובמאמר המחדש נסובו בכיית פע"כ. והיינו שהעשרה מאמרות
 מתחדשים בכל יום לחדש את הבריאה מאין לישי. וכמו שבסמ"ט ימי בראשית הנה
 ביום הראשון אמר הקב"ה יהי אור ולרא את האור וכל מה שנברא ביום הראשון
 כן קנה בכל יום ראשון נטיקן מחדש מאמר יהי אור לחדש בריאת האור. וכל מה
 שנברא ביום ראשון. וכן בכל האמורים עיי יום השבת. וכמו שבסמ"ט בראשית
 עבת ויגשט כן הנה בכל שנה ושבת הוא שבת בראשית. ובסמ"ט נסמכים כל
 העשרה מאמרות מחדש בכל יום לחדש כל מה שנברא בכע"כ. ולא דוקא בכל
 יום אלא בכל עת ובכל דגע מתחדשים הוריד מאמרות מסקורם. וציל מררע
 ההתחדשות האות. והנה אינו שייך לומר נסמכך איזה המסכה חדשה בעולם כה
 שלא נטיקן בכע"כ. כיצו ציל יצוה מה שהע"כ עצמם מתחדשים בכל יום
 מסקורם ואינו צובן כהרע ההתחדשות. וחרי כל הירוש אחר הירוש אם הירוש
 חסני אינו נבדל מתחדש הראשון אין זה התחדשות. ולכאורה הנה או הנה הכל
 בסמ"ט אמת. ועד זאת מה נסמיה אמתנו לומר דהתחדשות היא המידות היינו
 שנמארות צריכים להתחדש תמיד. דיש סקום לומר דלאחר שנטר והכיית
 את המאמרות בכע"כ ופולם פעולות ההיותה כפי צווי הבורא בית אח"כ
 אין כל חדש. וכמ"י הרי יש ראי עיי מהנכתיבים דכתיב לעולם ה' דברך נצב
 בשמים ובתי דבר אלוקינו יקום לעולם ודבריו חיים ועלמים לעד כי הדבור
 העליון הוא נצחי דכמו שהוא ית' נצחי כן דבורו ית' נצחי אי"כ מה צריך להתחדש
 הדבור. ומימי החודש נסובו היותה דביות הע"כ במסקורם וכמו הכל הדבור
 באדם שהוא תמיד כרצא ושוב יצוה דביותו כבכל חיל ע"י הוא דבורו העליון
 שהתחדשות היא הדבקות במסקורו פעולה תמיד לגבי מסקורו וחרר נכתיב שמה
 הוא מתחדש מסקורו.

וכן

והנה עם היות סבהסקפה ראשונה אמר לומר דמימי המחדש נסובו בכיית
 פע"כ הנה ליונה והתחדשות היא מה שהע"כ הם בדבקות במסקורם. וגם
 הדבר מוכיח להיות כן שהע"כ יהיו בדבקות במסקורם שאל"כ היו נבחי' פירוד
 היו ולא היו נבחי' היות כלל. ולואה הנה בהכרח שיהי' בדבקות והתחדשות במסקורם
 אלא שהרבקות היא באופן כזה שהוא נבחי' רצוא ושוב העלאת והמסכה דוקא
 והיינו דבקות והתחדשות הע"כ במסקורם אינו דומה לדבקות האור במאמר.
 דבקות האור במאמר הוא באופן כזה שהוא דבוק ממש בהמסכתו מהמאמר ואינו

58

ר"ת יש ששים רבוא אחורי' לתורת והסטים רבוא נסמות עשרים הנה כל נסמה
 ונסמה יש לה את חבורה ועיי ששטיי לומדים את התורה ומהקשרים נסמות
 הנה הנה מהחדש אור היותם מאותי' הקי כמים כי אמרתה חייגני. אננם ענין
 זה הרי אין זה הרוש כלל בעצם אומי' התר ומטיי בכל יום יום ויוו בענינד
 כחדשים ששעם דעצם היותה מהחדש בכל יום. והנה ענין ההתחדשות מציונו
 בכע"כ גיב ובמאמר המחדש נסובו בכיית פע"כ. והיינו שהעשרה מאמרות
 מתחדשים בכל יום לחדש את הבריאה מאין לישי. וכמו שבסמ"ט ימי בראשית הנה
 ביום הראשון אמר הקב"ה יהי אור ולרא את האור וכל מה שנברא ביום הראשון
 כן קנה בכל יום ראשון נטיקן מחדש מאמר יהי אור לחדש בריאת האור. וכל מה
 שנברא ביום ראשון. וכן בכל האמורים עיי יום השבת. וכמו שבסמ"ט בראשית
 עבת ויגשט כן הנה בכל שנה ושבת הוא שבת בראשית. ובסמ"ט נסמכים כל
 העשרה מאמרות מחדש בכל יום לחדש כל מה שנברא בכע"כ. ולא דוקא בכל
 יום אלא בכל עת ובכל דגע מתחדשים הוריד מאמרות מסקורם. וציל מררע
 ההתחדשות האות. והנה אינו שייך לומר נסמכך איזה המסכה חדשה בעולם כה
 שלא נטיקן בכע"כ. כיצו ציל יצוה מה שהע"כ עצמם מתחדשים בכל יום
 מסקורם ואינו צובן כהרע ההתחדשות. וחרי כל הירוש אחר הירוש אם הירוש
 חסני אינו נבדל מתחדש הראשון אין זה התחדשות. ולכאורה הנה או הנה הכל
 בסמ"ט אמת. ועד זאת מה נסמיה אמתנו לומר דהתחדשות היא המידות היינו
 שנמארות צריכים להתחדש תמיד. דיש סקום לומר דלאחר שנטר והכיית
 את המאמרות בכע"כ ופולם פעולות ההיותה כפי צווי הבורא בית אח"כ
 אין כל חדש. וכמ"י הרי יש ראי עיי מהנכתיבים דכתיב לעולם ה' דברך נצב
 בשמים ובתי דבר אלוקינו יקום לעולם ודבריו חיים ועלמים לעד כי הדבור
 העליון הוא נצחי דכמו שהוא ית' נצחי כן דבורו ית' נצחי אי"כ מה צריך להתחדש
 הדבור. ומימי החודש נסובו היותה דביות הע"כ במסקורם וכמו הכל הדבור
 באדם שהוא תמיד כרצא ושוב יצוה דביותו כבכל חיל ע"י הוא דבורו העליון
 שהתחדשות היא הדבקות במסקורו פעולה תמיד לגבי מסקורו וחרר נכתיב שמה
 הוא מתחדש מסקורו.

58

דבר פע"כ כלל וכמו דביות זה הששש נשטא. סמ"כ דביות דע"כ הוא כהרצוי
 דוקא. ונעם מררע מה שהרבקות רצויים במסקורם הוא בררר רצויים לוי' נסמות
 ואור היותה העלוי' והיותה ומחי' עולמות ונבראים היא נבחי' כה נבדל ומחוי'
 נבדל. הנה התחברותו במסקורו הוא באופן דרצויים דוקא וכות הוא מהחדש
 מסקורו תמיד. וכמו באדם כבחות נפשו כסיוודים ומחלכמים באיות עיי' אח"כ
 כסנה הוריים הכחות למסקורם ומה הם מתחדשים מסקורם בחיות חדש. ויי
 הערן אנקעררסט. המסכים כחות מתחדשים. הנה כן בהבור העליון דע"כ
 עיי' רצויים מתחדשים. הנה כל זה הוא מה שכחסקפה ראשונה. אבל באמת הנה
 אינו מסקינן עניין. דאם נאמר שפי' ענין ההתחדשות הוא מה שהע"כ דביותם
 במסקורם ודביותם הוא בררר רצויים הרי או כללות ענין ההתחדשות הוא דבר תבא
 ממילא מצד ההתחדשות והרבקות. והיינו דלחות שצ"ל דבקות והתחדשות דע"כ
 במסקורם הרבקות הוא באופן דרצויים ולנא יש בזה ההחדשות הוא כבי' פנים.
 האי שהמסכה נבנה אחר העלאת ההתחללות היא החדשות כמו המסכה החדשה.
 חבי' שמה שנכלל במסקורו הוריד ונטיקן תיה מתחדש מסקורו וכמו כבחות

770

והתחדשות

ספר המאמרים - ש"ת

אמריכם מניי שבתקבל דברי המנוח אליי באת איני דומעין ואני יכילת האבהת
להספיק האבהת המלוי דבר בקל דבר בבלה אבהת.

3

והנה כי זה הוא האבהת המלוי ביותו מעט שכלי אבל כאשר האבהת היא עצמית
למדן חובב הכלל כיא שהוא מעד העצם אינו רוצה להטמון שמועה לא
טובה על אחריו וכל המצו ורצונו הוא להטמון רק טוב ואינו רוצה שיוציא להטמון
איות דבר לא טוב שדוחה כל מנגד להחובו ומשכחת מליטמוע שום דבר רק על
אחריו כי אינו יכול מלל להטמון. וכמו שכל יוכל להטמון דבר על עצמו מנגד
שמועה קרובה אצל עצמו וגם אינו רואה חוב לעצמו די מנו עבד ואינו יכול להטמון
רק על אחריו מנסה ימני אמר הוא חובב לעצמו מלל כלום בעליו אל שפע
מלל. ודמו באבהת הבן אל מנו שונו מלל שיהא עצמו וחטונו אינו רוצה
ואינו יכול להטמון עליו בדעים כללי ומכאן הנה הוא טמע את מליו אל טמע
לחוטו מסתווה וצמחו ואבהתו אלו היא אבהת עצמית. והיונבא מזה יובן להפעלת
באבהת הקביה לבניו שיש בה ב' מדרי. וא' האבהת שיעים הטמם היינו מעד
העולות מין שלחם בקיום התוריצ ובקעודה שכלב וכסיהו לפניו מפוררם
ענין אבהת מ' אלהים טעם מנגד אבהת מ' אין הקביה רוח להטמון לא המספר
עלי באבהת אינו בבחי' מקבץ וצמח' אלא כיה וכסיהו טעם מ' אלהים עלה מחשבת ומ'
עלי באבהת חבוץ מצמחה מדת האב מנגד אבהת הנה העמסתו הם מצמחה אים. ומשדיו
אדם עולו... 3. ה. כלל להטמון לא דברי המספר על ישראל וכסיהו לא חבוט או
ביוקם ולא ראה עשל בישראל. הינו שמעללה אינם רוצים ואינם יכולים לחבוט
ולקוות על הלא טוב או רק נכסיהו ישראל ומכאן יראד אן ולא יחבוטן האורל
כין כי וכן כן בני הם. ולמהלכם באבהת אחת אין קורא ודמו ואם מנגד האבהת
עצמית דהקביה לעשי. וכן הוא באבהת בניו הקביה שיהא עצמית בבחי' ש
מפורר בדרך ענוה נכסיהו מ' ענין ורענן כל היום. וכיון שיש מנגד
הקביה לעשי גורמת האבהת עצמית דעשי להקביה בדוגמת דבר באבהת עצמית של
דאם וכן האבהת העצמית עצמית אין ב' היה ענוהוה פזי וכן לעשי בעקרות
והי' ענוהוה ענוהוה גופית עשי כסיהו את התקלם והמחלה האור הפסית.
ענוהוה זו היא חובת כל אדם במקרא הייה כל אדם לומו' בטכיל. נכסיהו אבהת
בכסיו: נכסיהו אבהת אורי הוא בעקרותו קיוה אורה. והו' על ג' דברים העולות
עומד דעשי הקעודה בתורה ענוהוה ענוהוה מפורר ודמלה אור הפסית.

האבהת

1763
ל א ה ט י ו
1181
1171
1161
1151
1141
1131
1121
1111
1101
1091
1081
1071
1061
1051
1041
1031
1021
1011
1001
991
981
971
961
951
941
931
921
911
901
891
881
871
861
851
841
831
821
811
801
791
781
771
761
751
741
731
721
711
701
691
681
671
661
651
641
631
621
611
601
591
581
571
561
551
541
531
521
511
501
491
481
471
461
451
441
431
421
411
401
391
381
371
361
351
341
331
321
311
301
291
281
271
261
251
241
231
221
211
201
191
181
171
161
151
141
131
121
111
101
91
81
71
61
51
41
31
21
11
01

ספר המאמרים - ש"ת

בגוף. ליל ג' לפני ש"ת התיא.
לך אמר לבי בקעו כני זה מנין היה אמר. ומשדיו בשבועך בשלחתיך
אומר לבי בקעו כולם ישראל את בני ואני טמעו לו את מנין הויה אנכיש
לו אמר לבי. במקטום בא אילי לבי לומר בן. וציל מהו אוסרו בשבועך בשלחתיך.
וביותר ילא אוסרו במקטום בא אילי לבי לומר בן. והנה בתוכה בקעה יש
שני מירושלים וא' בקעה חתונה שיהא התחלה בהעוקרות גדולה. והב' בקעה
והיחס במרוא צמוחה דהו"ע התחלה שיהא עבודה שכלב בתוך חלך. עם ה' אלו אן
בעבודה לחשט ולמסא חנה טובה בהטנה אלקות לחשט ולמסא דרכי התקון בכל
עניניו בלושית הנפש ומשכחת דבור ומקשה ובכחות נפשו בשכל ומדות. דעיו
ענינו היה העבודה שכלב. דנהג בתוכו ומכסיהו אחוה אלקה הרדמה את מחבור גופו
ונשטו הוא רואה אלקות. ומקם אוסרו ומכסיהו אחוה אלקה. והי' העיקר הוא הנפש
ולא הגוף. והדאום הוא כלול מנגוף ונפש. דגוף האדם נק' כשר אדם ונפש האדם
נקרא נשם האדם ובהחבורתם יהודי נקרא אדם. וכשהוא אומר ומכסיהו אחוה
אלקה הרי המונח הוא על הגוף שהוא כשר אדם. ובאמת הנה העיקר הוא הנפש.
אך אוסרו ומכסיהו אחוה אלקה שיהא ראי' מוחשית בעיניו בש"ר דנהג בראי'
הרי יש ב' אופני ראי'. הרא' שקלית ומכאמר איתוה חכם היראה את הגולה.
והינו שרואה בשכלו את המדר הגולה בטרם הגולה. וראיתו חכם היא בראיית עין
השכל שהיא ראי' רוחני. והב' היא ראי' נפשית. שהיא ראי' מוחשית. וב'
יראתו אלו עם היות שניהם הנה באים מחבור הנפש עם הגוף. וכשם שהראי'
המוחשית הנה באים כאשר נשטו יודדת למטה ומתלבשת בגוף בשמי והוא מ'
בחיית כשריה הנה בן הוא בראי' שקלית הוא דואק באדם כאשר נשטו יודדת
למטה ומתלבשת בגוף בשמי והוא מ' בחיית כשרים. וכשם שהראי' השקלית היא
מעד הנפש שהיא חיה והשקלית בכל מיניו שלב ומכאן הנה בן הראי' המוחשית
בעיניו בש"ר היא מעד הנפש שהיא חיה והנפש החינית המחי' כללות הגוף בכל
פוטרי אבריו. בכל זה הנה שני מיני ראי' השקלית והמוחשית מתחלפים ביהושם.
והיני שמתחלפים בעיניו ראייתם דובר בהגרא. דהראי' השקלית עם היותה באה
בהטנה מוחשית בשכל אטרי בכל זה מתיחסת יותר אל הנפש והראי' המוחשית
עם היותה חכמה שקלית בכל זה מתיחסת יותר אל הגוף וענין החייתים הוא
בנשוא הנמן והראיות דבכאי'. מוחשית הנה בעוקרו בחומר המדר. והוא כי כל
דבר וענין שברא הקביה בין בנפש הנפשות דבבא תורין ובין בניו הנפשות דבבא
המסים יש בהם חומר וצורה ומנון והרבי כי החומר הצורה הוא בכל בנשא
וגבאר לפי אטנו הגבאר. והנה הראי' המוחשית היא בחומר הגבאר שהוא כשר
והראי' השקלית היא בנשטו של הגבאר. והוא אוסרו ומכסיהו אחוה אלקה שיהא
ראי' מוחשית ועם היות והראיות בכללותן שמתוהו בכיו הרי אין אטנו שמהי

ושכם

לך אמר לבי בקעו כני זה מנין היה אמר. ומשדיו בשבועך בשלחתיך
אומר לבי בקעו כולם ישראל את בני ואני טמעו לו את מנין הויה אנכיש
לו אמר לבי. במקטום בא אילי לבי לומר בן. וציל מהו אוסרו בשבועך בשלחתיך.
וביותר ילא אוסרו במקטום בא אילי לבי לומר בן. והנה בתוכה בקעה יש
שני מירושלים וא' בקעה חתונה שיהא התחלה בהעוקרות גדולה. והב' בקעה
והיחס במרוא צמוחה דהו"ע התחלה שיהא עבודה שכלב בתוך חלך. עם ה' אלו אן
בעבודה לחשט ולמסא חנה טובה בהטנה אלקות לחשט ולמסא דרכי התקון בכל
עניניו בלושית הנפש ומשכחת דבור ומקשה ובכחות נפשו בשכל ומדות. דעיו
ענינו היה העבודה שכלב. דנהג בתוך ומכסיהו אחוה אלקה הרדמה את מחבור גופו
ונשטו הוא רואה אלקות. ומקם אוסרו ומכסיהו אחוה אלקה. והי' העיקר הוא הנפש
ולא הגוף. והדאום הוא כלול מנגוף ונפש. דגוף האדם נק' כשר אדם ונפש האדם
נקרא נשם האדם ובהחבורתם יהודי נקרא אדם. וכשהוא אומר ומכסיהו אחוה
אלקה הרי המונח הוא על הגוף שהוא כשר אדם. ובאמת הנה העיקר הוא הנפש.
אך אוסרו ומכסיהו אחוה אלקה שיהא ראי' מוחשית בעיניו בש"ר דנהג בראי'
הרי יש ב' אופני ראי'. הרא' שקלית ומכאמר איתוה חכם היראה את הגולה.
והינו שרואה בשכלו את המדר הגולה בטרם הגולה. וראיתו חכם היא בראיית עין
השכל שהיא ראי' רוחני. והב' היא ראי' נפשית. שהיא ראי' מוחשית. וב'
יראתו אלו עם היות שניהם הנה באים מחבור הנפש עם הגוף. וכשם שהראי'
המוחשית הנה באים כאשר נשטו יודדת למטה ומתלבשת בגוף בשמי והוא מ'
בחיית כשריה הנה בן הוא בראי' שקלית הוא דואק באדם כאשר נשטו יודדת
למטה ומתלבשת בגוף בשמי והוא מ' בחיית כשרים. וכשם שהראי' השקלית היא
מעד הנפש שהיא חיה והשקלית בכל מיניו שלב ומכאן הנה בן הראי' המוחשית
בעיניו בש"ר היא מעד הנפש שהיא חיה והנפש החינית המחי' כללות הגוף בכל
פוטרי אבריו. בכל זה הנה שני מיני ראי' השקלית והמוחשית מתחלפים ביהושם.
והיני שמתחלפים בעיניו ראייתם דובר בהגרא. דהראי' השקלית עם היותה באה
בהטנה מוחשית בשכל אטרי בכל זה מתיחסת יותר אל הנפש והראי' המוחשית
עם היותה חכמה שקלית בכל זה מתיחסת יותר אל הגוף וענין החייתים הוא
בנשוא הנמן והראיות דבכאי'. מוחשית הנה בעוקרו בחומר המדר. והוא כי כל
דבר וענין שברא הקביה בין בנפש הנפשות דבבא תורין ובין בניו הנפשות דבבא
המסים יש בהם חומר וצורה ומנון והרבי כי החומר הצורה הוא בכל בנשא
וגבאר לפי אטנו הגבאר. והנה הראי' המוחשית היא בחומר הגבאר שהוא כשר
והראי' השקלית היא בנשטו של הגבאר. והוא אוסרו ומכסיהו אחוה אלקה שיהא
ראי' מוחשית ועם היות והראיות בכללותן שמתוהו בכיו הרי אין אטנו שמהי

יומנים מבית חיינו

יומן פרטי של א' התמימים מחנוכה ושלהי שבט

שבת פרשת וישב שבת חנוכה תש"נ

בהתוועדות הרבי דיבר אודות מנהג שיהיו נרות דולק[ות בבית הכנסת משך ארבעה ועשרים שעה, ואחר כך הרבי הסתכל לראות אם יש ב770 נרות חנוכה שדולקים, ומסתמא לא היה יכול לראות מפני שהיו אנשים עומדים על הבימה במקום שהרבי מתוועד, ואחר כך קם מלוא קומתו, ואנשים ירדו והלכו ממקומם בשביל שהרבי יוכל לראות, והם לא הדליקו נרות שישרפו מעת לעת, והרבי המשיך את ההתוועדות ואמר שמסתמא שכחו להדליק.

יום שלישי כ"ח כסלו תש"נ

היה כינוס בשביל ילדים וילדות, והרבי בא לערך 2:50, התפללו מנחה ולפני עלינו התחילו להראות בהווידיאו בשאר מקומות שבעולם, ואחר כך בחור הדליק את המנורה ב770, וכשאמרו הברכות של חנוכה בשאר מקומות של העולם, הבחנתי שהרבי אומר ברוך הוא וברוך שמו ואמן אחר הברכות מה ששומע, ואחר כך אמרו י"ב פסוקים, ואחר כך הרבי התחיל למחוא כפיים, אחר שר' יעקב יהודא העכט אמר שצריכים למחות כפיים לאלו שאמרו הפסוקים (באנגליש), ולפני שאמרו י"ב פסוקים, הרבי אמר עלינו לשבח וכמדומה לי שלא הלך למקומו אצל הכותל, והרבי אמר שיחה, ואחר השיחה אמר לליבול גראנער שישירו עוד הפעם הנרות הללו, ואחר כך הרבי לקח את המטפחת-אף והשתמש בזה על פניו, וכשעשו שהווידיאו יהיה על הרבי, הרבי החזיר זה למכנסים שלו בכיס ימין, ואחר כך אחד מבניו של הרב יעקב יהודא העכט תרגם את השיחה, ואחר כך היתה עוד שיחה ואחר כך תרגם הנ"ל את השיחה, ואחר כך היתה עוד שיחה והנ"ל גם כן תרגם אותו, ואחר כך הרבי חילק לכל ילד וילדה ארבעה דיימז בשקיות פלאסטיק קטן, בתחילה עברו הילדים ואחר כך עברו הילדות, וזה ערך - החלוקה

לערך שתי שעות, ואחר כך התחיל הרבי לחלק דולרים על ידי טנקיסטים, ואחר כך נטל את ידיו והתפלל מעריב ואחר כך יצא.

יום שבת קודש כ"ט שבט תש"נ

הרבי נכנס לומר תהילים בשבת מברכים לערך 8:40, ויצא מהבית הכנסת למטה לערך 9:55 ולא גמר תהילים עם כולם. לערך 10:30 יצא מחדרו להכנס לבית הכנסת והלך מהמדריגות הצדדיים, והיו ילדים סמוך להדלת ואמרו להרבי גוט שבת, והרבי ענה להם גוט שבת, ואני עמדתי אצל חדר של גאנזבורג סמוך להמדריגות, והרבי אמר לי גוט שבת ועניתי לו גוט שבת. הרבי נכנס להתוועדות לערך 1:30 ודיבר בנוגע למשנכנס אדר מרבים בשמחה, שיש אנשים שדואגים עכשיו מה יהיה לכסף, בנוגע צו געלט, איז מען דארף זיי געבען יעצט, און בכדי אז אף פורים זאלען זיי נישט דאגה'ען פון וואנעט וועט מען קריגען געלט, זאל מען פאר פורים זיי געבען געלט אף פסח – ההוראות למעשה בפועל להרבות בצדקה, שיחה ראשונה גמר לערך 2:30, והרבי אמר עוד שלוש שיחות, ולפני קבלת משקה דיבר ר' גאלדמאן כשראשו חבוש בשטריימול ודרש לפני הרבי, אחר כך [היה] חלוקת המשקה, אחר כך הרבי התחיל לנגן ניגון הקפות של אביו של הרבי, ההתוועדות נגמר לערך 4:10. הרבי הלך אחר מנחה למעלה דרך המדריגות סמוך לבית הכנסת, וכשהגיע למעלה נגע ביד ימין [את] המזוזה ועודד את השירה, וגם כן נג[ע] במזוזה השני, ולפני שנגע, עצר ואחר כך הניח ידו ימין על המזוזה. מעריב היתה לערך 6:25 למעלה.

יום ראשון ל' שבט תש"נ – ראש חודש

הרבי התפלל שחרית ומוסף למטה. אחר שחרית הרבי חילק דולרים. אחד מאנשים שקיבל דולר היה כמדומה לי פולישע חסיד, ונגש להרבי ובקש ברכה, הרבי בירך אותו, אחר כך הרבי אמר לו: אז מען זאל בודק זיין ביידע פאָר תפילין, החסיד הנ"ל אמר שהוא בחור ומניח רק זוג אחד, הרבי אמר לו: ביי אונז פירט מען זיך לייגען רבינו תם נאכן בר מצוה, און זאלסט עס אנטאן וואס פריער. – האדמו"ר מהאלבגזרער מירושלים (יש לו ישיבה ללמוד קבלה)

עבר וקבל דולר והוא אמר לרבי שהוא רוצה הסכמה ללימודים של קבלה, וגם כתוב באגרת [ה]קודש בנוגע ללימוד הקבלה, הרבי ענה לו שאז איך בין אן איניקעל פון דער אלטער רבי און איך וויל נישט קריגען אף עם, אבער נאך דעם האט ער א[ר]ויסגעגעבען הונדרעט מאמרים וואס האבען אין דעם נגלה וחסידות? וקבלה ואגדה, כמדומה לי שהרבי לא נתן לו הסכמה, והוא בא מירושלים. הסיפור הראשון שמעתי מברוך כהנא שהיה נוכח בשעת מעשה, והרבי דיבר עם הבחור בעברית. מנחה היתה בזמנו. למעריב הרבי ירד לערך 6:30, הרבי אמר אחר מעריב להנוסעים: פארט געזונטערהייט מען וועט הערין בשורות טובות הצלחה רבה.

יום שני א' אדר תש"נ – ראש חודש

הרבי התפלל שחרית ומוסף למטה. הרבי יצא מחדרו לערך 3:15 ולא חילק כסף לצדקה. מעריב הרבי נכנס למטה לערך, 6:30 אחר מעריב היתה חלוקת דולרים לערך עשר דקות הרבי חילק. אחר כך הלך לצאת וסמוך לדלת אמר: להנוסעים פארט געזונטערהייט מען וועט הערן בשורות טובות הצלחה רבה. כמה דקות אחר מעריב הרבי נשא לביתו

מכתב מאב החתן (הגה"ח הרב) הת' השליח יוסף ישע'י שי' ברוין ע"ד ביקורו בבית חיינו - ימי החנוכה תשנ"ב

ב"ה, ב' שבט, ה'תשנ"ב (הי' תהא שנת נפלאות בכל)

שנת הצדי"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

סידני, אוסטרליא

ידידי וידי"נ הת' הנו"מ כו' . . שי'

שלום וברכה!

אחדשה"ט בפרטיות ובפרטי פרטיות וכו' וכו' - את צערי לא אוכל להתאפק מלהביע על אשר עדיין לא ענית על מכתבו האחרון. והאמת אגיד אודה ולא אבוש - שמכ' זה נתקבל עוד בהיותי בנו. י. כששהיתי ב"בית רבינו שבבבל" בימי החנוכה, אלא שמכמה סיבות שונות ומשונות (שאינן כאן המקום לפורטם עלי גיליון, כולל ג"כ - ובמיוחד - הטרדות שעלו למעלה ראש, והקיפוני מכל הצדדים, והקפת כל הראש שמה הקפה, ובעיקר - מצד ה"קעמפ" וה"דעי קעמפ" דעכשיו [כידוע, שאצלנו הרי "עת הזמער הגיע וקול התורה אינו נשמע בארצנו (ר"ל)], ואני עמדתי בראש אירגון הלימודים וכו' בעת הקעמפ, ועוד ועוד), ורק עכשיו לקחתי עטי-עתי אתי ובידי להחזיר עכ"פ בקצירת האומר ולהשיב אמרים, למען תדע כי עדיין חי אני עלי אדמות, וממשיך לפעול בשליחותו של כ"ק אד"ש - מלך המשיח. ובעז"ה, לכשירווח ואתפנה מכל עסקי אוכל לכתוב מגילה עפה ובו (כל) הקורות אותי מאז ועד הנה. וזאת למודעי, שמכתבך האחרון אינו נמצא כרגע בידי, ועלי לעשות חיפוש מחיפוש למוצאו, וע"כ לא אתייחס עכשיו להפרטים שבמכ' ההוא, והי' בבוא זמנו, אקרא

עוה"פ תוכן מכ' ההוא, ואוכל להשיב עהנ"ל כיד ה' הטובה עלי -
ואתו הסליחה עכ"ז, כי חנון אתה ומרבה לסלוח.

לע"פ, עבר כחודש מאז חזרתי לכאן ביום הבהיר ה' טבת, דידן -
דהספרים - נצח, ועדיין לא כתבתי אליך ממה שעבר אלי בעת
היותי בשבת תחכמוני בצלא דמהימנותא תחת כנפי השכינה דכ"ק
אד"ש. ובקצרה (עכ"פ): התייחסויות מפורשות וגלויות לא היו לי
הרבה, באשר ידוע שבשתי ימי הראשון דאז לא הי' סדר הרגיל
דחלוקת הדולרים (ומפורסמת תשובתו של כ"ק אד"ש להקבוצה
דצפת"ו: "ודמי חנוכה פעמיים"). אלא שאני זכיתי וביום א'
(הראשון), ערב חנוכה עברתי עם יהודי ישראל מסידני, שנתן
לכ"ק אד"ש מתנה - דגם מביהמ"ק, ואכ"מ בפרטים ופרטי -

פרטים, וכ"ק
אד"ש נתן לי
דולר נוסף
באמרו: "זה
בשביל הדגם"
(בלה"ק) (הריל"ג
אמר לפני כן
שקבוצת הבחורים
[אני, נחמי'
וילהלם, שמואל

וינקרט, יצחק אקסלרוד וכו' שעזרנו לו ב"סחיבת" הביהמ"ק
הכבד [עזרו]. בעת היחידות הכללית לאורחים שי' הי' לי מבט -
מיוחד מכ"ק אד"ש וא"ל: "ברכה והצלחה". פארט
געזונטערהייט" גלוי לא קיבלתי, כי במקום שעמדתי עבר כ"ק
אד"ש, ורק לאח"ז א"ל הריל"ג שכל - אלו נוסעים מחר. קיבלתי
מכ"ק אד"ש בקבוק - משקה בהתוועדות דש"פ מקץ לכבוד
התוועדות דיום הבהיר ה' טבת בסידני, וכ"ק אד"ש א"ל "לחיים
ולברכה". כשנכנסתי עם אחי לקבל סידורו הק', נתן לאחי 5 סענט
באמרו: "זיין בשעטומ"צ, אויסבעטן אלע גוטע זאכן", ואח"כ
ניגש אלי ונתן לי 5 סענט ואמר: "אפגעבן אף צדקה". המעניין
שבעת יציאתו דכ"ק אד"ש מתפילת מנחה, הסתובב והסתכל

והביט) על אחי, איך שהתפלל שמו"ע בכוונה עצומה מרעותא דלבא וכו'.

החתונה התקיימה בשעתומ"צ (התקבל מכ' מכ"ק אד"ש לכבוד החתונה [.] המכ' עבר מיד ליד בעת הקבלת - פנים, ושמחתי לשמוע ביטוי א' המתפללים דביהכנ"ס זקני שי' - "ס'איז דאך זיינער א מופת - דער גאנצער חתונה", ונהנית).

א' ממתפללי ביהנ"ס סבי' שי' - בנימין שי' וויליגער - משב"ק דאדמו"ר מקלויזנבורג (שליט"א), סיפר לי על יחידות מעניינת שהיתה לו עם כ"ק אד"ש, ואי"ה - עוד חזון למועד. בכללות - החתונה היתה בהצלחה רבה ומופלגה [.]

מה נעשה אתך? ומה נשמע בקשר לנסיעתך ל"בית חיינו"? הרגשתי היא, שקשה עליך (ועלי) כתיבת מכתבים מהתם להכא ומהכא להתם, משא"כ בבית חיינו - עליון שבעליון, לסידני - תחתון שבתחתון, "שרייבט זיך גרינגער און געשמאקער". וכדאי שתזרוז נסיעתך בהקדם הכי אפשרי, ואין מזרזין אלא למזרזין, וההחלטה עצמה - תזרוז התגלות ביהמ"ק העתיד והנצחי ב"בית רבינו שבבבל", שאז ה"ז "משיח ודאי", יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, ומלכנו משיחנו - כ"ק אד"ש - בראשנו, ותיכף ומיד ממש, למטה מעשרה טפחים, ומתוך שמחה וטוב לבב.

החותם מתוך רגשי צפי' להתראות - "נאו" - בגאולה האמיתית והשלימה

הת' יוסף ישעי'

- שליח כ"ק אדמו"ר שליט"א -

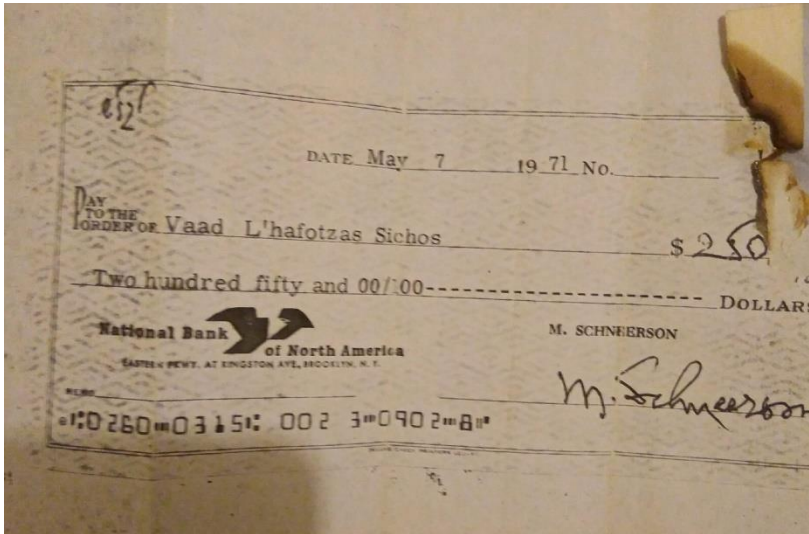
סידני, אוסטראליא

שונות

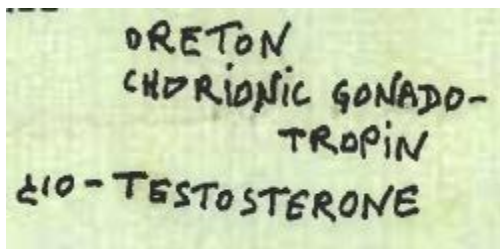
כמה פעמים בשנה הי' כ"ק אד"ש משלם עבור הדפסת הליקוט השבועי של לקוטי שיחות עם הקדשה מיוחדת בעמוד האחורי. א' מהפעמים הי' עבור הליקוט של שבוע של י"ג אייר בכל שנה עבור היארצייט של אחיו הו"ח ר' ישראל ארי' ליב ע"ה.

לפנינו צ'ק של כ"ק אדמו"ר שליט"א שרשם עליו לקו"ש כנראה לשלם עבור ההקדשה בליקוט השבועי עבור היארצייט של אחיו הו"ח ר' ישראל ארי' ליב ע"ה באותו שבוע.

(תאריך הצ'ק י"ב אייר תשל"א)

רשימה של תרופות שכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א בשולי הגליון של מכתב לא' מאנ"ש ע"ד בריאות בנו

ORETON

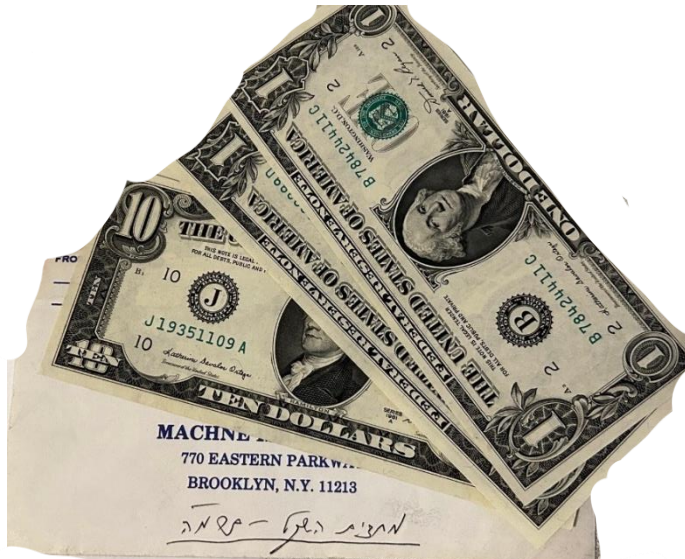
CHORIONIC GONADO-

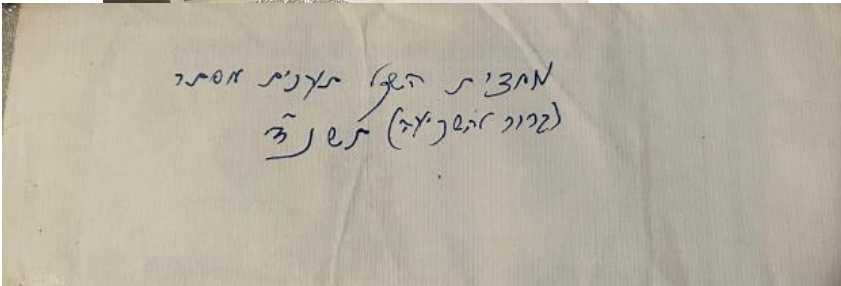
TROPIN

210 - TESTOSTERONE

מחצית השקל

לחביבותא דמילתא באו כאן צילומים מהדולרים שכ"ק אדמו"ר שליט"א נתן עבור מחצית השקל בשנות תשמ"ה, תש"נ ותשנ"ד

**עד מתי??
ונזכה זעהן זיך מיטן רבי'
דא למטה והוא יגאלנו!**

לזכות
החתן לוי יצחק
והכלה מנוחה
שיחיו
ברוין

שיבנו בית נאמן בישראל
על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה
זוהי תורת החסידות
ולקבל פני משיח צדקנו
תיכף ומיד ממש

נדפס ע"י ולזכות הוריהם
הרב יוסף ישעי' ויהודית
שיחיו ברוין
הרב מאיר שמחה ומרים
שיחיו קאלמאנסאן
ומשפחתם